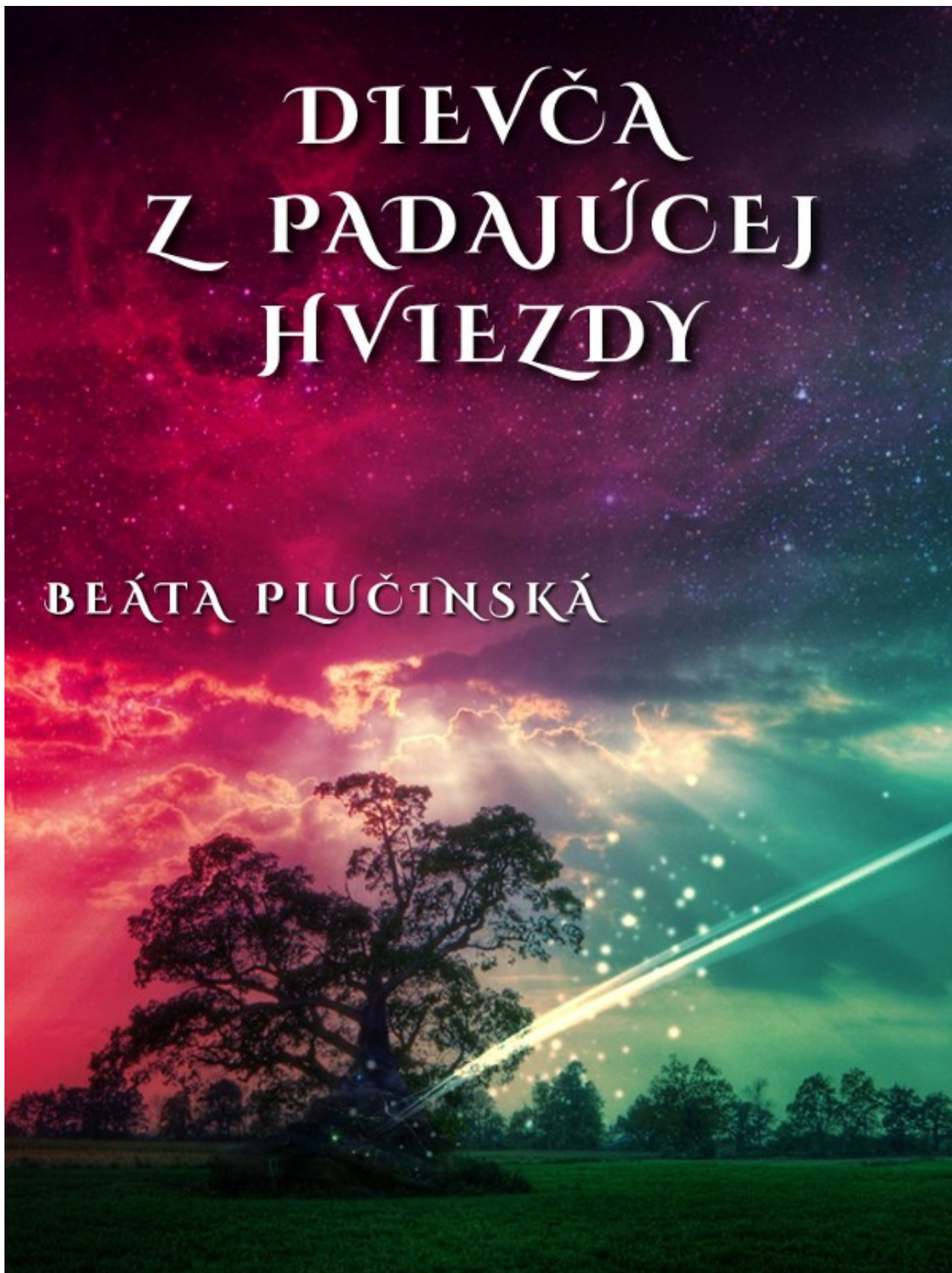

DIEVČA Z PADAJÚCEJ HVIEZDY

BEÁTA PLUČINSKÁ

Dievča z padajúcej hviezdy

Beáta Plučinská

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
Beáta Plučinská	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Druhé (2015)	010001

O knihe

Na planéte Tamera, ďaleko od Zeme, sa narodilo dievča menom Alliena. V mladom veku bola poslaná preč, aby sa vyhla desivej vojne. Po dlhých rokoch sa vracia domov, ktorý už nie je jej domovom. Pretvorená krajina skrýva množstvo nebezpečenstiev a v čiernom vesmíre to nieje oveľa bezpečnejšie. Spoznáva dedinu, kde sa ľudia rozhodli žiť prostý život, bez technológie a uprostred džungle. Miesto plné ľudí, ktorí sú z rôznych dôvodov stratení, prípadne rôzne odsúdené existencie. Alliena nanovo spoznáva svet, v ktorom vyrastala a okrem nástrah spoznáva aj nenávisť, nádej či lásku. Užite si romanticko - dobrodružný príbeh s malými prvkami science-fiction.

Obsah

Dievča z padajúcej hviezdy.....	2
O knihe.....	3
1. Kapitola – Stretnutie.....	4
2. Kapitola – Únos.....	10
3. Kapitola – Stratená.....	21
4. Kapitola – Osada.....	27
5. Kapitola – Zajatci.....	32
6. Kapitola – Návrat.....	50
7. Kapitola – Odpustenie.....	59
8. Kapitola – Cesta domov.....	67
9. Kapitola – Boj o lásku.....	76
Záver – Svadobná cesta.....	94

1. Kapitola – Stretnutie

V nádhernom zelenom údolí ležala starobylá osada. Celá bola obkolesená obrovskými sivými útesmi, ktoré ich tam pri ústupe zanechalo praveké more. Bývali tu chudobní ľudia, živiaci sa najmä chovaním dobytká. A ten pásli na voňavých horských lúkach.

Tu žila aj starena Era, ktorú všetci rešpektovali. Múdra a skúsená žena ich dokázala liečiť svojimi bylinkami a mastičkami. Jej minulosť však ostala zahalená rúskom tajomnosti. Nikdy o svojom predošlom živote nerozprávala, ale pošuškovávalo sa, že predtým žila pri strmých brehoch veľkej vody. Takto osadníci nazývali more.

Dnes posedávala sama pred svojim malým domčekom. Dívava sa na hviezdy a vo svojej duši sa ich túžila dotknúť. V tú istú noc sa jej sníval zvláštny sen.

Videla z neba padať oheň a pod ním stáť malé dievčatko. Držalo plameň na dlani a druhou rukou ukazovalo na vzdialené hviezdy. Tie sa nad ňou pohybovali a unášali ju ďaleko do noci osvetlenej tisícmi svetielok. V tom momente sa prebudila a vedená neznámou silou, kráčala k skalnatým dieram. Vonku už svitalo a bolo chladno. Oproti nej sa znenazdania objavil zahalený muž v plášti. Zastavil sa, dvihol ruku na pozdrav a tvár mu skrášlil úsmev. „Tak sa opäť stretáme,“ povedal.

Pri svite už zapadajúceho mesiaca sa na oblohe objavila záhadná vesmírna loď. S hukotom pomaly dosadla na temnú hladinu mora. Celé okolie sa popritom rozsvietilo ostrým bielym svetlom.

Po chvíli sa z jej vnútra odpojil malý útvar, ktorý vyplával vpred k neďalekej pevnine.

Podlhovasté plavidlo prevážajúcich šiestich mužov sa nakoniec zastavilo na brehu. Prvý z nej zoskočil vysoký chlap a začal sa obzeráť okolo seba. Zmätene pokýval hlavou, akoby nechápal, kde sa práve nachádza. Zachvel sa a náhle pocítil strach. „Vari ju nadobro stratil?“

Deril sa zadíval na obzor, ktorý začínal blednúť. Dlhú dobu bol ticho. Snažil sa prekonať tieseň, ktorá sa ho zmocňovala.

„Čo hovoria tvoje prepočty a merania poručík?“ otočil sa na štíhleho chlapíka, ktorý stál za ním.

„No, naše súradnice sú posunuté o štyridsať stupňov na juh kapitán,“ hovoril dívajúc sa na malý prístroj, ktorý držal na dlani.

„Zdá sa, že táto planéta sa od nášho posledného merania trochu vysunula zo svojej osi. Asi preto sme zablúdili. Ale ak teraz pôjdeme na severozápad do vnútrozemia, tak by sme hádam mali nájsť našu osadu. Pravdaže, pokiaľ sa nepresťahovali.“

„Nemyslím,“ odpovedal Deril. „Podme, začína svitať.“

Kráčali pozdĺž pobrežia a čím ďalej, tým viac sa vzhľad ich okolia menil. Prechádzali z hnedastej pláže až po svetlú pieskovú. Nakoniec sa dostali k ohromnému útesu, ktorý im priamo skrížil cestu.

„Musíme sa dostať až za tú skalú,“ ukázal navigátor smerom na hor.

Nad nimi sa týčila obrovská skalná stena, ktorá sa miestami tak nakláňala, akoby sa chcela sama dotknúť toho jemného piesku.

„Nájdi inú cestu,“ povedal Vádio, ktorý išiel vedľa neho.

Rozhodne sa mu nechcelo liezť nahor. Nikdy to nemal rád, veď načo. Bol predsa lekár a nepotreboval to. Aj na túto výpravu sa dal len nahovoriť. Teraz to ľutoval, ale čo už, keď bolo neskoro.

„Tentokrát nemáš na výber priateľa,“ odvetil Deril, „všade naokolo sú len a len skaly.“

Chlapi si pohľadali najschodnejšiu cestu na výstup a začali vyberať špeciálne upravené laná zo svojich batohov. Jeden koniec vložili do pištole a vystrelili čo najvyššie na skalu. Laná sa prisali o výčnelky skál a oni takto mohli vyliezť. Výstup bol pomalý a s prvým slnečným lúčom sa dostali na úzky výbežok, ktorý sa nachádzal ani nie v polovici brala. Za ním sa na nich škerila tmavá skalná puklina.

„Chvíľu si odpočinieme a pôjdeme ďalej,“ poznamenal Deril a z vaku si vytiahol vodu.

Žiadostivo sa napil opierajúc sa chrbtom o skalu. Pohľad z tejto výšky, ktorý sa mu naskytol, bol úžasný. More, na ktorom pristáli, bolo celé čierne. Vlny sa lámali o skaly a objímali ich svojou prítomnosťou. Čisté nebo sa zrkadlilo na vodnej hladine a dokresľovalo dokonalosť tejto chvíle. Bolo tu cítiť pokoj a mier. Neďaleko od pobrežia plávala ich vesmírna loď, ktorá čakala len na jeho rozkaz, aby mohla opäť vzlietnuť.

Podobala sa na obrovskú striebornú guľu, ktorú niekto len tak položil na vodnú hladinu, aby sa s ňou vlny mohli pohrať.

„Deril!“ poručík, čo mal na starosti bezpečnosť posádky, sa prisunul ku nemu bližšie. „Trochu som si obzeral tú diery za nami a zistil som, že pokračuje ďalej. Možno až na druhú stranu. Chcel by som to preskúmať.“

„Dobre, ale buď opatrný, keby niečo, tak zavolaj cez vysielaciu.“

Chlap prikývol a zmizol v otvore.

Vádio sa pritlačil bližšie ku kapitánovi a potichu povedal:

„Tentoraz to bolo len o chlp.“

„O čom to rozprávaš?“

„Predsa Karoka, veď vieš. Príde čas a budeš sa mu musieť postaviť.“

„Teraz nie, najprv musí byť sestra v bezpečí,“ odpovedal zamračene pri pomyslení na piráta.

„No, len aby sme to stihli,“ povedal s obavou doktor.

Po necelej hodine sa objavil poručík celý zaprášený.

„Je tam prechod kapitán, až na druhú stranu.“

Puklina sa miestami zväčšovala a inde zužovala.

Muži kráčali za sebou a v rukách niesli svetelné kryštály. Nakoniec sa dostali z toho bludiska von. Keď si ich oči znova privykli na denné svetlo, ostali stáť v nemom úžase nad nezvyčajnou nádherou, čo im ležala priamo pri nohách. V žiarivom svetle sa do diaľky tiahlo nekonečné zelené údolie, posiate pestrofarebnými kvetinami. Z ľavej strany pretekala

rieka, ktorá svojou vlhcou živila všetko naokolo. Po oboch stranách sa tiahli kamenné úbočia hôr.

S nádejou v srdci kráčal Deril s priateľmi svižne vpred. Našli vyšliapaný chodník, ktorý sa obtáčal okolo mohutnej skaly. Tu sa nečakane oproti nim vynoril chlap. Na chrbte niesol kôš zakrytý tmavou kožušinou. Akonáhle ich zbadal, prudko zastavil. Vôbec nerátal s tým, že tu niekoho stretne.

„Priateľu,“ prihovoril sa mu Deril, „je tu nablízku nejaká osada?“

On na nich chvíľu podozrievavo hľadel, ale keďže ich bolo viac tak odvetil:

„Áno, kým slnko zapadne, tak tam dôjdete.“

Potom sa bez slova okolo nich pretisol, aby pokračoval vo svojej ceste ďalej.

„Ďakujem ti!“ zakričal ešte za ním Deril, ale chlap sa už neotočil.

Keď nakoniec dorazili na okraj osady, už sa stmievalo. Tam zastali a pozorovali osadníkov rozprávajúcich sa pri ohni. Pri druhom ohnisku ženy pripravovali jedlo. Vábivá vôňa sa vznášala vo vzduchu a štekli ich žalúdky.

„Asi oslavujú,“ podotkol Vádio, „hm, dal by som si niečo, už som poriadne hladný.“

Deril sa usmial a v duchu s ním súhlasil. Ostali však na mieste čakajúc kým priletí ich loď, ktorú si privolali.

Ten večer Call bola vonku spolu s ostatnými dievčencami. Rok čo rok takto slávil tento krásny sviatok. Príchod leta.

Tu znenazdania začuli hukot ktorý prichádzal z neba. Dvihli hlavy hore a v tom momente ich zaliala prenikavá žiara. Osadníci sa okamžite rozprchli do všetkých strán. V panike ktorá nastala, si ani nevšimli obrovskú guľu, ktorá tam pomaly pristávala. Call sa tiež vystrašila, ale čosi ju zastavilo. Pocítila nezvyčajnú ostrú bolesť v dlani, akoby ju niekto bodol nožom. Bol to len malý okamih preto mala pocit, že sa jej to nakoniec asi len zdalo.

Srdce jej divoko búšilo, keď stála schovaná za mohutným stromom a pozorovala, ako sa kúdoly valiaceho dymu postupne strácajú. A aj hluk už konečne prestával bodat' do uší. Odrazu sa vynorili odkiaľsi neznámi ľudia, podišli bližšie k vatre, aby ich bolo dobre vidieť. Vysoký chlap vystúpil dopredu a hlasno zakričal:

„Prepáčte, že vás rušíme na vašej oslave! Nebojte sa, toto je naše plavidlo, ktorým sme prileteli,“ ukázal na záhadný objekt. Ten stále zo seba vyžaroval tajomné biele svetlo.

„Som Deril a toto sú moji priatelia. Prosím, vráťte sa sem, potrebujem s vami rozprávať!“

Vystrašení osadníci sa však ani nepohli. Boli presvedčení, že im chcú ublížiť. Hodnú chvíľu sa nič nedialo. Deril s mužmi sedel na zemi a vyčkával.

Vedel, že musí byť trpezlivý a počkať na ich prvý krok. Napokon sa osadníci osmelili a prichádzali späť. Tu vystúpil ich starešina.

„Kto ste a o čom sa chceš porozprávať, cudzinec?“ pýtal sa podozrievavo.

„Vysvetlím vám to,“ povedal Deril. „Prichádzam k vám, aby som si odviezol svoju sestru Allienu, ktorá tu medzi vami žije. Prišiel čas na jej návrat domov.“

Na mojej rodnej planéte, pred rokmi prebiehali boje o moc a nadvládu. Moja rodina bola v

nebezpečenstve. Preto otec rozhodol, že pošle na Zem svoju dcéru, aby ju nemohli uniesť a zabiť. Bola ešte dieťa a on ju chcel ochrániť. Žiaľ, nikto nepredpokladal, že to potrvá tak dlho.

„Ale my žiadnu Allienu nepoznáme,“ povedal staršina rozhodne. „Určite ste sa museli pomýliť. Možno býva v inej osade...“

„Nie, je tu, u vás! Viem to!“ povedal a nenápadne si počúchal dlaň. „Už je z nej dospelé dievča. Spomeňte si, či sa tu pred deviatimi rokmi náhodou neobjavilo malé dieťa.“

Staršina sa zamyslel a na um mu prišla čudná myšlienka. Práve v tom čase stará Era, ich bylinkárka, doviedla malú desaťročnú vnučku. Tvrdila mu, že ju k nej priviedol v noci starý pútnik po tom, čo jej rodičia zahynuli. Ale malička sa volala Call.

„Dievča s menom Alliena u nás nežije, ale možno viem, kto by to mohol byť,“ povedal nahlas. Zamyslene sa obzeral okolo seba a potichu dudral:

„Era ma klamala. Musela nájsť to dievčatko, o ktorom teraz cudzinec hovorí. Samozrejme jej zmenila meno, lebo by sme hneď vedeli, že je cudzinka.“

Jeho myšlienky preťalo hlučné rozprávanie ľudí. Nikomu sa nezdalo, že by mali mať medzi sebou niekoho cudzieho. Tu staršina zbadal, ako sa dievča opiera o strom. Ruku mala položenú na hrudi, akoby chcela spomaliť búšenie svojho srdca.

„Call!“ zvolal. „Pod' ku mne, dieťa!“

Kráčala ako vo sne, veď už ani nedúfala, že sa po ňu niekto vráti. Bolo to tak dávno, čo ho vyčkávala každý deň. V tú osudnú noc ju brat vysadil do neďalekej jaskyne. Na chvíľu sa od nej odlúčil, ale potom prišiel v sprievode nejakej stareny.

„Alliena,“ povedal jej vtedy tíško a slza smútku sa mu skotúľala po líci. „To je Era a postará sa o teba, kým sa nevrátim. Sama vieš, že nemáme inú možnosť. Musí to tak byť.“

Ona len stála a plakala, keď ju objímal a sľuboval, že sa čoskoro uvidia. Od tej chvíle tam ostala žiť u stareny. Čas rýchlo utekal, ale nikto sa po ňu už nevrátil. A ona každý večer presedela vonku dlhý čas, až kým ku nej neprišla Era a neodviedla ju naspäť do domčeka. Vždy ju potom jemne hladila po lícach a dodávala nádej, že sa čoskoro stretne so svojím bratom.

Ľudia sa zvedavo obzerali, keď v tom okolo nich prebehol cudzinec.

„Alliena, sestra moja!“ vykrikol, keď ku nej dobehol a silno ju objal vo svojom náručí.

„Nie tak zhurta, cudzinec, ako ti máme veriť, že si jej brat? Čo ak ju chceš len uniesť?“

Okamžite stíšil jeho emócie staršina a postavil sa pred neho, aby ju ochránil.

„Je to naše dievča a mi si ju nedáme! Dokáž, že hovoríš pravdu!“

Deril sa zarazil. Vôbec nečakal, že títo ľudia ju nakoniec budú brániť proti nemu. Ale na druhej strane ich vedel pochopiť. Jeho spoločníci už vyťahovali nenápadne svoje zbrane a boli pripravení zasiahnuť, keby sa situácia vyostřila.

„Mládenci, skloňte zbrane!“ rozkázal im. „Majú pravdu.“

„Kde je starena menom Era? Nech pristúpi a povie, aká je pravda!“

V dave zašumelo.

Call – Alliena sa zachvela.

„Nemôže,“ odpovedala tíško, „zomrela pred dvoma rokmi. Ale ja viem, že ty si môj brat.“

Usmiala sa naňho a objala ho. „Tak dlho som ťa čakala,“ zašepkala.

„No, ale toto by nikto nepredpokladal,“ poznamenal napokon zmätený staršina vývojom tejto situácie.

Deril so sestrou si sadli bokom od ľudí na mäkkú trávku.

„Konečne sme spolu! Och...“ vzdychol si a slová mu odrazu uviazli v krku. Držal ju za ruky a šťastne sa na ňu díval.

Hrdým pohľadom si ju premeral a videl pred sebou už dospelú devätnásťročnú dievčinu. Dlhé hnedé vlasy sa jej vlnili až po pás. A tie oči, ktoré mali nezvyčajnú fialovú farbu, sa naňho vrúcne dívali a vyjadrovali šťastie, že ho konečne vidia.

„Všetkým si nám chýbala.“ zašepkal bolestivo po dlhej chvíli a hlas sa mu chvel. „Trvalo to dlho a ty si vyrástla v nádhernú ženu. Ani sa mi nechce veriť, že to malé dievčatko, ktoré som tu v slzách zanechal, si ty. Vojna u nás zničila roky, ktoré sa nenávratne stratili. Nedá sa s tým nič robiť, preto sa už len dívajme dopredu, do novej budúcnosti, ktorá ťa očakáva doma.“

Alliena mlčala. Slzy sa jej tlačili do očí, akoby ju chceli oslobodiť od toho nekonečného čakania. Dívala sa na brata, ktorého roky nevidela, no ihneď ho spoznala. Vysoký tmavovlasý obor. Zmužnel, ale jeho veselý úsmev ostal taký, aký si ho pamätala. Fialové oči podobné tým jej, sa na ňu s láskou dívali, keď rozprával. Jej šťastie zo stretnutia narušila správa, že matka podľahla ťažkej chorobe a viac ju živú neuvidí.

„Pod,“ povedal nakoniec Deril, aby ju vytrhol zo smutného premýšľania.

Spoločne pristúpili ku starešinovi.

„Stalo sa niečo, v čo som už prestala dúfať,“ povedala mu. „Predsa len prišli po mňa. Teraz už patrí inde, ale na vás nikdy nezabudnem. Tento nádherný svet si navždy uchovám vo svojom srdci. Raz sa sem určite vrátim a prídem vás navštíviť. Na starú Eru nespomínajte v zlom. Ona ma len chráni.“

Otočila sa ku svojim priateľkám, ktoré tam stáli neďaleko ticho a smutne.

„Neviem, ako vám to mám povedať. Nie sú na to žiadne vhodné slová.“

Som jednoducho šťastná, ale zároveň aj veľmi smutná.“

„Nič si nevyčítaj, Call..., vlastne Alliena. My ti rozumieme, veď si jedna z nás. Teraz sa však musíš vrátiť tam, kam naozaj patríš, domov.“

Povedala Lina a ostatné dievčatá prikývli, že s ňou súhlasia.

Pri nasledujúcej rozlúčke všetky plakali. Vďaka ich priateľstvu tu mala dobrý život. Bolo to ťažké lúčenie, veď tu nechala časť svojho srdca.

Odchádzala s bratom k vesmírnej lodi ktorá ich čakala. Za nimi sa tiahli osadníci zvedaví na ich záhadný koráb.

„Toto je loď, ktorou odletíme,“ povedal, keď videl, ako si ju zvedavo obzerá.

„Voláme ju Búrka.“

2. Kapitola – Únos

Alliena sa zvláštnym výťahom dostala do útrob lode. Prešla cez úzku osvetlenú chodbu, ktorá sa postupne rozšírila do veľkej miestnosti. Po jej pravici sa do polovice tiahol úzky priezor hrubého skla, cez ktoré bolo vidieť von. Po zvyšnom obvode stien bolo množstvo blikajúcich svetielok a tlačidiel. Uprostred toho všetkého na podstavci stála mohutná obrazovka.

„To, čo vidíš, je hlavná miestnosť, z ktorej riadime loď. Z nej sa do kruhu rozvetvujú ďalšie chodby a miestnosti, kde majú naši ľudia kajuty.“ Potom ukázal na svojich priateľov, ktorí tam stáli, aby ju privítali. „Všetci títo sa ponúkli, že ťa pôjdu so mnou hľadať.“

Dievčina sa v rozpakoch usmievala, keď jej postupne predstavoval svoju „skvelú“ posádku, ako to rád zdôrazňoval. Tváre a mená sa jej v tom duševnom rozpoložení ale zlievali dokopy.

„Poď, teraz ti ukážem tvoju kajutu, kde si môžeš oddýchnuť. O chvíľu aj tak odlietame.“

Kráčali bočnou chodbu, ktorá na obvodových stenách mala množstvo guľatých výčnelkov a tie svojimi tvarmi vytvárali optické obrazce. Svietili z nich farebné svetlá a pôsobili veľmi upokojujúco. Nakoniec sa zastavil pri kovových dverách s modrým tlačidlom vedľa nich. Keď sa ho dotkol, dvere sa tíško zasunuli do stien. Pred jej očami sa objavila nádherne vybavená priestranná sieň.

„Toto je tvoja kajuta. Pripravili sme ju pre teba, lebo sme verili, že ťa nájdeme,“ povedal rozčítene.

Rozprával ešte niečo o otváraní dverí z opačnej strany, ale Alliena ho už veľmi nepočúvala. Akoby všetko to vzrušenie naraz na ňu dopadlo. Jeho hlas sa jej vzd'aloval a ona pocítila ťažkú únavu.

Keď uvidel, ako zbledla a padá, zachytil ju do náručia. V mdlobách ju preniesol na lôžko. Rýchlo stisol tlačidlo zabudované v stene nad posteľou.

„Pošlite, prosím, doktora,“ povedal rozrušene do komunikátora. „Nech príde do komnaty princeznej.“

O chvíľku dobehol Vádio.

„Čo sa stalo?“

„Sestra,“ povedal vystrašene a s obavou pozrel na neho.

„Neplaš sa! To bude len malá nevoľnosť,“ povedal presvedčivo, aby ho upokojil.

Chytil jej ruku a zmeral pulz. Potom ju prezrel špeciálnym lekárskeym prístrojom, ktorý ukazoval všetky potrebné životné funkcie.

„Nemusíš sa báť, to je iba reakcia na to, čo sa tu udialo. Dostane injekciu na upokojenie a z mdlôb prejde do prirodzeného spánku. Keď sa zobudí, bude v poriadku. Tak poď.“

Obaja muži nakoniec opustili jej kajutu a rozišli sa každý jeden na svoje určené miesto.

Vádio sedel nehybne v kresle vo svojej ošetrojúcej miestnosti. V duchu premýšľal o všetkom, čo sa udialo. Alliena bola nádherná mladá žena a bol zázrak, že ju našli tak

skoro. Veď to zo začiatku vyzeralo, že sa im navždy stratila. Poznal ju z obrazov, ktoré mu Deril často ukazoval.

Ale keď ju uvidel naživo, jeho srdce sa čudne zachvelo. Nechápal, čo sa to deje a prinútil sa myslieť na niečo iné. Zdalo sa mu, že svojho priateľa pozná dobre, ale šokovalo ho, keď videl, ako plakal. Slzy, ktoré mu pri ich stretnutí vyhrkli, v ňom odhalili citlivého človeka a on túto stránku jeho povahy ešte celkom nepoznal.

Teraz, keď bol pri nej a prehliadal ju, všimol si tiež znamienko v podobe ohňa na jej dlani. Vedel dobre, že takéto znamenia mali všetci dediči vládcov planéty.

Derilova loď odštartovala. Prenechal riadenie pilotovi a šiel si ľahnúť. Chvíľu sa prehadzoval na lôžku a potom sa zadíval na dľaň. Mal tam zvláštne materské znamienko a vďaka tomu cítil, kde sa Alliena nachádza. Bol to dar, ktorý sa dedil, ale to bolo ich tajomstvom. Zatvoril oči. Bol šťastný, že konečne vedie svoju sestru domov. Napokon unavený zaspal.

Keď sa Alliena prebudila, mala pocit, že prespala celé dni. Chvíľu nevedela, kde sa nachádza, ale potom si spomenula na všetko. Tak to nebol sen, čo zažila. Posadila sa a oproti sebe uvidela obraz, ktorý zaberá vrchnú polovicu steny. Pod ním blikalo malé červené svetielko. Okolité steny boli pokryté červenou látkou a na nich nakreslený znak ohňa. Ona sama ležala na mäkkej okrúhlejši posteli, ktorá bola pre ňu samú priveľká. Vstala, zvedavo sa dotkla obrazu, a ten v tej chvíli ožil. Na počudovanie, sa jej v ňom ukázal Deril.

„Ahoj, sestrička. Dúfam, že si si dobre odpočinula. Prespala si celú noc aj ráno. Určite máš hlad, preto ťa pozývam na obed. Pošlem po teba Merion, ktorá ti pomôže so všetkým, čo budeš potrebovať. Počívni ju a daj si od nej poradiť.“

No nestihla sa ani dlho čudovať, čo jej asi treba poradiť a už sa ohlásila Merion.

„Vojdi!“ zvolala zvedavo.

Dovnútra vstúpilo usmievavé dievča, trochu staršie od nej. Mala útlú postavu a čierne kučeravé vlasy. Jej pekné hnedé oči sa na ňu pozorne zadívali.

„Som Merion,“ predstavila sa zvonivým hlasom. „Deril ma poprosil, aby som ti pomohla, čo je pre mňa samozrejme,“ povedala milo.

Alliena sa na ňu usmiala.

„Budem rada, ak ma so všetkým oboznámiš. Cítim sa tu úplne stratená,“ povedala.

„Dobre, tak začneme od tvojich šiat, ktoré máš na sebe. Priniesla som ti nové. Keď sa okúpeš, oblečieš si ich, aby si bola vhodne oblečená pre svoje postavenie.“

Zvedavo a opatrne otvorila balík v ktorom jej doniesla nové šaty.

„Aké sú jemnučké,“ povedala a priložila si k sebe červenú látku.

„Len sú nejaké malé,“ poznamenala a pozrela na svoje dlhé šaty, ktoré mala oblečené.

Merion sa z chuti zasmiala.

„U nás sa nosia len takéto. Teraz ešte chvíľu počkaj s obliekaním. Pod!“

Viedla ju cez celú kajutu na opačnú stranu. Tam zo stien viseli nepremokavé závesy a za nimi stála porcelánová vaňa.

„Tu sa môžeš okúpať.“ Prichystala jej plnú vaňu teplej vody a nechala osamote.

Alliena zhodila staré šaty, ktoré jej ešte ušila Era. Voda bola príjemne teplá a ona mala pocit, že zo seba zmýva všetku svoju minulosť. Vykúpala sa a prišla ku Merion zahalená len v jemnej prikrývke. S jej pomocou sa obliekala do nových a pre ňu zvláštnych šiat. Boli krátke a siahali tesne nad kolená. Vrch priliehal k telu a zvýrazňoval jej postavu. K tomu patrili aj vysoké čižmičky siahajúce pod kolená.

„Pristane ti to,“ povedala. „Pozri sa do zrkadla,“ a stlačením otvorila výčnelok, v bočnej stene.

Z nej sa vysunulo obrovské zrkadlo, ktoré zabralo celý priestor. Alliena pristúpila bližšie. Ani nemohla spoznať samu seba. Už to nebolo mladé nevinné dievča, ale nádherná žena, na pohľad krehká, a súčasne nebezpečná.

„Teraz si už pripravená a môžeme ísť.“

„Prečo sa usmievaš?“

„Si úplne iný človek, možno ťa ani nespoznajú,“ povedala dievčina.

„Ešteže ideš so mnou, určite by som sa tu zablúdila.“

„Neboj sa, za krátku dobu si zvykneš.“

„A sme tu,“ povedala, keď nakoniec došli k dverám, na ktorých bol znázornený symbol noža.

Otvorili sa pred nimi dvere a ukázala sa miestnosť, v ktorej bola posádka, čo nemala práve službu. Dievčatá vkročili dnu. Deril sa zadíval na sestru a uznanlivo zdvihol obočie.

„Ďakujem,“ zašepkal Merion.

Pochopila a usmiala sa na neho. Deril chytil sestru za ruku, priviedol ju k stolu a povedal:

„Vítam ťa, Alliena, na lodi.“

Usadil ju na miesto. Sedela za stolom medzi bratom a doktorom. Jedlo, čo jej ponúkal, bolo veľmi chutné a čas ubiehal príjemne. Tu sa k nej nahol Deril a pošepkal:

„To je neuveriteľné! Vyzeráš úchvatne a som pyšný, že mám takúto sestru!“

„Nehovor tak,“ usmiala sa v rozpakoch.

Doktor, ktorý sedel z druhej strany, nespúšťal z nej celý čas zrak. Srdce sa mu rozochvelo zakaždým, keď sa ku nemu naklonila, aby si zobrala zo spoločnej misy maličké oriešky, ktoré jej výnimočne chutili.

Po hostine sa s bratom vybrali do navigačnej miestnosti. Tam sa oboznámila o súčasnej situácii, ktorá teraz vládla na Tumere.

Deril jej vysvetľoval obšírne čo sa za ten čas čo bola na Zemi udialo. Sedeli tam niekoľko hodín aj s projektmi na ktorých boli nahraté významné udalosti. Takto im prešiel deň.

V to ráno sa zobudila celá rozrušená. Chvíľu sedela na posteli a rozmýšľala o sne, čo ju vrátil do jej útleho detstva. V ňom opäť zažívala šťastné chvíle po boku malého chlapca.

Len jeho meno si nateraz nedokázala vybaviť. Potriasla hlavou, aby sa z toho rýchlo prebrala. Keďže bola riadne hladná, obliekla sa a vyšla von. Dokázala sa už sama celkom dobre orientovať po lodi, takže nepotrebovala Merion. Cestou stretla brata, ktorému práve začínala služba.

„Vidím, že už nemôžeš spať. Pod' so mnou na mostík,“ pozval ju. „Pozrieme si ako ešte dlho potrvá náš let.“

Kráčala za ním a srdce sa jej rozbúšilo pri pomyslení, že čoskoro pristanú. Deril urobil niekoľko zložitých výpočtov.

„Približne za dvanásť hodín.“

„Tešíš sa?“

„Áno, ale aj obávam. Je to už tak strašne dávno.“

Zamyslene na ňu pozrel, keď mu v tom niečo napadlo.

„Sadni si!“ Stisol na stole klávesu a ihneď sa vysunul spodný priečinok v hlavnej stene. Vytiahol z neho balík v tmavom papieri. Prisadol si a opatrne ho odbalil. Pozrela sa, čo drží v rukách a zistila, že sú to obrazy vytlačené do tenučkého kúska kovu.

„Spoznávaš?“ ukázal prstom na podobizeň. „Náš otec za tých desať rokov tiež zostarol. Tu je zase brat Selon a mamka,“ hlas sa mu zachvel, keď palcom pohladil podobizeň matky.

Alliena sa naň dívala a jej spomienky ožívali. Obaja bratia sa na seba veľmi podobali. Otec s bielymi vlasmi a matka, ktorá stála pritúlená pri ňom, sa usmievali. Vyzerala tam šťastne, len v očiach mala tichý smútok.

„Sú tvoje,“ povedal, keď mu ich chcela vrátiť.

Oprela si hlavu o jeho plece a zašepkala: „Ďakujem.“

„Tak a teraz ideme raňajkovať!“ zavelil s úsmevom.

Sediac za spoločným stolom sa ho zvedavo opýtala:

„No a ako je to s tebou? Čo tvoj život? Nemáš nikoho? Žiadnu rodinu? Porozprávaj mi.“

Poobzeral sa po jedálni. Boli tam len oni a v zadnom kúte dvaja mechanici.

„Ja zatiaľ ešte nikoho nemám. Nejako na to neprišiel čas, pri mojich povinnostiach. Veď, ktorá by túžila mať zaneprázdneného muža, ktorý je stále niekde inde? Možno neskôr,“ povedal a pustil sa do jedenia.

„A čo povieš na Merion? Poprosil som ju, aby na teba dozrela. Poznáme sa už dlho od škôl. Bola odo mňa v nižšom ročníku a vyštudovala odbor mechanika – gravitácia. Preto som ju prijal za člena mojej posádky. Dôverujem jej.“

„Je to príjemné dievča, možno sa z nás neskôr stanú aj priateľky.“

„To som rád,“ zamľaskal spokojne s plnými ústami.

„Deril?“ pozrela na neho. „Odpovedz mi, prosím, na jednu otázku, ktorá ma znepokojovala už dávno. Ako si vedel, komu ma máš odovzdať, keď sme prišli na Zem? Era mi to nikdy neprezradila, pretože ti vraj sľúbila, že bude mlčať.“

„Keď sme tu prvýkrát pristáli, narazili sme na Eru, ktorá zbierala pri jaskyni bylinky.“

Pravdaže sa zľakla. Bola však rozumná a keď sme jej vysvetlili, že sa nechceme nikomu ukazovať, pochopila to. Ona sa stala našim prvým a jediným kontaktom na Zemi. Pri druhom pristáti, už s tebou, som presne vedel, čo urobím. Rada ťa tu ukryla a vychovávala ako svoju vnučku. Ja som ju potom zaprisahal, aby to nikomu neprezradila. To je celé tajomstvo tvojej pestúcky.

Zadumane prikývla. „Takže, tak to bolo.“

„Kapitán, do hlavného centra!“ ozvalo sa náhle z reproduktoru.

Deril vyskočil od stola.

„Čo sa zasa deje?“ znepokojil sa. „Dúfam, že je loď v poriadku!“

V riadiacej miestnosti boli už všetci, ktorí mali službu.

„Práve sme prijali signál od iného vesmírneho korábu. Mám to dať na obrazovku?“ opýtal sa poručík.

„Zapni najskôr skrytý obraz!“ Bol zvedavý, kto ho volá.

Tam sa v tej chvíli ukázala tvár zvláštneho človeka.

„Ale, ale! To je náš starý známy pirát Karoka.“ Otočil sa k sestre, ktorá stála za ním.

„Aby si to pochopila, on veľmi rád prepadáva vesmírne koráby. Lode skonfiškuje a zajatcov potom predáva na ťažkú prácu.“

Neveriacky naňho pozrela.

„Také niečo existuje?“

„Vo vašej osade ste sa s tým nemohli stretnúť. No tu, vo veľkom svete, je to bežné.“ Čudne sa na ňu pozrel.

„Prepáč, Alliena, teraz choď do vedľajšej miestnosti. Nechcem, aby ťa uvidel. Aj tam to môžeš sledovať na obrazovke bez toho, aby ťa on zbadal.“ Počkal, kým odišla a prikázal:

„Prepnúť obraz! Čo chceš, Karoka?“

„Vyberám poplatok. Zaplať a môžeš ísť ďalej. Inak ťa nepustím!“ povedal posmešným hrubým hlasom pirát.

„To sa teda načakáš! Ak sa rozhodnem ísť preč, tak ma určite nezadržíš!“

Alliena z vedľajšej miestnosti pozorovala toho divného piráta. Jeho tvár mala odtieň fialovej a bola poznačená drobnými jazvami.

Čierne vlasy zopnuté do tyla, mu dodávali divoký výraz neústupčivosti. V jeho pohľade bolo vidieť odhodlanie, prefikanosť i vášeň. Bola vdácná, že ju poslal preč. Naozaj by nechcela stáť tvárou v tvár oproti nemu. S napätím očakávala, ako to brat vyrieši.

„Nejako sa ale náhliš,“ podpichoval ho naďalej pirát. „Vieš, ja som počul, že si mal tajnú misiu na jednej planéte, čo ty na to?“ Zvláštne sa usmial, poodhalil tak pritom svoje nezvyčajné biele zuby.

„Do toho ťa nič nie je!“ ostro mu odpovedal Deril. „Ty to odkiaľ vieš?“

Neodpovedal len sa uškrnul a pokračoval pokojne ďalej.

„Možno sa dnes dohodneme. Viem, že na palube je princezná, tak vás srdečne pozývam ku mne na návštevu. Som dosť osamelý, rád privítam malú spoločnosť. Sľubujem, že sa vám nič nestane.“

„Na to zabudni, nie sme hlúpi, viem čo zamýšľaš! Varujem ťa, ak zaútočíš, budeme sa brániť a doplatíš na to!“ dopovedal nahnevane a vypol obrazovku.

„Priatelia,“ otočil sa k svojim ľuďom. „Pripravíme sa na boj. Zapnúť ochranné pole okolo lode a pripraviť zbrane. Uvidíme, či sa naozaj odváži zaútočiť.“

Sediac vedľa ani nedýchala. Cítila hrozbu, ktorá sa nad nimi vznášala. Takto ju našiel Deril.

„Neboj sa, zvládneme to. Už sme zažili aj horšie.“

„Mrzí ma to,“ povedala potichu.“

„Nič si nevyčítaj, sestrička. Karoka len čakal na príležitosť, aby mohol zaútočiť. Už ho dlho štvie, že sme sa mu dokázali doteraz vždy ubrániť. Naša loď je dobre vybavená na takéto útoky. Napriek tomu, ale pirát dokáže byť veľmi trpezlivý a má dobrú bojovú taktiku. Preto ho ako nepriateľa netreba podceňovať.“

Pochopila, že tam už nemá čo robiť a vrátila sa. Cestou sa stretla s Merion a pozvala ju do svojej kajuty. V takejto chvíli nechcela ostať sama.

„Je pirát Karoka naozaj taký obávaný útočník?“ opýtala sa s obavou.

„Áno, u nás doma kolujú také chýry, ktorým by človek ani neveril. Vraj je neporaziteľný. Jedine Derila sa mu zatiaľ nepodarilo premôcť. Preto sa mu stále vyhráža, keď ho stretne.“

Dievčatá na chvíľu stíchli a započúvali sa do zvukov, ktoré sa po chodbách ozývali.

„Karoka so svojim národom obýva náš svet, z opačnej strany,“ pokračovala ďalej v rozhovore. „On sám vraj pochádza zo starobylého rodu, aspoň sa to tak o ňom rozpráva. Vieš, niektoré chýry hovoria, že ak si niečo zaumieni, neprestane, kým to nedostane. Avšak ak sa mu niekto vzoprie, jeho pýcha ho vyprovokuje, k nebezpečným činom.“

Deril, ako svedomitý kapitán lode, pripravoval obranu. Nebol si istý, či Karoka naozaj zaútočí, alebo ho chce iba vyprovokovať. V duši sa mu rozháral oheň hnevu. Teraz s istotou vedel, že na kráľovskom dvore majú zradcu a špióna. Už dlhší čas mal podozrenia, no nemohol ich nijako dokázať. Až teraz, keď sa mu nepriamo Karoka priznal, že vedel o jeho misii. „Veď ja ťa nájdem a budeš veľmi ľutovať!“ vyhrážal sa v duchu neznámemu zradcovi.

Doktor Vádio sa pozrel na svojho priateľa. Pochopil, prečo sa mračí. Aj jemu sa hlavou prehánali chmúrne myšlienky.

Prešla hodina a nič sa neudialo. Potom sa loď náhle otriasla. To nepriatelia na nich vystrelili, aby prekonali ich ochrannú bariéru. Úder bol presný a vyradil im ľavý motor. Karoka vedel, že mu už neujde, kým si to neopravia. A na to potrebujú čas.

„Ako to, že ochranné štíty nefungujú?!“ kričal prekvapene Deril na svojho poručíka.

„Niekto zmenil bezpečnostný kód!“

Deril sa zachmúril, „zradca,“ pomyslel si a pochopil, že tentokrát sa boju nevyhne.

„Pôjdem po dievčatá,“ vyhlásil náhle Vádio. Tento priestor je oveľa bezpečnejší ako ich kajuta. Nečakajúc ani na odpoveď, odbehol. Utekal po chodbe, keď sa znovu celý koráb otriasol. Vrátil sa dnu tak rýchlo, že obe dievčatá naľakane vyskočili.

„Okamžite podžite za mnou!“

Opäť čosi buchlo a bolo už počuť hrmot a streľbu.

„Už je to tu,“ pomyslela si vystrašená Alliena.

Znovu ďalší otras, ktorý ich hodil o podlahu. V tom momente na začiatku chodby sa objavili prví bojovníci.

„Pozor, strieľajú!“ vykrikol doktor so zbraňou v ruke pripravený na výstrel.

Snažil sa zasiahnúť pirátov, ktorí im práve zatarasili únikový východ. Len na malý moment sa obzrel za seba, aby zistil či ho dievčatá nasledujú, keď dostal omračujúcu ranu. Okamžite sa zviezol na podlahu.

Teraz ich už nik nechránil a ony zistili, že aj streľba utícha. Hneď pochopili, prečo. Zo zadymenej chodby sa vynorila obrovská postava. Bol to Karoka oblečený v priliehavom čiernom odevu.

„Krásavice, kam sa tak náhlite?“ smial sa cestou. „Prišiel som síce len po princeznú, ale môžeme pozvať aj jej priateľku.“

Sebavedomo sa k nim približoval prekračujúc omráčených bojovníkov. Díval sa na obe a premýšľal, ktorá z nich je princezná.

„Nepribližuj sa! Nikam s tebou nepôjdeme! Čo si o sebe vlastne myslíš?“ odpovedala mu Alliena, pretože Merion sa ani nepohla.

V takejto situácii sa ocitla prvýkrát a bola prekvapená, že necíti väčší strach. To hnev, že si ich vôbec dovolil napadnúť, v nej vyvolal túto odvahu.

Pozerala na neho chladne a odmerane, aby mu dala najavo, že sa ho nebojí. Iba ona však vedela, koľko úsilia ju stálo, aby to nezbadal.

„Máš odvahu, dievča. Takže si to ty,“ povedal. „V tvojom hlase spoznávam arogantnosť tvojho brata,“ uškrnul sa a pokračoval. „To ti ale nepomôže!“

Na začiatku chodby sa ukázal Deril ktorému bolo podozrivé, že sa nevracajú.

„Lahnite si na zem!“ vykrikol a vystrelil laserovou zbraňou.

Karoka sa však šikovne hodil na bok a výstrel ho minul len o vlások.

„Netrafil si!“ posmieval sa.

V zlomku sekundy však obaja náhle opäť vystrelili. Sila spojeného výboja ich okamžite odhodila od seba.

K Alliene sa zakotúľala bratova zbraň. Zdvihla ju.

Merion ju ťahala späť a čosi na ňu kričala. No tu už nešlo len o ňu. V kúte oproti sa dvíhal Karoka, kým brat bol ešte stále otrasený. Vystrelila.

„Nerob to!“ vykrikol neskoro Deril.

Vyšľahol záblesk ale nezasiahol Karoku. Spätný náraz výstrelu ju hodil o stenu, kde

sa bolestivo udrela. Napriek tomu sa znovu postavila a ako námesačná vystrela ruku so vzpriamenou dlaňou. To už nebola ona, ale jej samotná podstata, ktorá velila brániť sa. Z jej dlane vyšľahol svetelný lúč, ktorý napokon všetkých zmietol. Sama strácala vedomie a len z diaľky ako ozvena počula krik, ktorý postupne zanikal.

Otvorila oči a zistila, že leží na lôžku. Pri nej sedel brat a držal ju za ruku.

„Čo sa stalo? Nechápem,“ povedala slabým hlasom.

„Konečne! Báľ som sa o teba. Vyviazla si z toho len s hrčou na hlave.“

Dotkla sa hlavy. Naozaj, poriadne ju zaboľela.

„A čo doktor?“ spomenula si náhle na neho.

„Trošku si poleží. Aspoň raz bude aj on sám pacientom.“

„Vôbec tomu nerozumiem. Vedela som, že musím, akoby ma k tomu niečo viedlo...“

Deril tušil, čo práve prežíva.

„Tvoj inštinkt ti radil, čo máš robiť,“ poznamenal.

„Karoka mal vlastne šťastie, že si ho iba omráčila. Mohol dopadnúť horšie.“

„Poviem ti tajomstvo, kým sme tu sami. Náš rod má zvláštny dar, ktorý sa v tebe ešte len prebúdzá. Ukáže sa vždy vo veľkom nebezpečenstve a dodá potrebnú silu.“

Jeho slová ju pomaly upokojili.

„Piráť? Odišiel?“

„Keď si naňho namierila dlaň, zasiahlo ho to. Jeho druhovia sa ale rýchlo spamätali a odtiahli Karoku naspäť na ich loď.“

Nad dverami zablikalo modré svetielko. Otvorili sa a v nich stála Merion.

„Ako sa má náš pacient?“ opýtala sa. „Robila som si o teba starosti, keď si tam ležala ako mŕtva. Rada vidím, že si v poriadku. Bola som práve zisťovať, ako sme poškodení. Ochranné zariadenia nám vôbec nefungujú a motor sa práve opravuje.“ Oboznámila Derila so situáciou.

„Merion, prosím ťa, zober sestru späť do jej izby a ostaň s ňou, kým sa nepozbiera. Má tam lepšie pohodlie, nie ako tu.“

Alliena si sadla. Hlava ju ešte bolela, ale s jej pomocou vstala. Vrátili sa a Merion ju uložila do postele.

„Teraz budeš poctivo oddychovať,“ zahlásila neústupne.

„Som rada, že si so mnou, Merion,“ poznamenala. „Hádam už bude pokoj.“

Lahni si trochu ku mne, veď posteľ je širočizná dost.“

Poležiačky sa obidve potom ešte dlho rozprávali. Nakoniec unavené zadriemali.

Po šiestich hodinách od útoku, sa otvorili dvere kajuty. Dnu sa vkradli tmavé postavy. Kráčali potichu, aby nenarobili hluk. Len slabé svetielko nad dverami odhalilo Karokovu tvár. Bol to on spolu s piatimi mužmi zo svojej posádky. Keď sa po prvom útoku na Derilovu loď stiahli, vyradili im zároveň poplašné systémy. Už vtedy vedel, že sa vráti.

Teraz tam stáli nad ich posteľou a dívali sa, ako spia. Karoka rýchle chytil Allienu za ústa, aby nemohla kričať, až sa prebudí. Druhou rukou ju zdvihol za pás a niesol k dverám. To isté urobili aj s Merion. Ostatní im strážili cestu, aby ich nikto neprekvapil.

Alliena sa prebudila na zvláštny pocit ťažoby. Otvorila oči a chcela sa nadýchnuť, ale nešlo to. Niečo jej v tom bránilo.

„Čo sa to deje?“ pomyslela si. Všade naokolo bola tma, niečo ju drvilo a odnášalo preč.

„Ani si nedúfala, že sa ešte stretneme však?“

Vykrikla, ale zvuk zanikol v obrovskej dlani.

„Už si ma spoznala, čo? Áno, som to ja, Karoka. Nikto ma tu nebude urážať,“ šepkal jej potichu.

Snažila sa vymaniť z jeho objatia, ale na jeho silu nestačila. Ako len mohli prísť tak, aby o tom nik nevedel?“ Bola zmätená a vôbec nedokázala rozmýšľať, kým ju on ďalej cúvajúc pomaly vliekol chodbou. Aj tam bola tma, len poplašné svetlá slabo blikali, akoby mali každú chvíľu zhasnúť. Občas prekročili tmavý tieň a ona tušila, že je to omráčená posádka, ktorá im skrížila cestu.

Bez prekážok sa dostali do miestnosti záchranných modulov.

Piráti tam mali od začiatku letu schovaný svoj stroj, ktorý zatiaľ nik neobjavil. Vtiahli ich dnu a pripútali ku kreslám. Bez problémov prelomili šifrovací kód, otvorili nákladný priestor aby vyleteli vonku k hviezdám.

„Teraz už môžete kričať,“ povedal, usmievajúc sa, že mu jeho plán vyšiel.

Alliena a Merion mlčali. Ešte sa stále nemohli z toho spamätať. Silno pripútané pochopili, že nemajú žiadnu šancu na útek. Karoka si sadol provokatívne pred Allienu a chvíľu sa na ňu díval.

„Viem, že sa ti to nepáči,“ začal, „ale tvoj brat mi inú možnosť nedal. Ved' som nechcel až tak veľa, iba sa trošku pobaviť. Musím uznať, že to, čo si predviedla na lodi, urobilo na mňa dojem. Vôbec som nečakal, že ma takto zložíš aj keď sa zdá, že to sama nemáš pod kontrolou. Takže pre istotu som ťa teraz spútal. Na druhej strane, som zasa pokoril svojho starého nepriateľa.“

Alliena sklonila hlavu. Nemala čo povedať. Cítila sa zneužitá pre pirátové plány. Vedela, že tentokrát jej brat prehral a bolelo ju, pretože si to kládla za vinu. Začala sa a povedala si, že ju neuvidí ani smutnú, ani vystrašenú. Pohľadom zabľúdila k malému okienku a v diaľke uzrela zelenú planétu, ako sa pomaly k ním približuje.

„Tam je môj domov,“ poznamenal Karoka, keď videl, kam sa díva. „Ale aj tvoj. Ten, ktorý si musela opustiť, keď si bola ešte malá,“ pokračoval napriek tomu, že si ho nevšimala.

Oproti nej sedela pripútaná Merion a nechápala, prečo Alliena takto dráždi piráta. Bála sa, aby sa im preto nepomstil. Karoka ju chcel ďalej provokovať, ale ona vždy otočila hlavu inam a začato mlčala. To ho napajedilo ešte viac a donútil sa otočiť a ignorovať ju tiež. Morat, jeho priateľ, ktorý všetko pozoroval, si pomyslel, že sa správajú ako vzpurné deti. Pripadalo mu to smiešne a uškrnul sa. Pirát to zbadal a tak naňho zagánil, že sa ten radšej otočil.

Nečakane sa ozvala siréna a na obrazovke sa objavili skaly.

„Pozor! Meteorický dážď, musíme sa mu vyhnúť!“ vykrikol Karoka. Morat, ktorý riadil sa snažil kľučkovať, ale aj tak bolo počuť, ako skaly dopadajú na povrch ich modulu.

Všetci pocítili, že po poslednom údere sa modul naklonil.

„Karoka!“ vykrikol pilot. „Chod ľavého motora zlyháva!“

„Neboj sa, stihneme pristáť, pretože sme už prešli cez ochranný obal planéty. Rýchlo, zapni pristávacie plachty a daj spätný chod. To by nás malo dodatočne spomaliť!“

O chvíľu bolo vidieť cez malé okienko obrovské zelené lesy a vzdialené pohoria. V kabíne začalo byť veľmi horúco a bolo cítiť dym.

„Čo teraz?!“ skríkla na piráta prestrašene Alliena zabudnúc, že sa s ním nerozpráva.

„Všetko bude dobré, nestaraj sa, dostaneme sa z toho,“ odpovedal jej rozhodne a presvedčivo. Ale vo svojom vnútri pocítil náhly strach. Akýsi tenký hlások mu vyčítal, že ju zbytočne vystavil riziku. Sľuboval si, že ak z toho vyviaznu živí, tak ju prepustí naspäť k bratovi.

Vytiahol nôž s úmyslom, že ju rozviaže. Vtedy sa ich pohľady prvykrát stretli zblízka. Zasiahlo ju to ako šíp z jasného neba. Tu sa už nik na nič nehral a ona mu uvidela v očiach obavu o jej život. Ďalej sa ale nedostal, lebo v tej chvíli tvrdo dopadli. Okolo nich lietali iskry a potom všetko utíchlo.

Alliena sa pohla. Ležala pod rozbitým okienkom. Najprv ucítila dym, potom otvorila oči. V malom priestore sa riadne dymilo. Bolo však aj cítiť čerstvý vzduch prichádzajúci zvonku. Už nebola priviazaná, pretože pri náraze sa kreslo vylomilo a tým ju oslobodilo. Pregúľala sa na bok a opatrne natiahla. Celkom jej to išlo a znamenalo to, že nie je ranená.

„Merion?“ vykrikla a pomaly sa posúvala k miestu, kde predtým ona sedela. Nahmatala jej nohu.

„Au! To bolí.“

„Pod, musíme sa dostať von,“ povedala jej.

Spoločne sa dovliekli k dverám, ktoré už boli napoly vytrhnuté. Odtiahli ich a vyšli z modulu. Okolo nich sa nachádzal hustý prales. Jeho stromy boli mohutné a krásne voňali. Merion sa krívajúc vzdialila od dymiaceho modulu.

„Kam ideš?“

„Musíme preč, kým sa nepreberú! Nechcem byť zajatkyňou u Karoku.“

Alliena sa usmiala napriek ich zlej situácii.

„Mala som pocit, že ho trochu obdivuješ,“ poznamenala. „Teraz, keď máš príležitosť zistiť o ňom pravdu, tak ...“

„Ja som ti rozprávala len to čo som počula,“ povedala už nahnevane.

„Prepáč, len som si z teba utáhovala.“

„Viem, ale teraz už naozaj musíme odísť.“

„Musíme sa hlavne pozrieť na posádku, možno sú vážne zranení,“ prehovorila múdro

Alliena.

Aj keď ich uniesli, nemala to svedomie ich len tak nechať napospas osudu. Modul neustále dymil a hrozil výbuchom.

Dievčatá s obrovským úsilím vytiahli von celú posádku. Niektorí boli ešte v bezvedomí, pretože sa nestihli pripútať. Iní sa už preberali. Tých, ktorí krvácali, obviazali tým, čo našli. Po chvíli nato celý modul vzbíkol. Oni sa už ale medzitým ponorili do náručia pralesa. Vedeli, že ak by sa piráti spamätali, tak ich opäť uväznia. Nemali na výber a preto sa rozhodli, že skúsia nájsť cestu samé.

Karoka otvoril oči a s údivom zistil, že sa nachádza vonku a nie vo vnútri modulu. V hlave sa mu vybavili minúty pred pádom. Sú dievčatá v poriadku? To bola jeho najväčšia starosť. Veď on ich predsa nemienil ohroziť. S bolesťou v ruke sa posadil a zbadal, že ju má obviazanú pásom látky zo šiat. Odvil si ju, aby zistil, ako je ranený. Nebolo to vážne, len to silno krvácalo. Opäť si ju zaviazal a poobzeral sa okolo seba.

Ned'aleko od neho sa dvíhal jeho priateľ.

„Morat! Ako si na tom?“

„Dobre. Som síce doudieraný, ale vládzem chodiť.“

Karoka sa opatrne postavil. Išlo to, aj keď ho všetko bolelo. Podišiel bližšie k modulu, z ktorého ostala už len hromada trosiek. To, že boli nažive, bola zásluha oboch dievčat. Morat, sa chvíľu motal okolo spáleniska, a narazil na stopy.

„Idú smerom na juh, „oznámil Karokovi.„Avšak už tma rýchlo padá, takže ich dnes nenájdeme.“

To, že nedokázal zabrániť aby mu ušli ho veľmi trápilo. Videl, ako sa jeho muži na tom nenápadne bavia. Jeho povest' strašného piráta bola tým naštrbená. Veľmi ho to hnevalo, ale čo už teraz.

Medzitým sa dievčatá predierali hustým porastom. Začalo sa stmievať a les sa prebúdzal k nočnému životu.

„Alliena, počula si? Mám strach,“ šepkala potichu Merion zakaždým, keď niečo zašuchotalo.

„Zvládneme to,“ upokojovala ju Alliena, aj keď sa sama bála. „Musíme tu teraz prenocovať, pretože sa ďalej nedá ísť bez toho, aby sme sa nedokaličili.“

Vyštverali sa na najbližší strom a usadili na široký konár blízko kmeňa. Opierajúc oňho chrbtami oddychovali.

„Čo bude ďalej?“ opýtala sa unavene Merion.

„Neviem, to sa uvidí. Teraz máme šancu, že Karokovy ujdeme.“

Obe napokon zmĺkli a pritúlili sa k sebe.

3. Kapitola – Stratená

Deril až po niekoľkých hodinách zistil, že dievčatá zmizli. Prehľadali celú loď, kým si uvedomili, čo sa vlastne stalo.

„Ani tu, na mojej lodi, som ju nedokázal ochrániť! Ak ho chytím, bude ľutovať, že mi skrížil cestu!“ hneval sa nešťastný zo svojej nemohúcnosti. Hlavne teraz, keď po oprave lode dorazili nad svoju domovskú planétu.

„Prestaň!“ dohovárať mu Vádio.

„Nakoniec sa vrátila domov. Len trošku ináč, ako si si to ty naplánoval.“

Deril pozrel na priateľa a v jeho pohľade bolo rozhodnutie.

„Musíme okamžite za nimi, lebo stratíme ich stopu,“ povedal.

„Zvolaj chlapov, nech si zoberú zbrane a jedlo na pár dní. O pol hodiny odchádzame!“

Vádio vybral mužov na prieskum a dal im náležité príkazy. Vo svojej kajute sa náhlivo obliekal a jeho myseľ neustále zamestnávala Alliena. Teraz vedel to, čo predtým len tušil.

Merion zadriemala, ale Alliena nemohla. Rozmýšľala, čo s nimi bude. Uvedomila si, že musia postupovať opatrne a byť stále v strehu. Prales mal svoje pravidlá a kto sa mu nedokázal prispôbiť, mohol zahynúť. Napokon ju tiež zmohla únava a zaspala. Bolo už vidno keď otvorila oči. Merion nervózne posedávala na hrubom konári a pridržiavala ju, aby nespadla.

„No konečne si hore. Tvrdo si zdriemla, tak som ťa nechcela budiť.“

„Ďakujem.“

„Som príšerne hladná a čo ty?“

„Áno, musíme si niečo zohnať na jedenie,“ povedala rozhodne, keď sa celkom prebrala.

Opatrne zliezli dole a vyzbrojili sa dlhými palicami, ktoré si odlomili zo spadnutého hrubého konára. Slnko už bolo poriadne vysoko, keď pred sebou zbadali vyšliapaný chodník.

„Pozri,“ povedala Alliena, „tadiaľ musia chodiť zvieratá. Sme na dobrej stope nájst' vodu.“

„Ako to vieš?“

„Aj u nás doma boli takéto vyšliapané chodníky, keď sme boli v lesoch.“

O pol hodiny naozaj z diaľky zazreli lesklú hladinu jazierka.

„Mala som pravdu!“ vykrikla Alliena a rozbehla sa.

Merion sa usmiala.

„Opatrne, voda ti neutečie,“ povedala rozumne.

Unavené nakoniec došli k malému jazierku.

Okolie sa zdalo bezpečné, tak sa nebáli zobliecť a poriadne osviežiť vodou. Neďaleko od vody stál mohutný strom. Bolo horúco tak sa rozhodli, že si pod ním

oddýchnu. Vtedy Merion spozornela. Na strome rástlo ovocie, ktoré jej bolo povedomé.

„Pozeraj! Máme jedlo,“ otočila Alliene hlavu tým smerom. „Je to vynikajúca lahôdka.“

Na konároch viseli malé červené guľky. Merion sa šikovne vyšplhala. Nerobilo jej to žiadny problém, pretože, vždy rada lozila po stromoch.

Začala jej zhadzovať ovocie.

„Pomaly,“ smiala sa Alliena, keď jej to pristávalo všade, len nie v rukách.

Potom to spoločne pozbierali a pred nimi sa nachádzala celkom slušná kôpka.

Ihneď dostali lepšiu náladu.

„Merion, kadiaľ pôjdeme, rozmýšľala si o tom? Ja sa tu nevyznám, takže to bude na tebe.“

„Musíme ísť smerom na východ. Tam, kde vychádza slnko, stojí naše nádherné mesto.

Keby len vedeli ako sme dopadli, tak by po nás určite prišli,“ zúfalo si nahlas vzdychla.

„Verím, že Deril niečo vymyslí a nájde nás. Dovtedy musíme byť opatrné,“ povedala Alliena.

Vstali a vyrazili vpred. Predvídavo si so sebou niesli ovocie, aby neostali hladné. Okolie sa postupne menilo a mohutné stromy sa stenčovali a redli. Tentokrát boli nútené urobiť si prístrešok na zemi. Priestor si vystlali natrhanej trávou a veľkými listami. Dúfali, že túto noc prežijú.

Alliena tentokrát zaspala prvá a začal sa jej snívať divoký sen. Oproti nej sa zjavil pirát a kráčal k nej s vystretými rukami, aby ju chytil. Bol čoraz bližšie a bližšie. Strašne pri tom dychčal a fučal. Náhle sa zobudila s pocitom, že niečo nie je v poriadku.

Vycítila, že nad ňou stojí nejaký tvor, ktorý jej fučal priamo do tváre. Ležala bez pohnutia a skoro ani nedýchala. Videla z neho len oči, ktoré svietili v tme. Merion musela ešte spať, lebo sa vôbec nehýbala. Pomaly vystrela ruku a trasľavo sa ho dotkla. Nahmatala obrovskú chlpatú hlavu s tromi veľkými zahnutými rohmi. Neznámy tvor jej oblízal ruku a tvár. Zdalo sa, že sa mu to páči. Opäť hlasno zafučal a zadupal nohami. Tento lomoz už zobudil aj Merion.

„Čo sa to robí?“ posadila sa. To ale nemala robiť, lebo v tom momente sa zver vystrašil, postavil na zadné nohy a hlasito zajačal.

„Ani sa nepohni!“ skríkla na ňu Alliena.

Ona však vykričala ešte viac, akoby sa chcela vyrovnat' jačaniu tej príšery. Vyskočila na nohy a s novým výkrikom utekala preč. Zviera vyľakane zafučalo a stratilo sa v hustom poraste. Alliena okamžite vstala.

„Merion, vráť sa! Nenechávaj ma tu samú!“ kričala do bezútešnej tmy.

No z lesa sa jej nik neozval. Ostala tu sama a stratená. Začal sa jej zmocňovať strach. Napriek tomu sa rozhodla pohľadať Merion.

„Veď, čo ak si ublížila,“ premýšľala a to ju hnalo s obavami vpred. Kráčala opatrne a snažila sa ticho našľapovať, aby nevyrušila ešte nejaké iné divé zviera. Veď by sa nemala, ako ubrániť.

Po malej chvíli počula praskot haluzí, ktorými sa niečo predieralo. Srdce jej zastalo pri pomyslení, že čosi na ňu striehne v hustých kríkoch neďaleko od nej. To už na ňu bolo priveľa a divoko sa rozbehla. Narážala do stromov, vysoká tráva sa jej zamotávala do nôh, potkýnala sa na koreňoch stromov.

Ani sa neobzerala a len bežala. V ušiach jej hučalo a nevládala sa nadýchnuť. Odrazu stratila zem pod nohami. Vykrikla a padala do temnoty. Spadla rovno do studenej vody, až jej vyrazilo dych. Silný prúd ju začal unášať preč.

„Pomóc!“ vykrikla, ale nikto ju nepočul a ona už nemala síl ďalej kričať.

Začala plávať po prúde, lebo vedela, že by s ním márne bojovala. Keď cítila, že prúd rieky, do ktorej musela spadnúť slabne, otočila sa a plávala bokom dúfajúc, že čoskoro narazí na breh. Po dlhšej chvíli sa jej to podarilo. Musela sa ešte vyštverieť na strmý breh, aby ju voda opäť nestiahla. Ostala ležať na mieste a snažila sa nabrať dych. Bola na smrť vyčerpaná. Triasla sa od zimy, ale nevládala s tým nič urobiť.

Len čo sa rozbriezilo, Karoka spolu so svojimi chlapmi kráčal po nejasných stopách. Našli aj miesto, kde nocovali. Morat sa zohol nad pováľanou okolitou trávou a poznamenal:

„Dievčatá sú od nás vzdialené niekoľko hodín. Tráva sa ešte nestihla vystrieť. Do večera ich dohoníme, pokiaľ nás nič nezdrží.“

„Tak pokračujeme a ty nás veď ďalej. Nie nadarmo ťa volajú Stopár,“ povedal Karoka a potľapkľal ho po pleci. Netrvalo však dlho, keď sa na obzore ukázali tmavé mraky. Nebo sa rýchlo zatiahlo a stmavlo. Neprijemne ich to prekvapilo a museli prerušiť hľadanie.

„Rozložíme tábor a skúsime niečo uloviť,“ povedal Karoka.

Kým dvaja chlapi išli na lov, ostatní sa snažili ohradiť priestor na noc polámanými konármi, ktorých tu bolo neúrekom. Nakoniec si rozložili oheň a upiekli zopár obrovských slimákov, ktoré našli.

„Oddýchnite si,“ povedal Karoka svojim mužom. „Budeme sa postupne striedať na stráži. Ja budem prvý.“ Sadol bokom na vyčnievajúcu skalú. Ostatní si políhali, lebo vedeli, že ich čaká dlhá noc.

„Priateľu,“ povedal Karokovi Morat, ktorý nemohol zaspať a sedel opierajúc o najbližší strom. „Stojí to za to, vystavovať sa nebezpečenstvu kvôli dievčaťu? Veď môžeš mať každú, ktorú chceš. Nie je prvá, ani posledná. Poďme odtiaľto preč skôr, kým sa tu objavy Deril. On ju určite nájde. Nerád by som sa s ním stretol.“

„Viem,“ povedal zamyslene. „No strašne ma rozčuľuje, že je taká spurná. Iné ženy sa ma vždy báli. Ja ju musím jednoducho zlomiť, pokoriť. Veď sa o mne začne nakoniec hovoriť, že som slaboch. To všetko kvôli nej.“

Čert mi bol dlžný sa do toho miešať, ale už je neskoro.“

„Pokiaľ som videl,“ pokračoval Morat, „tak to tvoje krotenie nezaberá. Zdá sa, že si narazil na tvrdú skalú. Daj pozor, aby nakoniec ona teba nespútala svojou krásou. Musíš uznať, že na to má.“

Karoka nahnevane vyskočil. Hrdosť sa v ňom búrila pri tej spomienke.

„Máš šťastie, že si môj priateľ, lebo inak...“ nedokončil, pretože sa z lesa ozvalo čudné ryčanie a dupot kopýt, ktorý sa k ním hrozivo približoval.

„Vstávajúte, chlapi!“ skríkol a počúval, ako zviera zúrivo láme ich ohradu. V okamihu rozložili oheň, aby uvideli, čo za príšeru na nich chce zaútočiť.

Nohy obrovského zvieratá ju nakoniec prerazili. Vo svetle ohňa sa ukázal dravec s veľkou papuľou plnou ostrých zubov. Hranatá hlava s malými očami sa na nich zúrivo dívala. Z papule mu tiekli husté sliny a v jeho pohľade videli túžbu ničiť a zabíjať. V spodnej časti pod zubami mal obrovský špicatý roh. Stačil okamih a schytil najbližšieho piráta do zubov. S korisťou zmizol v hustom lese a už len z diaľky počuli krik obete. To všetko sa odohralo tak rýchlo, že nestihli vôbec zareagovať.

„Rýchlo, za ním!“ kričali chlapi a vybehli s horiacimi konármi. Dúfali, že vystrašia zviera a ono pustí svoju obeť. Dravec s ním však ďaleko neodbehol. Zúrivo ho rozdupal a obrátil sa späť. Vrazil do pribiehajúcich chlapov, aby ich vzápätí rozmetal.

„Vráťte sa! Nemáme žiadnu šancu s ním bojovať,“ kričal na nich Karoka, „rýchlo, lezte na stromy!“

Ledva to dopovedal, už pred ním stál obor. Len tak, tak, odskočil za kmeň stromu. Dravec vrazil rohom do miesta, kde sa predtým opieral pirát. Karoka to využil a bodol ho do slabín. Zranené zviera zúrivo zjačalo.

Z lesa sa ozval krik pribiehajúcich chlapov. Skupinka neznámych mužov vybehla na čistinku a ihneď začala doň strieľať. Ten sa otočil a postavil proti novým nepriateľom.

„Deril?!“

„Čo tu robíš?“ vykričol prekvapene Karoka. Nečakal ho tak skoro po tom, ako mu vyradil loď z činnosti.

„Kde sú dievčatá?“ dobehol k nemu, nečakane ho schytil pod krk a prudko ním zatriasol.

„Počkaj! Nie sú tu, pretože mi ušli a tak ich teraz hľadáme,“ povedal lapajúc dych pod jeho stiskom.

„Zabijem ťa, ak sa im niečo stane!“

„Pozor!“ odrazu vykričol Karoka, pregúľal sa, a podrazil mu nohy svojou váhou.

Týmto ho odhodil od seba. Na mieste, kde predtým stáli dopadli tvrdé kopytá. Derilovy pri páde vyrazilo zbraň a už nemal čas ju hľadať. Beštia zúrila. Vedel, že je zle a má poslednú šancu. V zúfalej obrane pred seba vystrel dľaň. Z nej okamžite vyšľahol biely lúč a ten zasiahol netvora priamo do hlavy. Ešte vyskočil a padol na zem.

Chvíľu ním trhalo, ale potom už celkom zmeravel.

„Prečo si ma zachránil? Mohol si ma ponechať napospas osudu a aspoň by si sa ma zbavil,“ poznamenal Deril, keď sa doudieraný zdvíhal zo zeme.

„V prvom rade som zachraňoval seba,“ odpovedal Karoka.

„Keďže sa táto situácia vyvíja úplne zle, navrhujem, aby sme na túto noc uzavreli prímerie kvôli dravcom, ktorí sa tu potulujú.“

„Platí,“ povedal Karoka a vrátil sa ku svojim chlapom.

Deril mal dvoch zranených mužov a Vádio ich práve ošetroval. Piráti boli na tom horšie. Keďže pri útoku nemali takmer žiadne zbrane, pretože im vybuchli spolu s modulom, dopadli zle. Traja boli mŕtvi a dvaja zranení. Doktor potom ošetril aj ich. Nakoniec tam všetci spolu sedeli, akoby ani neboli nepriatelia. To nebezpečenstvo útoku ich na chvíľu spojilo. Keď už muži spali, prišiel pirát za Derilom.

„Pod' za mnou, musím sa s tebou porozprávať osamote.“

Deril sa nedôverčivo naňho pozrel, ale rozhodol sa, že ho vypočuje.

„Len to ti chcem povedať, že sa nemusíš báť o dievčatá, neublížili sme im,“ začal nervózne. „Chcel som sa len trochu pozabávať, ale vymklo sa mi to spod kontroly. Nakoniec im musíme byť vďační, pretože nás vytiahli z horiaceho modulu,“ pozrel sa nenápadne na obviazanú ruku. Deril si to všimol, ale nijako nezareagoval. „Ráno,“ pokračoval, „sme sa vydali po ich stopách a to ostatné už vieš. Len teba som tu tak skoro nečakal. Predsa som ti poškodil loď.“

„Áno a to poriadne. No keď sa dievčatá stratili, pochopil som tvoj úmysel. Pomocou signálu sme pristáli pri zdemolovanom vraku a šli po vašich stopách.“

Karoka sa poškrabal po brade, prestupoval z nohy na nohu a bolo vidieť, že sa necíti najlepšie. Jeho hrdosť a povosť bola ponížená. Prikývol a bez slova sa vrátil. Dlhو bol ticho a zrovnával si svoje myšlienky. Potom otočil hlavu ku priateľovi.

„Morat je mi ľúto, že si zranený a nemôžeš chodiť. Ja odtiaľto odídem skôr, ako ma ráno spýtajú. Musím ju nájsť. Dlhujem jej to. Potom budeme vyrovnaní. Deril mi dá pokoj a každý z nás sa vráti do svojho sveta,“ dopovedal, ale posledné slová ho nečakane zboleli.

„V poriadku,“ povedal ticho Morat. Keď ju nájdeš, tak ju aspoň vymeň za mňa. Ja sa neponáhľam, vo väzení sa aspoň trochu zotavím.

Karoka mu stisol ruku na znak súhlasu a ľahol si bokom od neho pod malý kriak. Dvaja Derilovi muži strážili tábor, kým ostatní spali. Oheň pomaly vyhasínal, keď sa pirát rozhodol, že je to jeho chvíľa. Opatrne podliezol húštinu, aby sa preplazil pomedzi strážu. Jemný šuchot, ktorý narobil sa stratil v hukote žijúceho pralesa. Po niekoľkých metroch sa vzpriamril a rozbehol preč. Vedel, kam má ísť po pomoc, pretože jeho obchody ho niekoľkokrát už tu zaviedli.

Morat nespál. Vedel presne, kedy jeho priateľ odišiel. „Dúfam, že sa mu to podarí, už len kvôli mne,“ pomyslel si. „Chudák, veď on ani netuší, že sa zamiloval,“ usmial sa v duchu.

Veľmi mu to prial, ale na druhej strane, zamilovať sa do nepriateľovej sestry, tak to je už sila.

Rozbrieždilo sa a stráž rozložila oheň, ktorý už iba tlel. Vtedy zistili, že Karoka zdúchol.

„Ako ste to strážili?!“ kričal Deril. „Keby nás aj všetkých uniesli, tak si to ani nevšimnete!“

„Nekrič na nás, nie sme strážni psi,“ poznamenal Vádio, ktorý bol tiež na strážu. „Dávali sme pozor hlavne na dravcov.“

Deril sa pomaly utíšil. Mal sám strážiť. Jemu by určite neušiel. Nakoniec sa pustili do práce. Zranených a mŕtvych priamo transportovali na svoj modul ktorým pristáli. Dvaja

muži z Derilových chlapov s nimi odleteli do kráľovského mesta, aby podali správu o záchranej výprave.

4. Kapitola – Osada

Šiesti vyzbrojení chlapi kráčali ďalej po nejasných stopách. Nad'abili na miesto, kde dievčatá oddychovali pri vode. Potom ich kroky viedli smerom na východ a tam našli biedny prístrešok na zemi.

„Rozdelíme sa a všetko prehľadáme!“ rozkázal Deril obzerajúc sa po okolí.

„Tam!“ vykrikol a ukázal na miesto pri kríkoch.

„Alliena! Merion!“ kričal a stisol zdrap látky, ktorý našiel tak silno, akoby ich tým chcel pričarovať späť.

„Deril!? Tu som!“ počuli kričať neďaleko od nich Merion.“

Príbehli k nevel'kému stromu, ktorý stál v ceste.

„Je Alliena s tebou?“

„Nie je! Napadlo nás nejaké zviera a ja som len bežala a bežala, kým som sa nezrazila so stromom. Potom, keď som sa prebrala, vyliezla som hore. Kričala som na ňu, ale ona sa mi už neozvala.“ Rozprávala mu, kým pomaly liezla dole.

„Skoč, chytím ťa,“ povedal, keď videl, že by mohla pri schádzaní spadnúť.

Zaváhala, ale napokon skočila. Pevne ju zachytil. Ich tváre boli v tom momente tak blízko seba, až sa mu zakrútila hlava z jej žiarivého pohľadu. Chvíľu ju držal ako omámený.

„Teraz ma už pust', musíme nájsť Allienu,“ šepla a jemne mu vykľzla z náručia.

Vrátili sa na dohodnuté miesto, kde čakali na ostatných ešte pol hodiny.

„Ako si pochodil, Vádio? Našiel si nejaké stopy po sestre?“ Spýtal sa ho, len čo zbadal, ako sa vracajú.

„Áno, ale končia na útese. Buď spadla, alebo musela skočiť do vody, pod'te.“

Priviedol ich na skalú. Pozreli sa dolu na vodu, ktorá pod nimi divo pretekala.

„V rieke je silný prúd, takže keď niekde vyplávala, bude to oveľa nižšie. Tam ju musíme začať hľadať.“

Alliena sa ťažko prebúdza. Slnko stálo vysoko na oblohe a ona ležala na brehu rieky v hustej tráve. Bola rozpálená a veľmi smädná.

„Asi mám horúčku,“ pomyslela si a posadila sa. Hlava sa jej krútila a ťažko dýchalo. Po pol hodine sa nakoniec prinútila postaviť. Prešla niekoľko metrov, aby sa dostala k vode, kde bol breh nižší. Klesla na kolená a dychtivo pila. Schladila si rozpálené čelo a opäť ľahla.

Druhýkrát sa zobudila, keď sa už stmievalo. Bolo jej už lepšie. Spomenula si na Merion. „Dúfam, že je v poriadku,“ presviedčala samu seba. Pomaly vstala a poobzerala sa po okolí. Vedela, že noc musí prečkať v korune stromu.

To bolo jediné možné miesto, kde bude v bezpečí. Doteraz mala šťastie, že ju nič neroztrhlo.

Na okraji hustého lesa stál osamotený strom. „To je ono,“ povedala si a prišla k nemu. Dalo sa naň pomerne dobre vyliezť. Ako ho tak obchádzala, odrazu sa zdvihla zem

a ona sa prepadla do hlbkej jamy. Bol to okamih, že ani nestihla vykriknúť. Pri páde sa poriadne udrela.

„Pomôc, pomôc!“ zakričala, keď sa spamätala zo šoku. „Tak toto mi ešte chýbalo,“ zúfala si nahlas, so slzami na krajíčku.

Čas plynul pomaly, keď tu zrazu počula hlasy.

„Pomôc, pomôžte mi, prosím! Som tu...“

Kroky sa blížili a zastali nad jamou. Ktosi sa fackou snažili osvetliť vnútro.

„Čo robíš tam dole?“ opýtal sa mužský hlas.

„Pomôžte mi, stratila som sa a spadla do tej hnusnej jamy.“

„Veď je to žena! To je dobrý úlovok braček... Ha-ha-ha!“

„Teraz nežartuj, potrebuje pomôcť,“ odpovedal druhý.

„Hodíme ti lano, chyt' sa ho a vytiahneme ťa hore.“

Kus hrubého povrazu jej dopadol na plece. Chytila sa pevne a zakričala: „Môžete ťahať!“

Ruky ju ale boleli a tak sa dlho neudržala.

„Čakajte! Nedokážem to, šmýka sa mi!“

„Počkaj, Narut! Musíme na to inak, lebo tam ostane do rána. Spustiš ma dolu, ja ju upevním a ty vytiahneš.“

„Ďakujem,“ povedala vyčerpane, keď už bola von v bezpečí.

„Ako sa voláš?“ spýtal sa mladý muž, ktorý práve vyliezol z jamy.

„Alliena.“

„Ja som Zan,“ predstavil sa, „a toto je môj brat, Narut. Sme lovci a práve sa vraciame domov. Tú jamu sme vykopali my, aby sme niečo ulovili. A vidíš, že sa nám to aj podarilo.“

Spoločne sa všetci nad tým zasmiali.

„Čo sa ti vlastne prihodilo? Ako si sa sem dostala?“ spytoval sa zvedavo Zan.

Napriek tomu, že ju zachránili, bála sa im povedať celú pravdu. Nevedela, ako by zareagovali, keby vedeli, kto naozaj je. Nepoznala ich.

„Vesmírny pirát ma uniesol, ale podarilo sa mi utiecť.“

No zablúdila som a nakoniec spadla do vašej jamy,“ povedala.

„Mala si šťastie. Sama by si v lese dlho neprežila.“ Zan sa na ňu zadíval vo svetle svojej facke. Aj v tom slabom lúči videl, že je krásna. Srdce sa mu rozbúšilo. Zhlboka sa nadýchol, aby si upokojil myseľ.

„Pôjdeš s nami do našej osady, ktorá je tu neďaleko. Tam sa ti už nič nestane.“

Kráčala s nimi po vyšliapanom chodníku. Často sa potkávala, keďže bola vyčerpaná. Lovcov to dosť spomaľovalo. Zan pristúpil a zdvihol ju do náručia.

„Čo to robíš?“ naľakala sa.

„Takto prídeme domov skôr, už sme sa dosť zdržali,“ odpovedal.

Narut sa len usmial popod nos, ale nič nenamietal. Alliena sa nezmohla na slovo a tak mlčala. Objala ho okolo krku, aby sa mu ľahšie kráčalo a hlavu si položila na jeho mohutné plece. Les ticho šumel a ona mu o chvíľu zaspala v náručí.

Cez malé okienko sa predieral slnečný lúč, ktorý ju nežne zobudil. Obrátila hlavu nabok a vedľa seba uvidela lôžko upletené z tenkých pásov kože. Ona sama ležala v malej drevenej izbe zakrytá zelenou kožušinou. Oproti nej sa nachádzali nízke dvere. Miestnosť bola predelená dlhou trávou, ktorá visela posplietaná zvnútra strechy. Tu začula kroky.

Dovnútra vstúpila stará žena. Sadla si za stôl a chvíľu sa na ňu dívala.

„Ako si sa vyspala?“ opýtala sa nezvyklým hrubým hlasom.

„V noci ťa ku mne priniesol Zan. Vraj si sa stratila a spadla im do pasce. Požiadal ma, aby som sa o teba postarala. Si v mojej chyžke na strome.“

„Na strome?“ Vôbec nič nechápala. Pozrela na ňu prihlúplo, až sa starena zasmiala.

„Volajú ma Darana,“ hovorila už s úsmevom. „Som liečiteľka a žijem tu v osade dlhé roky. Ty sa voláš Alliena, však? Povedal mi to Zan.“

Dievčina si poriadne obzrela starenu. Biele vlasy jej padali na plecia a zvýrazňovali pokožku. Tá mala fialový odtieň. Úzky nos a plné pery pripomínali krásu, ktorú jej ani staroba nemohla ubrať.

„Nemusíš sa ma báť len preto, že mám inú farbu pokožky,“ povedala, akoby presne vedela, čo si myslí. „V našom svete sú len dve rasy. Svetlé ako ty a fialové ako ja. Vari si sa nikdy nestretla s našimi ľuďmi?“

„Áno, stretla, prepáčte,“ odvrátila tvár a spomenula si na Karoku.

„Nevyzeráš zdravo, si veľmi bledá. Uvarím ti čaj z mojich bylín. Tie ťa hneď postavia na nohy.“ Otočila sa a dala variť vodu nad malé ohnisko, ktoré stálo v kúte. Po chvíli už v izbe rozvonjali bylinky.

„Vypi to a ešte si pospi. Neboj sa, pomôže ti to.“

So zmiešanými pocitmi ti vypila. Starena jej ešte upravila kožušinu a nechala samú. V ten deň sa zobudila druhýkrát až v podvečer. Vstala a trošku sa poprechádzala po izbe. Nevedela, čo má robiť. Prešla hodina, kým sa objavila starena.

„Už si hore? To je dobre. Doniesla som nejaké šaty. Naše dievčatá ti ich požičali.“ S úsmevom jej ich podala.

Nechápavo sa zadívala na starenu.

„Pozri sa na seba. Tvoje sú potrhane, si skoro nahá. Ak tu chceš zatiaľ byť, musíš sa obliecť slušne.“

Sklonila hlavu. Zo šiat naozaj ostali už len zdrapy.

Jej nové oblečenie bolo zhotovené z dvoch kusov. Vrchná časť siahajúca po pás a úzka sukňa, ktorá jej zakrývala kolená. Našťastie mala aspoň svoje čižmičky, inak by musela nosiť akési sandále.

„Teraz pôjdeme ku Burenovi. Chce ťa vidieť? Nemusíš sa báť,“ povedala, keď videla strach

v jej očiach. „Sú tu mnohí, čo zablúdili ako ty. Žijú s nami. Nie si jediná zachránená.“

Obe vyšli von. Nachádzali sa naozaj na obrovskom strome. Chyžka bola takmer schovaná pod konármi z listia. Schádzali po vysekaných schodíkoch dole, priamo do stredu osady. Dookola stálo množstvo stromov s podobnými príbytkami. Celá osada bola obkolesená vysokou ohradou, urobenou z ostrých kmeňov.

V strede veľkého priestoru stálo ohnisko a okolo neho menšie prístrešky, kde počas dňa trávili ľudia svoje voľné chvíle. Žili tu svorne a nikomu neprekážala ich rozdielnosť. Kráčala pomedzi ľudí až k náčelníkovi. Pri ňom, ako jeho stráž, stáli lovci. Cítila sa neisto, ale nedala to najavo. Dvihla hlavu a pozrela priamo na náčelníka. Bol to starý sivý muž s dlhou kučeravou bradou. Sedel vysoko na mohutnom drevenom stolci vystlanom mnohými vzácnymi kožušinami. Buren sa na ňu dlho skúmavo díval, kým neprehovoril:

„Ty si tá nová zachránená? Chlapci mi už o tebe povedali,“ pozrel na oboch plavovlasých lovcov. „Si odvážna, keď si sa dokázala postaviť pirátovi na odpor a utiecť. Povedz mi, chceš zostať u nás, alebo pôjdeš ďalej?“

„Ja neviem,“ povedala prekvapená jeho návrhom. „Môj brat ma určite bude hľadať.“

„Tak dobre, ostaň, pokiaľ po teba nepríde. Budeš bývať u starej Darany a aby si bola užitočná, môžeš jej pomáhať.“

„Ďakujem,“ povedala a sklonila hlavu. Snažila sa schovať slzy, ktoré sa jej tísli do očí. Títo ľudia ju vôbec nepoznajú a napriek tomu sú ochotní ju prichýliť.

Náčelník osady bol múdry starec. Vedel, čo práve prežíva. Chápavo sa usmial.

„Každého z nových ľudí sme takto privítali. Žijeme tu skromne, bez výtvarných technológií. Nepotrebujeme ju ku šťastiu. Preto sme odišli z veľkých miest. Tu sme spojení s prírodou a spokojní. Nikoho však nedržíme násilím. Kto chce môže ísť spať do civilizácií. Ale každého kto príde srdečne privítame. Teraz sa tu poobzeraj a zoznám z prostredím.“

Spoločne s Daranou sa zamiešali ku skupinke starých žien. Tie si ju zvedavo obzerali. Vtedy k ním pristúpilo mladé dievča a chytilo ju za ruku.

„Poď za mnou.“

Darana jej prikývla, aby išla. Dievča ju priviedlo ku skupinke dievčat približne v jej veku. Tie ju pozvali, aby si prisadla.

„Nebud' smutná, tvoj brat ťa určite nájde,“ povedala tá, čo ju dovedla.

„Volám sa Lyona a predstavím ti ostatné. Ebena a Kira sú sestrami lovcov, čo ťa zachránili. Ďalej Tara, tá je vnučkou vodcu Burena. Ava a Rita sú dcéry osadníkov, ktorí prišli medzi poslednými a ostali žiť s nami.“

Dievčatá pristúpili bližšie, aby ju objali. Bol to zvyk, ktorým vítali nových ľudí.

„Ja som Alliena,“ predstavila sa. „Ďakujem, že ste ma prijali medzi seba.“ To sa už ale rozplakala. Všetko, čo dosiaľ zažila, ju poriadne vykoľajilo. Jej život, ktorý mala doposiaľ pokojný, sa úplne otočil. Akoby jej osud chcel vynahradiť všetko to vzrušenie naraz. Slzy sa jej rinuli po líkach, ale v jej duši sa ustálil pokoj. Potrebovala sa vyplakať.

„Určite nevieš, že dnes večer máme slávnosť lovu,“ poznamenala Lyona, keď sa Alliena upokojila. Takže si k nám zablúdila práve včas.“

Pozvala ju do svojho domčeka, kde bývala so svojimi rodičmi. Teraz bol prázdny, pretože všetci boli vonku. Kým sa chystala na slávnosť, oboznamovala ju trocha so životom v osade.

Až sa úplne zotmelo, vyšli von. Alliena na chvíľu zastala, aby sa zadívala na osadu. Bolo to neskutočné. Okolo ohrady horeli ohne a na tráve, pri hlavnom ohnisku, sedeli starší z kmeňa. Pripravovali si hudobné nástroje na oslavu. Len čo zošli dolu vystúpil náčelník a oznámil:

„Oslava sa môže začať!“

5. Kapitola – Zajatci

Zazneli píšťaly aj bubny v rytmickom tоне. Dievčatá sa pomrvili pretože vedeli čo bude nasledovať. Muži zoradení za sebou začali rovnomerne tancovať podľa rytmu. Svojimi pohybmi vyjadrovali túžbu a odveký zápas. Tancoval každý, kto mohol. Ostatní sedeli neďaleko a pomáhali udržiavať rytmus zvonivými paličkami. Náhle zvuk utíchol a teraz prišiel rad na ženy a dievčatá. Vošli do kruhu, ktorý vytvorili chlapi svojimi telami.

Alliena stála vedľa starej Darany a s nadšením sa dívala. Spomenula si, že aj oni mali podobné zvyky.

Ženy kráčali dookola drobnými krôčikmi a jemne sa pritom vlnili v bokoch. Pozerali na lovcov a usmievali sa. Predstavovali ich lásku a túžbu.

„To je tanec života,“ šepkala starena. „Neskôr sa k nim pridajú muži a budú spoločne tancovať.“

Tu k nej priskočila Lyona a ťahala ju do kruhu žien.

„Už si sa dosť napozerala, je čas, aby si sa k nám pridala!“

„Ale ja neviem tancovať tak ako vy,“ bránila sa.

„Je to jednoduché, zavri oči a tancuj zo srdca.“

Alliena pokukovala po ostatných a snažila sa napodobniť ich pohyby. Nakoniec privrela oči, aby lepšie vnímala hudbu. Letný vánok jej hladil vlasy a ona sa srdcom oddala tejto chvíli. Rytmus sa náhle zrýchlil a zo zeme povyskakovali lovci. Tí, si rýchlo hľadali partnerku na tanec. Okamžite k nej priskočil Zan.

„Je moja!“ vykrikol, prehodil si ju cez plece a utekal od ohňa.

Alliena počula, ako ostatné dievčence pištia a smejú sa.

„Pusti ma! Prečo to robíš?!“ Kričala na neho a nevedela, či sa ma smiať, alebo hnevať.

Zan po chvíli zastal a opatrne ju postavil na zem.

„Nezlosti sa, je to stará tradícia, ktorá patrí k oslave.“ Pozrel na ňu a pokračoval: „Znázorňuje lovca, ktorý odnáša svoju korisť. Teraz, ak chceš, sa môžeme vrátiť.“

Prišli späť a Alliena si všimla, že každý už mal svoju tanečnicu. Pridali sa k ostatným do tanca. Zan ju chytil za ruky, aby sa takto mohli spoločne oddať tancu. Všade okolo bolo počuť smiech. Cítila pevnosť jeho dlaní, ktoré ju držali a srdce jej búšilo od vzrušenia. Zavrela oči. On sa na ňu očarene díval. Bol šťastný a dúfal, že ostane v ich osade už navždy. Pritisol si ju pevnejšie k sebe, ale ona sa jemne odtiahla. Vtedy sa vpil do jej pohľadu a povedal:

„Bol by som rád, aby si tu navždy ostala. Budem dúfať, že raz...“

„Neviem, čo bude ďalej,“ odpovedala mu na to rozrušene. Teraz to nechcela riešiť. Pochopil, nenaliehal. Nebolo treba slov, aby si obaja rozumeli.

Noc pokročila a oslava sa ukončila. Alliena sa rozlúčila a spolu s Daranou sa vrátili do chyžky. Plná nových zážitkov si líhala na lôžko vedľa stareny.

„Bolo to nádherne! Robíte často takéto oslavy?“

„Áno. Máme mnoho príležitostí, pri ktorých radi oslavujeme.“

Zvedavo sa oprela na lakte.

„Darana, porozprávaj mi niečo o sebe. Ako si sa sem dostala ty?“

„Prečo to chceš vedieť?“ nechápala.

„No, myslela som si, že teraz, keď tu budem s tebou bývať...“, zarazila sa, keď uvidela, ako sa na to ona zatvárala.

„Ja o svojom predošlom živote nechcem rozprávať. Možno neskôr, ak príde tá pravá chvíľa, ti to prezradím.“

Nastalo trápne ticho. Darana sa zvláštne zadívala na dievča pred sebou.

„Niečo ti predsa poviem. Od začiatku z teba cítim silu, ktorú možno ani sama netušíš. Ukáž mi svoju dlaň! Chcem vidieť, čo ťa čaká!“

Dievča sa zachvelo. Akoby sa vrátil čas a pred ňou stála jej pestúnka Era. Aj ona totiž mala ten dar. Napriek tomu, že sa bála toho čo povie, podala jej ruku.

„Čo to máš za jazvu?“ opýtala sa zvedavo a dotkla sa jej znamienka. Odrazu sa niečoho zľakla a pustila jej ruku.

„Kto naozaj si? To, čo máš na dlani, niečo znamená! Spoznávam to znamenie! Videli to aj ostatní? Zan mi o tom nič nehovoril.“ Rozprávala rozrušene a zmätene.

„Nikto to nevie! Len nedávno som sa vrátila.“

Darana sa upokojila no napriek tomu mala Alliena pocit, že sa na ňu hnevá.

„Teraz spi! Je neskoro. A ja som veľmi unavená.“ Otočila sa na druhú stranu lôžka a viac sa neozvala.

Celé jej správanie sa Alliene zdalo zvláštne. Nakoniec ale aj on zaspala. Ráno sa prebudila opäť sama. Darana jej nechala jedlo na stole a niekam zmizla. Rýchlo sa najedla, vyšla von a chcela ju nájsť, pretože nevedela, čo má robiť. Dole pod stromom však už postávala Lyona.

„No konečne! Čakám tu na teba. Darana mi prikázala, aby som s tebou šla na huby. Budeme variť polievku pre lovcov. Je to náš zvyk. Tu sa všetci striedame.“

„To môžeme chodiť aj za ohradu? Myslela som si, že je to nebezpečné a zakázané.“

„Kdeže, nič nie je zakázané. Sme len opatrní. A ktože ti to povedal?“

„Zan! Tvrdil, že len lovci smú chodiť von.“

Lyona sa začala smiať.

„Čo ti je smiešne?“

„Musíš sa mu páčiť, keď ti to zakázal. Takto bude mať istotu, že mu neujdeš.“

Alliena ostala stáť z jej slov s otvorenými ústami.

„Keď si dáme pozor, nič sa nám nestane,“ posmelila ju nová priateľka.

Za ohradou sa tiahol hustý les. Kráčali po úzkom chodníku, ktorý viedol na neďalekú lúku.

„Začni zberať tieto žlté huby,“ ukázala jej, ako vyzerajú. „Je z nich vynikajúca polievka. Rozdelíme sa, aby sme ich čo najviac našli.“

Alliena zbierala huby, ktoré jej pripomínali okrúhle halúzky. Po hodine už mala plný košík. Vystrela sa a poobzerala po Lyone. Lenže priateľku nezazrela. Tá sa jej stratila z dohľadu. Preto sa vrátila na miesto, kde sa rozišli, aby ju tam počkala. Bolo teplo, ale schýľovalo sa k búrke. Ľahla si do trávy a uvažovala o slovách, ktoré večer počula od Darany. Dívala sa pritom na oblohu, ktorú začali lemovať tmavé mraky. Zablyslo sa.

Odrazu sa nad ňou objavila obrovská chlpatá hlava zvierat'a. Zľakla sa, ale ostala nehybne ležať. Divé zviera sklonilo hlavu a oňuchalo ju. Potom spokojne zafučalo. V tej chvíli si bola istá, že to je to isté zviera, ktoré ich v tú noc tak vystrašilo. Pomaly sa posadila. Zviera si ľahostajne ľahlo vedľa nej a spokojne prežúvalo trávu. Teraz mala možnosť si ho poriadne obzrieť. Čierna huňatá srst' mu pokrývala celé telo. Nezvyčajne dlhé svalnaté nohy dávali tušiť, že je vytrvalý bežec. Z obrovskej hlavy mu viseli veľké ružové uši. V prednej časti nad očami vyrastali tri obrovské zahnuté rohy.

„Ty si ale krásavec,“ prihovorila sa mu. „Dúfam, že mi neublížiš.“ Dvihla ruku a pohľadila ho po ňufáku.

Oblízal jej ruku svojím dlhým ružovým jazykom a znovu chrapľavo zafučal. Po dlhej chvíli sa napokon objavila aj Lyona. Ale nebola sama. Stretla lovcov. Zana spolu s bratom, ktorí sa vracali z lovu. To, čo videli, ich zarazilo a ostali stáť.

„No konečne! Kde si sa túlala? Už tu čakám dlho!“ zvolala na ňu. Potešila sa tiež, keď zbadala lovcov.

„Pozrite, čo za chlupáčik tu prišiel! Aký je milý.“

„Starí lovci ho poznajú pod menom Kado,“ poučoval ju Narut len čo prišli k nej. Napriek tomu, že vyzerá strašne, je mierumilovný. Zdá sa, že sa mu páčiš. Je to dobré znamenie. No teraz poďme, onedlho začne pršať.“

Od toho dňa, keď Alliena vychádzala von z ohrady spolu s priateľmi, ju často sprevádzalo zviera menom Kado. Bolo to nezvyčajné, ale po čase si na to ostatní zvykli.

Zan, pokiaľ nemusel loviť, snažil sa byť stále v jej blízkosti. Uchvátila jeho srdce viac, než si myslel. A ona? Cítila jeho lásku, ale bála sa na ňu odpovedať.

Karoka sa prebudil v konároch stromu, na ktorý v noci vyliezol. Len čo začalo svitať, vydal sa ďalej na cestu. Vedel, kam má ísť. Na sever. Kráčal až do poludnia.

Bol už riadne hladný a cestou sa snažil niečo uloviť. V ruke zvieral lesklú kovovú zbraň. Podarilo sa mu ju uchmatnúť pri úteku. Pri spomienke na to, sa škodoradostne usmial. Mrzelo ho jedine, že tam nechal svojho priateľa.

Predieral sa spleťou húsťav a kríkov, ale svoj smer nestratil. Dorazil k rieke, ktorá tadiaľto pretekala. Vyrobil si malú plť a preplával na druhú stranu. Potom pokračoval až do večera. Na noc sa znovu uložil v korune stromu. Ako tak oddychoval, zazrel maličké blikajúce svetielko. Rozrušilo ho to a išiel to ihneď preskúmať.

„Už sa neviem dočkať, kedy začne svitať,“ povedal malý svalnatý chlap ležiaci pri vatre.

„Čo si taký nedočkavý?“ karhal ho druhý, ktorý práve prikladal na oheň. Kapitán pošle ráno niekoho na výmenu. Ja náhodou rád strážim. Aspoň sa nemusím naťahovať so zajatcami

a...“ nedopovedal. Začul, ako sa niečo plazí v húšťave za ním.

„Čo sa deje Leo?“

„Psst!“ Potichu vytiahol zbraň, opatrne kráčaľ a do tmy vytriešľal oči. Zohol sa a zbraňou prehlľadával miesto, odkiaľ počul šum. Nič tam nebolo. Otočil sa.

„Asi sa mi niečo zdalo,“ povedal váhavo.

V tom ho niečo udrelo do hlavy a zviezol sa na zem. Jeho partner vyskočil, ale v zapätí ho skolil omračujúci výboj. Karoka sa stal pánom celej situácie. Oboch poviazal a dotiahol k ohňu. Čakal. Po chvíľi sa obaja začali preberať.

„To čo sa stalo?!“ nadával nahlas Leo. Otočil hlavu a zbadal chlapa, ako si opeká jeho mäso.

„Čo to robíš? Si mŕtvy muž!“ Ziapal na neho nahlas, už aj pre to, že sám bol hladný a on mu teraz kradol jedlo. Jeho spoločník len ticho a nechápavo hľadel.

Piráť si vôbec nevšľmal vyhrážky a pokojne hodoval. Až keď si utieral zamastené ruky do trávy, pozrel na svojich zajatcov.

„No,“ začal. „Keby ste boli moji muži, dal by som vás zavrieť až by ste sčerneli. Vôbec si nedokážete plniť svoje povinnosti. Každý, kto by išiel okolo, by si vás musel všľmnúť. Až by som bol nepriateľ, tak ste mŕtvi.“

„Nebolo nám povedané, že sú tu nepriatelia,“ poznamenal chlap, čo sedel vedľa Lea. Kapitán Ro...“

„Mlč!“ „Nič nehovor!“ skríkol naňho Leo.

Nastalo ticho a Karoka sa uškrnul.

„Vidím, že som na dobrej stope. Poznám vášho kapitána a vy ma k nemu dovediete.“

Obaja na neho prekvapene zízali. Vedľ on sa im vydáva sám do rúk. Ale čo povedia? Ako ho chytili?

Karoka akoby im čítal myšľienky, povedal:

„Nemusíte sa báť. Na to, čo sa tu prihodilo zabudneme.“

„Dohodnuté,“ povedal Leo rád, že sa im to prepečuje. „Rozviaž nás!“

Jedného rána, keď Alliena s Daranou pripravovali odvary z bylín, ktoré nazberali spolu v lese, začuli zdola nezvyčajný hluk. Vybehli zistiť, čo sa deje.

„Zataraste dvere!“ kričal nejaký hlas.

Rýchlo zbehli dole. Medzitým už bolo počuť náčelníka, ako sa snaží utíšiť ľuďi.

„Ticho! Upokojte sa všetci! Narut, čo sa stalo? Prečo tak kričíš?“

Hluk sa utíšľl keď začal rozprávať.

„Ja a môj brat sme išľi tak ako každý deň na lov do lesa. Keďže sme nemali šľastie na zver, kráčaľi sme ďalej až za riekou. Tam sme narazili na ľudské stopy. Vieme, že to územie nik neobýva, preto sme sa rozhodli zistiť, komu patria.“

Asi po hodine stopovania, sme uvideli veľkú skupinu ľuďi sediacu pri ohni, ktorí boli ozbrojení. Mali so sebou nejakých poviazaných ľuďi, na okraji táboriska. Bol to určite

oddiel banditov, ktorí obchodujú zo zajatcami. Zan rozhodol, že sa ich pokúsi oslobodiť. Ja som ostal na mieste a on sa k ním priplazil schovávajúc sa za okolité stromy, aby im nenápadne prerezal putá.

Mal v úmysle sa s nimi dohodnúť, že po ich rozviazaní vyčkajú, aby sa mohol stratiť. Lenže oni ho nepočúvli a rozbehli sa všetci naraz. To si, samozrejme, únoscovia všimli a začali ich naháňať. Vtedy zbadali aj mňa a mal som čo robiť, aby ma nechytli. Schoval som sa do dutého kmeňa a oni prebehli okolo. Pre istotu som tam ešte chvíľu ostal a až potom vyšiel zo skrýše.

Táborili už ďalej a svojich zajatcov držali v strede medzi sebou.

Už s nimi sedel aj Zan. Nemal som šancu ho sám oslobodiť a tak som sa vrátil späť. Náčelník, potrebujem niekoľko chlapov na oslobodenie!“

„Ako je to ďaleko?“

„Asi tri hodiny rýchlym krokom.“

„Vyber si koho chceš a okamžite vyrazte!“

„Zatiaľ sa pre istotu prichystáme na obranu našej osady.“

„Náčelník, dievčatá išli dnes zbierať ovocie,“ povedala znepokojene Alliena.

„Dobre, tak traja lovci vyrazia a zoženú tých, ktorí sú vonku.“

Bolo rozhodnuté. Náčelník všetkým porozdával zbrane, ktoré mal vždy uložené u seba vo veľkej debne. Alliene s Daranou sa ušli nože a staré pištole.

Zotmelo sa, ale nik už neprichádzal. Všade bolo ticho ako pred búrkou.

Lovci a ani dievčatá sa doteraz neukázali.

Darana sedela a podriemkavala. Alliena vyšla von pred dvere a sadla si.

Dívala sa na pištoľ, ktorú držala v dlani a pochybovala, či by jej v boji vôbec pomohla. Bola stará a hrdzavá. Zrak jej padol dolu do vnútra osady. Okolo ohrady horeli ohne a chlapi boli pripravení a schovaní za hrubými kmeňmi. Čakalo sa, čo bude ďalej.

Prešli ďalšie hodiny a noc už značne pokročila. Len nočné zvuky dravcov z pralesa prerážali to ticho. Náhle bolo počuť, ako sa blížia rýchle kroky. Prichádzali zo všetkých strán. Strážcovia si navzájom dali medzi sebou signál. To sa už banditi blížili k ohrade. Zistili však, že je dobre strážená a dnu sa nedostanú. Pochopili, že ich neprekvapia náhlym útokom, preto zahučali bojovým pokrikom. Nato začali preliezať ohradu. Lovci ich zahánali naspäť svojimi horiacimi šípami, takže sa rýchlo museli stiahnuť späť, pokiaľ tam nechceli zahynúť.

Chvíľu sa opäť nič nedialo a vyzeralo to, že stratili odvahu. Keď v tom spoza ohrady od lesa začali dolietat' horiace šípy, ktoré sa zabodávali neúprosne do príbytkov. Nastala panika, lebo s ohňom nerátali. Na rôznych miestach vypukli požiare a ľudia museli začať hasiť. Týmto sa oslabila obrana a niektorým sa nakoniec podarilo dostať dnu a otvoriť bránu. Banditi sa vrátili dnu a strážcov doslova prevalcovali.

„Darana! Už sú tu! Čo urobíme?“ skríkla vystrašene.

„Snaž sa dostať odtiaľto preč do lesa dievčatko! Už len tam sa môžeš teraz schovať!“

„Pôjdeš so mnou, tu ťa nenechám!“

„Neboj sa, každý máme svoj osud. Ja som už stará a tak mi neublížia. Oni hľadajú mladých, viem to, lebo som to už zažila. Tak bež! Neboj sa, budem ťa kryť strelbou, ak by to bolo nutné.“

To už počuli výkriky ľudí, ktorých práve chytili. Alliena nestrácala čas a podarilo sa jej nenápadne zostúpiť dole a prešmyknúť až k bráne. Obzrela sa na chvíľku späť a v žiare ohňa uvidela skazu, ktorú rozpútali. Vtom sa ozval výkrik:

„Tam pri bráne je žena! Chyťte ju!“

Ale ona už vbehla do náručia lesa. Teraz to bolo jediné bezpečné miesto, ktoré ju mohlo ochrániť. Bola ochotná riskovať život. Radšej byť medzi divými zvieratami, ako sa nechať zajať. Po chvíli počula za sebou dupot bežiacich nôh. Utekala po nerovnom chodníku a snažila sa dostať čo najďalej. Keďže to tam už pomerne dobre poznala, dokázala by sa im schovať tak, že by ju nevedeli nájsť. V tej tme sa ale potkla a spadla na zem. Rýchlo vstala, no aj ta malá chvíľka stačila, aby sa k nej prenasledovatelia priblížili. Otočila sa tvárou k nim a uchytila pevnejšie zbraň, ktorú mala stále v ruke.

„Kto sa ku mne priblíži, ten oľutuje!“ vykrikla.

Chlapi sa zasmiali a ten, čo stál najbližšie, jej zbraň jednoducho vykopol. Chytil ju za ruku, aby ju zviazal. Ona sa však šikovne skrútila a vyšmykla. Zasa sa rozbehla s novou nádejou, že sa jej predsa podarí ujsť. Tu jej cestu skrížil chlap. Rýchlo odskočila, ale nedokázala sa vyhnúť úderu do hlavy. Omráčená sa zosunula na zem.

„Čo je to za ženu?“ civeli na ňu v tme. „Skoro sa jej podarilo ubzknúť!“

„Podaj fakľu, nech si na ňu posvietim,“ povedal ten, čo jej vyrazil zbraň.

„To mi je teda úlovok! Rolan sa poteší. Len či si ju neprizabil, vôbec sa nehýbe!“

„Ukáž!“ pristúpil k nej Valdo. Chytil ju za ruku a nahmatal pulz.

„Bude v poriadku, len ju bude bolieť hlava. Teraz ju odneste do nášho tábora.“

Na mieste, kde táborili, už boli zhromaždení aj ostatní zajatci.

Vysoký robustný chlap s dlhými fúzami sa priblížil ku spútaným zajatcom. Vo svetle pochodní si ich postupne obzeral a povedal:

„Ste našimi zajatcami. Ráno odtiaľto odchádzame. A nemyslíte si, že nám dokážete ujsť. Neposlušnosť trestáme smrťou!“

Bolo počuť tichý plač žien. Alliena otvorila oči a chcela sa pohnúť. Niečo jej v tom bránilo a chvíľu trvalo, kým pochopila, že je zviazaná.

„Je ti lepšie?“ opýtal sa jej hlas, z ľavej strany.

„Lyona?“ spoznala priateľku podľa hlasu.

„Áno, zajali nás, keď sme boli v lese a odvliekli sem. Aj Zana som tu videla. Teba priniesli v bezvedomí asi pred hodinou. Položili ťa tu ku mne.“

Alliena sa posunula bližšie ku priateľke. Hlava ju bolela pri každom pohybe.

„Čo vlastne chcú?“

„Budeme otrokmi. Počula som to z ich rozprávania.“

„Kde je Zan?“ Táto otázka jej sama vyletela z úst. Mala oňho strach, ani si to neuvedomila.

„Chlapov strážia osobitne, aby im neušli. Až začne svitať, odvečú nás odtiaľto do ich tábora. Tam budeme pre nich pracovať. Ktovie, či nám, ženám, neublížia aj inak. Ved' vieš, ako to myslím...“

„Čo ostatné dievčatá?“

„Plačú. Počúť ich, ale nevidieť. Nedá sa s nimi normálne porozprávať.“

Alliena ležala na chrbte. Museli byť na nejakej lúke, pretože bolo vidieť hviezdy.

„Počúvaj, Lyona, ak sa nám naskytne príležitosť, musíme ujsť. Verím, že ma môj brat už hľadá. Takže nesmieme strácať nádej.“

„Dobre, skúsím vliať tvoju nádej dievčatám, aby vydržali.“ Nenápadne sa posunula bližšie k nim.

Napriek všetkému, čo sa stalo, musela zaspať, lebo keď sa zobudila, bolo vidno. Dali každému napit' vody, aby vládali kráčať. Boli si istí, že sa nik zo zajatcov nepokúsi ujsť.

Zoradili ich do zástupu a takto sa pohli vpred.

Alliene sa podlamovali nohy, pretože ju stále bolela hlava po údere. Lyona s priateľkami ju museli podopierať.

Vpredu kráčalo niekoľko únoscov s nabitými zbraňami. Za nimi muži z osady s poviazanými rukami dozadu. V strede boli dievčatá a za nimi zvyšok banditov.

Slnko stálo vysoko, ale našťastie, kráčali pod stromami, kde sa nachádzal tieň.

„Stát!“ zavelil Rolan. „Dve hodiny máte na oddych. Potom sa pôjde ďalej, až kým nedorazíme do tábora. Do večera tam budeme.“

Alliena si sadla na nízky peň a snažila sa vydýchať. Vtedy zacítila, že sa na ňu niekto díva. Zdvihla hlavu a zazrela medzi stromami muža s maskou na tvári. Bola to len chvíľka kým zmizol. „Už mám asi vidiny,“ pomyslela si a potriasla zmätene hlavou.

Zástup kráčal cez rokliny, ktoré oddeľovali obidve osady. Všade bujnela nádherná zeleň. Keby Alliena nebola unavenou zajatkyňou, tak by sa s úžasom dívala na tú divokú krásu okolo seba. No keď po hodinách chôdze konečne dorazili na miesto, boli radi, že vôbec prežili. Domy postavené z dreva stáli všade naokolo a bolo ich veľa. Nahnali ich do jedného veľkého príbytku..

„Oddýchnite si do rána a potom vás rozdelíme do skupín, v ktorých budete pracovať,“ povedal veliteľ Rolan a prikázal, aby im doniesli vodu a jedlo.

Chodil v sprievode ozbrojených mužov a začal si znovu obzerať zajatcov. Hodnotil, či sú dosť silní na nosenie ťažkých balvanov z jaskýň. Niektorí naňho chceli zaútočiť, ale jeho stráž ich okamžite zrazila na zem.

Tu pribehol Lando.

„Rolan,“ povedal a rýchlo ho zobral nabok. „Chlapi, ktorých si zajal na minulej výprave sa zabarikádovávajú v jaskyni a búria sa. Požadujú viac oddychu, inak prestanú ťažiť rudu, aj keby si ich mal pritom zabiť.“

„Môžeš ich upokojiť a povedať, že prišli ďalšie posily. Tých, ktorí veľmi reptajú, hodte do jaskyne. Tam sa schladia dostatočne.“

„Chceš, aby ich rozdupal? Takto prídeš o zajatcov a to nevyrieši tvoj problém!“

„Ale nie, chcem ich len vystrašiť, aby sa viac nebúrili. Priviažte ich tak, aby sa veľmi nezranili. Nech si uvedomia, že so mnou sa neradno zahrávať!“

Únoscovia odišli, zamkli ich a všetci zajatci sa mohli konečne stretnúť.

„Toto mu tak ľahko neprejde!“ uistoval ju Zan, keď videl, aká je ubolená a unavená.

„Budem v poriadku a ty sa tiež upokoj. Verím, že niečo vymyslíš, aby si nás odtiaľto dostal. Som rada, že ti neublížili.“

„Určite odtiaľto ujdeme, sľubujem ti to. Zatiaľ buď opatrná a snaž sa na seba neupútať pozornosť,“ povedal už pokojnejšie, keď videl, ako to ona znáša. Obával sa len toho, aby ju Rolan nezneužil.

„Naruta si nevidela?“ opýtal sa.

„Išiel ťa s niekoľkými mužmi oslobodiť.“

To, že ho tu nevidieť, znamená pre nás šancu, že nám pomôže.“

Zan sa vrátil s nádejnou správou ku chlapom. Večer prišiel po dievčatá Lando v sprievode ozbrojencov. Mal príkaz ich dovieť ku Rolanovi. Muži im v tom bránili, ale len zbytočne niektorých zranili a dievčatá aj tak odvedli. Vonku sa Alliena odrazu vytrhla strážcom z rúk. Rozbehla sa, ale Lando ju chytil.

„To sa ti nepodarí. Zatiaľ ti nehrozí nič, tak sa upokoj,“ hovoril potichu.

Pozrela sa zo záujmom na neho.

Nepovedal už nič viac. Otočil sa k ostatným.

„Nebojte sa, pôjdete len do nového domu. Tam bývajú ženy, ktoré vám povedia čo budete presne robiť.“

Vošli do veľkej miestnosti. Všade na zemi boli rozhádzané mäkké kožušiny a na niektorých sedelo, alebo ležalo niekoľko žien.

„Každá nech si nájde svoj kútik a ľahne si, kde chce,“ povedala jedna z nich a postavila sa. „Volám sa Mina a velím tu tomu.“

Bez slova si posadali. Ostatné ženy si ich so záujmom obzerali. Mina, ich strážkyňa, bola vysoká žena s čiernymi vlasmi. Z tváre jej vyžarovala pýcha a namyslenosť.

„Poviem vám pravidlá, ktoré tu vládnu. Cez deň sa budete zdržiavať len okolo tohto domu. V noci príde Rolan a vyberie si jednu z nás. Tú si odvedie do svojho domu a tam mu musí poslúžiť podľa jeho chuti. Ak bude spokojný, tak vás odmení. Ale ak sa mu budete vzpierať, odvedie vás aj tak ku sebe a potom na noc zavrie do kletky. Dúfam, že ste to všetko pochopili.“

Alliena sa nechápavo na ňu pozrela. Nemohla jednoducho prijať to, čo práve počula. Tá žena s nimi nakladala ako s nejakým tovarom. Chystala sa jej niečo povedať, ale Lyona ju štuchla do rebier, aby radšej mlčala.

Napokon si ľahla vedľa Lyony a potichu sa rozprávali.

„To snád' nie je možné! Žiaden cudzí chlap sa ma nedotkne. Keby tu bol Narut, tak by ma zachránil.“

„Máš ho rada?“ pozrela na ňu Alliena a usmiala sa.

„Áno, doma sme sa často stretávali za tmy. Sľúbili sme si lásku. Nechcem žiť ďalej, ak by som ten sľub porušila.“ Povedala to tak vášnivo, až jej priateľka závidela.

A Alliena? Nechcela sa pozrieť až na dno svojej duše. Bála sa toho, čo tam nájde. Zan ju ľúbil od prvej chvíľe a dával jej to najavo. Ona v ňom našla oporu, ktorú potrebovala. Či to bola láska, však netušila.

Ráno im Mina doniesla nové oblečenie a pustila von. Samozrejme ich strážila so svojimi spoločníčkami. Veľa práce s nimi nemali, veď ich bolo len osem. Sedeli na lavičkách, dívali sa na okolie a rozprávali sa.

Z diaľky zazreli ako vyháňajú ich mužov preč, do jaskýň.

Do zničenej osady dorazili pútnici. Kráčali pomaly a bolo vidieť, že sú unavení. Medzi nimi bola aj žena. Keď prešli cez zničenú bránu, zastavili sa.

„Tu sa muselo riadne bojovať,“ poznamenal Deril.

„Dúfam, že sme neprišli veľmi neskoro,“ ozval sa pobočník Amur a zakričal nahlas: „Hej, ľudia, žijete? Potrebujeme vašu pomoc!“

Z chatrčí, ktoré ešte ostali celé, sa vynorili ľudia a opatrne zišli dole.

„Kto ste?“ opýtal sa náčelník držiak pred sebou nabitú zbraň. Nedôveroval cudzincom, ktorí sa tu objavili krátko po útoku.

„Ja som Deril a toto sú moji spoločníci. Hľadáam sestru, ktorá sa stratila. Volá sa Alliena. Nestretli ste ju?“

„Áno, bola u nás a my sme ju prichýlili ako svoju. Spomínala ťa a čakala na teba. Teraz je preč aj s ostatnými mladými, ktorých zajali banditi. Dnes v noci nás prepadli a takto sme dopadli. Prehrali sme.“

„Dúfam, že jej neublížili,“ povedal pochmúrne Vádio.

„Zatiaľ sa nemusíte obávať. Oni ich budú potrebovať na prácu a tak ich musia ušetriť. Buďte našimi hosťami a oddýchnite si. Vidím na vás, že ste unavení.“

Posadali si okolo ohňa a stará Darana im doniesla jedlo. Merion sedela v roztrhaných šatách a hltavo jedla. Starena sa na ňu súcitne pozrela a keď dojedla, zobrala ju so sebou do svojho príbytku, ktorý tiež odolal útoku.

„Daj si dole šaty, dievča. Donesiem ti iné a tie dotrhané hod' do kúta. Aj ty hľadáš Allienu?“ pýtala sa jej láskavo.

„Áno. Boli sme spolu, ale ona sa stratila. Dúfam, že sa jej zatiaľ nič nestalo. Moji spoločníci sú tí najlepší bojovníci, akých poznám. Určite pomôžu aj vašim ľuďom.“

„To je skvelá správa, potrebujeme teraz nádej, že sa všetko dobré skončí. Oddýchni si na lôžku a ja sa postarám aj o tvojich druhov.“ Nechala ju samú a odišla.

Chlapi posilnení jedlom už plánovali oslobodenie.

Buren im kreslil cestu k tábora únoscov. Pred rokmi tam bol zajatý aj on, ale podarilo sa mu utiecť. Teraz im aspoň mohol poradiť.

Posedeli si ešte zo dve hodiny a vyrazili. Merion nechali v osade, aby tak mohli kráčať rýchlejšie. Deril bol rád, že je tam pod ochranou dobrých ľudí.

S priateľmi kráčať po stopách, ktoré zajatci za sebou zanechávali. Keď sa slnko začalo presúvať za obzor, pridali do kroku.

Keďže v lese sa stmieva veľmi skoro, museli nakoniec zastať.

Rozložili si tábor a najedli sa zo zásob, ktoré im poskytli ľudia z osady. Váδιο, ktorý sedel spolu s Amurom a Derilom, sa spýtal:

„Máš nejaký plán na ich oslobodenie?“

„Ani nie, to sa uvidí, až tam budeme.“

Nočné dravce sa prebúdzať, takže museli byť v strehu. Uhasili oheň a vyliezli na obrovský strom. Každý si našiel pohodlné miesto, aby si aspoň trochu podriemal. Váδιο, opretý o hrubý konár sa díval do diaľky. Myslel na Allienu a dúfal, že ju čoskoro nájde. Sedel tam a sníval, keď v diaľke zablikalo náhle malé svetielko. Okamžite spozornel a pozrel na ostatných, či aj oni niečo nezachytili. No oni už väčšinou spali. Rýchlo prešiel po konári, kde driemal Deril.

„Si normálny? Prečo ma budíš?“ Avšak videl jeho neúprosný výraz, tak bez slova zišiel dolu.

„Možno sa mýlim, ale videl som oheň. Musíme to preskúmať. Je zbytočné budiť ostatných, ak by sa to nepotvrdilo. Poďme!“

Bez slova vykročil tým smerom. Deril nevedel, čo si má o tom myslieť, ale nakoniec išiel za ním. Predierali sa hustými krovinami hodnú chvíľu. Váδιο si už myslel, že sa predsa len zmýlil, keď vtom obaja uvideli oheň. Pri ňom sedeli asi desiati chlapi a na niečom sa dohadovali. Deril ukázal Vádiovovi, aby mlčal a sám sa snažil k nim priblížiť. Chcel počuť, o čom sa rozprávajú.

„Je ich veľa a preto to musíme urobiť nenápadne,“ povedal muž s bledými vlasmi. „Priamy útok by ohrozil zajatcov. Majú zbrane, aké mi nemáme. Mŕtvi im nepomôžeme.“

„Mýliš sa!“ vykrikoval rozrušený Deril a vyšiel z úkrytu, kde načúval. Pochopil, že sú to bojovníci z osady, o ktorých im rozprával Buren.

„Nie ste sami. Aj my pátrame po únoscoch.“

Lovci povyskakovali zo zeme.

„Počkajte! Je to pravda. Ideme z vašej osady a vieme, čo sa stalo. Sme vaši priatelia a máme ten istý cieľ. Keď spojíme naše sily, tak sa nám to musí podariť.“

„Ako ti môžeme veriť, cudzinec, že to nie je len ďalšia pasca na nás?“ opýtal sa Narut, ktorý ešte stále mieril zbraňou na Derila.

„Ja som Allienin brat. Aj ona bola unesená a tiež ju chceme vyslobodiť. Iný dôkaz ti poskytnúť neviem, aby si nám dôveroval. Je už na tebe, či mi veríš. S tebou alebo bez teba,

musím ju oslobodiť.“

Lovec sklonil zbraň a povedal:

„Každý, kto nám chce pomôcť, je vítaný. Posadajme si. Ste tu len vy dvaja?“

„Nie, moji priatelia sú neďaleko, pôjdem po nich.“

O hodinu neskôr už sedela dost veľká skupina ozbrojených mužov a spolu plánovali útok. Teraz mali veľkú šancu, že sa im to podarí.

Obe priateľky sa spoločne vyhrievali na slnku. Snažili sa nemyslieť na to, čo príde večer. Tu znenazdania dopadol malý kamienok k nohám Allieny. Obzrela sa, ale nič nezbadala. O chvíľku znovu. Vstala a očami začala pátrať, odkiaľ asi priletel. Napravo od domu bolo husté krovie, ktoré sa vinulo cez celé údolie a končilo až za jaskyňami. Niečo sa tam pohlo. Nenápadne k nemu podišla tváriac sa, že si obzerá záhon ruží, ktoré tam rástli.

„Psst, nekrič,“ potichu jej hovoril známy hlas.

„Deril?!“ zašepkala a od šťastia sa skoro prezradila.

„Upokoj sa!“

„Počúvaj, prišli sme vás oslobodiť. Je nás tu dost, ale musíme počkať, kým sa zotmie. Povedz dievčatám, nech vydržia. Buďte pripravené.“

Hlas utíchol a ona sa pomaly vrátila späť.

„Lyona, večer budeme voľné,“ povedala potichu, keď si prisadla k priateľke a všetko jej rozpovedala.

Tá ju od radosti objala. „Ale dievčatám to nepovieme, sú vystrašené a všetko by mohli vyzradiť,“ povedala rozvážne.

Prišiel osudný večer, keď k domu kráčal Rolan v sprievode Landa a dvoch zamaskovaných mužov. Dvere sa rozleteli, no dovnútra vstúpil len Rolan s jedným maskovaným chlapom. Sebavedome prechádzali okolo nových dievčat. Alliena sklonila hlavu, aby bola čo najviac nenápadná. Lyona sa tvárila, že tam nie je a ostatné stáli ako soľné stĺpy. Vyzeralo to tak komicky, že sa Mina začala smiať. Rolan prešiel popri Lyony a prstom jej otočil tvár. Skúmavo sa na ňu zahľadel.

„Ty pôjdeš so mnou, vyzeráš dobre!“ Viac nepokračoval. Na dnes už mal svoju obeť.

„Nejdem nikam!“ odvetila hrdo Lyona a ani sa nepohla.

Tu k nej pribehla Mina a jednu jej vylepila.

„Budeš počúvať, čo sa ti povie!“ jačala ako zmyslov zbavená.

Ale ani ona jej neostala nič dlžná a pekne jej to vrátila. Obe sa začali natáľhovať a kmásať za vlasy.

„Lando!“ zavolať Rolan a strážca hneď pribehol spoza dverí.

Keď uvidel, čo sa robí, oddelil od seba obe ženy. Zviazal Lyone ruky, aby sa nemohla brániť a odvádzal ju von spolu s Rolanom. Maskovaný chlap, ktorý tam doteraz ticho stál, bez slova zamieril priamo ku Alliene. Vykrútil jej ruky za chrbát a vzpierajúcu ju odtiahol

von.

„Pusť ma, to bolí!“ vykrikla a pozrela sa mu do očí.

Bola síce tma, ale stačila si všimnúť jeho desivý pohľad, ktorý na ňu vrhol. Na moment povolil stisk ruky a ona sa mu vytrhla.

Rozbehla sa, no on bol šikovnejší a v okamihu ju dobehol. Vzpierajúcu si ju prehodil cez plece a zmizol s ňou v bočnej chatrči. Alliena zúfalo myslela na brata. Kde sa toľko zdržal? Ved' potom bude už pre ňu neskoro! Len čo násilník zamkol dvere, pustil ju. Okamžite vyskočila a postavila sa do opačného kúta, aby bola od neho čo najďalej.

„Čo odo mňa chceš?!“ vykrikla už so slzami v očiach. Veľmi sa bála.

Neznámy muž tam len stál a díval sa.

„Sadni si na posteľ, bude to dlhá noc,“ povedal priškrteným hlasom. Sám sa zvalil a dal si ruky pod hlavu, aby na ňu lepšie videl. Dlhو hľadel, ale ona sa ani nepohla. Akoby odrazu skamenela. V jej očiach sa objavil záblesk vzdoru. Usmial sa v duchu.

„Neboj sa, nič sa ti nestane,“ poznamenal, akoby jej čítal myšlienky.

Alliena mu ale neuverila a naďalej číhala na jeho pohyb, pripravená sa okamžite brániť.

V druhom dome sa schyľovalo k dráme. Rolan hodil vzpierajúcu sa Lyonu na posteľ. Začal sa vyzliekať a chystal sa jej zmocniť. Nerobilo mu to žiadny problém, bol na to zvyknutý. Ona sa ale šikovne pregúľala a postavila z druhej strany posteľ.

„Okamžite si ľahni!“ zrúkol na ňu a preskočil k nej. Znovu ju hodil na posteľ a pril'ahol ju. Chytil ju pod krk, kým ona zúfalo lapala po dychu.

„Keď sa budeš veľmi brániť, zabijem ťa. Musíš sa mi podvoliť.“ Druhou rukou z nej začal strhávať šaty. Bránila sa, ale na jeho silu nestačila. Začala ho driapať a hrýzť. To ho tak nahnevalo, že jej jednu vylepil. V bezvedomí sa ihneď zviezla na zem. Škodoradostne sa na ňu pozrel, vediac, že ju teraz znásilni. No prerušil ho zvuk nečakaného výstrelu z vonku.

„Čo sa zasa deje?!“ vykrikol zlostne.

Ostrý zvuk ktorý sa zopakoval, preťal ticho noci. Banditi povybiehali zo svojich obydlí so zbraňami v rukách.

„Lando!“ vykrikol Rolan a v rýchlosti sa obliekal. Dievča, ktoré mu ležalo pri nohách, si už nevšimal.

„Tu som,“ pribehol z miesta, kde držal stráž. Jeho pohľad zablúdil na zem a v očiach sa mu hnevľivo zabľyslo.

„Postaraj sa o ňu a potom príď za mnou k starým jaskyniam. Niečo sa muselo stať,“ povedal a vybehol von.

Lando ostal sám s dievčinou, ktorá sa pomaly preberala. Vedel, že teraz pre neho nastal ten pravý čas.

„Obleč sa!“ povedal Lyone a hodil jej roztrhané šaty. „Odvediem ťa späť.“

Akonáhle Alliena začula výstrel, strhla sa. Pozrela na maskovaného chlapa, ale ten sa ani nepohol. Tváril sa, že spí.

Neverila mu, no napriek tomu sa pomalým krokom okolo neho zakrádala pripravená okamžite k úteku, len čo sa pohne. Na jej prekvapenie, ani pri odomykaní, sa nič nedialo. Rýchlo vybehla von a už sa ani neobzrela.

Muž sa postavil a usmial sa. Jeho plán fungoval. Ponoril sa do tmy a kráčal k jaskyniam.

Lando pridala do kroku až podišiel k dverám, na ktoré zabúchal.

Mina im otvorila a posmešne povedala: „Tak čo, už si si užila?“

Muž ju však nečakane zrazil na zem. Dobře vedel, že by mu mohla prekaziť jeho vlastné plány. Dievčatá zvykli od strachu.

Dobehla aj Alliena no zostala zarazene stáť keď zbadala Landa.

„Alliena,“ povedal rozvážne, aby ju upokojil. „postaraj sa o priateľku, lebo odchádzame.“

Mal plán a nemienil sa zdržiavať vysvetľovaním. Schytil kožené pásiky, ktoré viseli pri dverách a zviazal Minu. Zbytočne na neho kričala a prosila ho.

Alliena pochopila, čo má robiť, keď zbadala Lyonu v roztrhaných šatách.

„Zvládneš to?“ spýtala sa jej súcitne pretože nevedela, čo sa jej udialo.

„Neboj sa, nič sa nestalo, našťastie,“ povedala priateľka.

„Utekajú!“ zakričala Ebena, keď si všimla Rolanove ženy ako sa strácajú v tme.

„To nevádi,“ povedal Lando, „teraz je to jedno. Vonku vypukla vzbura a my to využijeme. Schovám vás do úkrytu, ktorý patrí Rolanovi a jeho zvierat'u. To bude moja pomsta. Tam vás nik hľadať nebude.“

Spolu s nimi sa nenápadne presúval, až k skalám. Do cesty sa im dvakrát postavili strážne, no Lando ich zneškodnil. Nakoniec došli na miesto. Tu poslednýkrát narazili na strážcu Rolanovej jaskyne. Aj jeho vylákala tá streľba von.

„Stáť! Čo to robíš, Lando?“ opýtal sa, lebo ho hneď spoznal. „Kam si sa vybral so ženami?“ Nikdy ho nemal rád a jeho podozrenie sa vyplnilo.

„Počúvaj, čo sa deje! Je koniec a ty máš len jednu možnosť zachrániť sa, zmiznúť!“ kričal na neho Lando.

Ako na potvrdenie jeho slov, neďaleko od nich zaznel výbuch a ozval sa krik raneného chlapa.

„Zbytočne sa vyhováraš!“ vykrikoval strážca, „už dávno som ťa podozrieval!“

Nečakane na neho skočil vytáhujúc nôž, ktorý mal za pásom. Obaja sa skotúľali na zem. Dievčatá vystrašene pozerali na nerovný zápas. Útočník svojim nožom narábal šikovne. Lando sa udatne bránil, ale aj tak schytával rany. Rukou zrazu zavadil o skalu. Chytil ju pevne a z posledných síl ho ním ovalil po hlave.

Strážca to nečakal a s prekvapeným výrazom sa zosunul. Lando ešte stihol otočiť jeho nôž, na ktorý sa napokon sám napichol. Po tomto zápase sa obaja prestali hýbať.

Alliena pribehla k Landovi a opatrne ho obrátila na chrbát. Na rukách pocítila niečo teplé a lepkavé. Pozrela sa a v žiare ohňa uvidela krv. Trasúc sa si utrela ruky do šiat.

Nechápavo sa zadívala na muža, ktorý už ťažko dýchal a divne chrapčal. Jeho pohľad sa na nej zastavil a ona vedela, že umiera.

„To nesmieš!“ volala naňho. Cítila nad ním ľútosť a smútok. Nepoznala ho, ale vedela, že jeho posledné rozhodnutie pomôcť im, odhalilo v ňom skryté dobro.

„Teraz ste na to samé,“ hovoril potichu a namáhavo. „To je moja pomsta... Rolanovy, ktorý ma neustále zneužíval... na tie najhoršie úlohy...“ uškrnul sa, zachvel a znehybnel.

Otrasená jeho smrťou, nebola schopná sa pohnúť. Na ramene jej spočinula ruka.

„Pod, schováme sa, ako to chcel. Určite vedel, prečo nás tam posielal,“ počula priateľkin hlas.

„Dobre.“

Spoločne vkročili do tmavého otvoru jaskyne. Prechádzali popod nízky strop, ktorý sa po niekoľkých krokoch pred nimi rozšíril do obrovskej podlhovastej miestnosti. Na stenách boli pozapichované fakle a tie osvetľovali celý priestor. Oproti sa nachádzali dve chodby, ktoré viedli ďalej dovnútra. Našli si úzke miesto medzi dvoma balvanmi, aby tam prečkali túto nekonečnú strašnú noc. Alliena sediac počúvala zvuky boja, ktoré sa ozývali vonku. Ešte stále mala pred sebou obraz Landa, ako umiera.

Postavila sa. Ostatné dievčatá driemali. Lyona sa na ňu pozrela, ale ona jej naznačila, že chce byť sama. Potrebovala si usporiadať svoje myšlienky. Prešla okolo tmavej diery, z ktorej zavanul chlad. Striaslo ju a radšej sa otočila naspäť. Tu za chrbtom počula funenie a dupot. Zdalo sa jej to povedomé. Zodvihla vyššie fakľu a snažila sa pozrieť do tmy. Z otvoru sa na ňu vyrútilo zviera. Zľakla sa a potkla o skalu. Tvrdo dopadla na chrbát a fakľa jej vypadla z ruky. Zviera v okamihu stálo nad ňou a chcelo ju nabrat' na obrovské rohy. Ďalej sa však ale nepohlo, lebo bolo pripútane reťazou.

„Kado!“ Jej výkrik prebudil dievčatá. Keď ju uvideli ležať pod obrovským zvieraťom, začali panikáriť.

„Prestaňte! Neublíži nám!“ zakričala a rýchlo vstala. Opatrne mu zložila reťaz, aby ho vyslobodila. „Tentokrát nás bude ochraňovať on. S ním budeme v bezpečí.“ Povedala to tak presvedčivo, že sa upokojili.

Deril rozmiestnil svojich ľudí okolo jaskyne. Potrebovali najprv oslobodiť zajatcov, aby na útok bolo čo najviac ľudí. Každý stál na určenom mieste a čakalo sa už len na povel. Avšak výstrel, ktorý zburcoval banditov, nechtiac spôsobil Vádio. Podarilo sa mu nešťastne zavadiť zbraňou o skalu trčiacu nad zemou. Tým sa prezradili a museli tak urýchliť útok.

Šikovne sa priplazili ku vchodu do jaskyne a čakali.

Len čo sa prví banditi ukázali v jej otvore, začali strieľať. Tí boli nútení sa rýchlo stiahnuť naspäť. Niekoľko lovcov ostalo strážiť okolie a Deril s ostatnými vošli dnu. Postupovali opatrne vpred. Z hĺbky bolo počuť záhadnú streľbu. Na ich veľký údiv oproti nim kráčali strážci vzdávajúc sa im.

Deril hneď nepochopil, prečo sa tak ľahko vzdávajú. Hneď za nimi sa objavilo niekoľko zajatcov a tí im hovorili o maskovanom mužovi, ktorý sa objavil vo vnútri bočnej chodby a likvidoval strážcov. Chlapi pokračovali ďalej chodbou ktorá sa kľukatila a napokon sa delila na ďalšie časti. Tam našli sedieť niekoľko mužov so spútanými nohami.

Pri nich práve kľáčal neznámy muž s maskou a pomáhal im z okov. Keď ich zbadal, vystrel sa.

„Kto si? Udivene sa opýtal Deril.

„Teraz to nie je dôležité, radšej mi pomôž.“

Zaprášení zajatci sa s úľavou dívali na svojich záchrancov. Tu Derila chytil za ruku sivovlasý muž. „Konečne sa nad nami niekto zľutoval. Ako sa vám len odvd'ačíme?“ a slzy radosti mu zmáčali špinavú tvár.

„Vaše otroctvo sa skončilo,“ povedal mu na to vľúdne. „Dost' ste sa natrpeli, teraz ste slobodní a nám nič nedlhujete. Ja som si prišiel oslobodiť sestru, ale som rád, že môžem pomôcť aj vám. Ak chcete, pridajte sa. Pomôžeme si navzájom.“

„Platí!“

Otočil sa späť, no záhadný muž s maskou už tam nebol.

Deril so svojimi ľuďmi prehl'adávali postupne všetky domy. Rozptýlili sa do okolia, aby čo najrýchlejšie našli dievčatá.

„Viem, kde sú!“ kričal Amur už z diaľky. Dozvedel sa to od jedného strážcu, ktorý ich videl. „Išli k jaskyni ktorá je pri bralách.“

Okamžite sa otočili a vyrazili určeným smerom. Z bútl'avého stromu sa náhle vynoril Rolan. Keď totiž uvidel tú prevahu mužov, ihneď vedel, že nemá zmysel sa vystavovať zabitiu. Zbabelo sa schoval a čakal, ako to dopadne. Teraz vedel, čo chcú a potichu sa za nimi zakrádal, aby im to prekazil. No netušil, že za ním sa schovával Zan, ktorý si tiež vypočul rozhovor. Len čo ho oslobodili z jaskyne, rozhodol sa mu pomstiť a nájsť Allienu. Tak sa stalo, že za Rolanom kráčať potichu ako jeho tieň a čakal na svoju chvíľu.

Zajatci nakoniec dosiahli víťazstvo aj za cenu toho, že mnohí boli zranení. V tme im veľa banditov ušlo, ale tí čo ostali, boli teraz sami zajatcami. Chlapi sa bez prekážky dostali na miesto. Prvý ich vycítil Kado, ktorý ihneď vstal a začal výstražne fučať. Dievčatá sa schovali za balvan. Nemali potuchy, kto prichádza. Kado pudovo zaútočil no našťastie bojovníci z osady ho spoznali.

„Neútočte! To je Kado! Nehýbte sa a neublíži vám,“ kričali na Derilových ľuď, ktorí ho chceli zabiť.

Dievčatá rozpoznali hlasy a vyskočili.

„Narut, tu sme!“ zakričala radostne Lyona a rozbehla sa mu do náručia.

Alliena konečne zbadala brata, ako sa k nej ponáhľ'a. Vyšla mu v ústrety.

„Si v poriadku? Bál som sa o teba, sestrička! Si zranená?“ opýtal sa vyľakane, keď sa jej zahľadel na šaty špinavé od krvi.

„Našťastie nie, to nie je moja krv.“ Šťastne sa ku nemu pritisla.

„Aj teba rada vidím, Vádio,“ povedala, keď ho zbadala stáť za bratom. „Kada sa nebojte, on nás teraz ochraňuje.“ Podišla ku nemu bližšie a pohladila ho po ňufáku.

„Prečkáme tu všetci noc a ráno vyrazíme domov,“ povedal Deril nahlas a posadil sa k sestre. Bol rozhodnutý odteraz sa už od nej ani nepohnúť, pokiaľ ju neprivedie v poriadku domov.

Keďže tam už bolo veľa ľudí, Kado nervózne podupával a tak ho Alliena odtiahla na bok, aby mal trochu pokoj. A práve v tej chvíli ju niekto zo zadu zdrapil. Vykrikla.

„Nikto sa ani nepohne, lebo ju zabijem!“ zakričal a priložil jej nôž na krk.

Chlapi v momente vyskočili zo zeme a vytiahli zbrane.

„Nech vás to ani nenapadne!“ povedal opäť hlas, ktorý patril Rolanovi. „Pochopil som, že to dievča je pre vás vzácné a preto, ak ju chcete živú, tak mi vrátite mojich mužov a zaručíte bezpečný odchod!“

Vedel, že bez chlapov by bol nikto. Jeho moc bola ohrozená a potreboval ich na ďalšie nekalé úmysly do budúcnosti.

Spoza Rolanového chrbta sa ticho presúval tmavý tieň chlapa. Bandita držal Allienu tak blízko pri sebe, že mu znemožňoval zakročiť bez toho, aby jej on neublížil.

„Zložte zbrane a odstúpte od nich!“ rozkázal.

Deril s ostatnými váhavo zložili zbrane.

„Varujem ťa, ak jej ublížiš, nič ťa predo mnou nezachráni?“ povedal mrazivo Deril.

„Ty!“ ukázal na Vádia. „Zviaž ich! Tam v kúte máš povrazy!“

Kado zadupal a začal výhražne fučať.

„Ženské!“ vykrikol surovo, „odvedte ho nazad do jeho diery! Nemá čo tu robiť. Aj tak nechápem, prečo vás ešte neudupal!“

„Ty si s tým pohni!“ povedal, keď videl, ako sa doktor krúti a snaží zdržiavať.

Maskovaný chlap využil chvíľu, keď Rolan prestal dávať pozor. Vyskočil a šikovne mu vykrútil ruku s nožom. Rolan stratil rovnováhu a zapotácal sa. Tá mala chvíľka stačila na to, aby odsotil Allienu ku bratovi, ktorý ju šikovne zachytil.

Rolan sa zadíval na útočníka s maskou a začal sa mu posmievat'.

„To musia zachraňovať dievčatá strašidlá? Vari sa bojíš ukázať, aby sa ti nesmiali, ak prehráš? Toto má byť odmena za to, že som ťa prichýlil?“

Chlap mu prikopol nôž a povedal:

„Bojuj! Vyzývam ťa na súboj!“

Rolan pomalým pohybom zodvihol nôž, ale ihneď nato zaútočil. Chcel ho prekvapiť rýchlym útokom. Záhadný muž to očakával a uhol sa do strany. Obaja boli rovnako mocní, takže Deril na chvíľu aj zapochyboval, kto vyhrá. Sám bol pripravený, ak by musel zakročiť. To, že neznámy muž bojoval o život jeho sestry, ho udivilo. Na um mu prišla zvláštna myšlienka.

Alliena stála vedľa brata a začudovane sa dívala na chlapa v maske. Nevedela prečo, ale mala pocit, že ho už niekde videla.

Muži mlčky bojovali. Obaja boli skúsení takže si nič nedarovali. Nakoniec muž v maske šikovne odskočil a Rolan spadol. Znovu mu vykopol nôž z ruky, vrhol sa na neho a pritlačil ho k zemi.

Držal ho za krk a pomaly stláčal.

„Vzdávam sa!“ začal chrapčať Rolan a snažil sa oslobodiť z jeho mocného zovretia.

Maskovaný chlap ale nebol v tej chvíli ešte rozhodnutý, či ušetrí jeho život.

„Pusti ho!“ prikázal mu Deril. „Odvedieme ho so sebou do kráľovstva a bude mať riadny súd.“

Chlap sa narovnal, pozrel na Allienu, otočil a vyšiel von. Deril začal okamžite spútať Rolana. Vtom sa mu ale zúrivo vyšmykol a vytiahol nôž, ktorý mal zastrčený za pásom.

„Takto to neskončí!“ kričal ako blázon a rozohnal sa nožom na Allienu, ktorá stála vedľa neho.

„Nie!!!“ skríkol zúfalo známy hlas.

„Zan!“

Zrazu stál pred ňou ako štít.

„Nie!“ vykričala keď pochopila, čo chce urobiť.

Bol to iba okamih a padol aj Rolan. Deril tam nechápavo nad nimi stál, ako ich sudca. Otočil sa a uvidel Vádia, ako skláňa zbraň. Jeho oči sa stretli s ním. Kývol vd'ačne hlavou. To všetko sa odohralo tak rýchlo, že ani ostatní, čo tam boli, nepochopili hneď, čo sa vlastne stalo.

Alliena pozrela na ležiaceho Zana s nožom v hrudi. Umieral s úsmevom na tvári. Vedel, že ju tým zachránil. Kľakla si ku nemu a chytila ho za ruku. Mala pocit, že sa celý svet rozsypal a prepadol niekam do tmy v ktorom tam ona ostala sama.

„Toto sa nemalo stať!“ zaplakala nešťastne nad jeho hrdinským činom.

Sestry sa zrútili na kolená. Plakali nad jeho úbohým telom. Narut tam stál nad nimi aj s Lyonou a zaťatými päťami si zotieral slzy. Lyona ho objala a tíško plakala.

Ostatní prítomní odstúpili, aby ich nechali samých z úcty k mŕtvemu. Nakoniec Allienu nasilu zodvihol brat a odprevádzal preč. Ne protestovala. Vedela, že toto je ich čas smútku.

„Chcem byť sama,“ povedala zlomene bratovi a vyšla von.

Sadla si na zem a oprela o skalú. Dívala sa do noci ožiarenej ohňom. Tieto posledné dni jej dali zabrať. Ako dobre, že ju už brat našiel. Môže odísť a nikdy sa sem nevrátiť.

Skúsi na všetko zabudnúť. Takto presvedčila seba samu, aj keď vedela, že na neho nikdy nezabudne. Oстане v jej srdci ako živý trň, jej života. Ktosi jej prikryl pleciami kožušinou. Priateľka si k nej sadla a chytila ju za chladnú ruku. Obe sedeli mlčky dosť dlho. Potom Lyona prehovorila:

„Je hrozné, čo sa tu udialo. Zan nemal takto dopadnúť. Nezaslúžil si to. Bol to dobrý človek. Páčil sa ti, však?“

Neodpovedala, len zamyslene sedela. Po dlhej chvíli sa ozvala a v jej hlase bolo počuť potláčaný smútok a bolesť.

„Raz mi povedal, aby som nikdy nesmútila za tým, čo už bolo. Že sa treba vždy pozeráť dopredu a nikdy neľutovať to, čo sa už stalo. A či som ho mala rada? Možno áno, sama to

neviem...“

„Pod', vrátíme sa. Už si tu bola dosť dlho,“ povedala rozhodne a nasilu ju ťahala dnu.

Telá oboch mužov nebolo vidieť. Boli prikryté a položené do jednej z chodieb. Rozhodli sa, že ráno ho pochovajú do hrobu. Mali pred sebou ťažkú cestu a nemohli si zobrať so sebou svojich mŕtvych.

Alliena si ľahla bokom od ostatných. Nemala chuť sa s nikým rozprávať. Chcela zaspať a na nič už nemyslieť.

„Alliena,“ počula Vádiov hlas pri hlave. „Tu máš,“ a do dlane jej vložil čosi malé a okrúhle.

„Prehltni to, pomôže ti to zaspať a upokojiť sa. Nemaj strach, veď vieš, že som tvoj priateľ, ale aj lekár.“

Počkal, kým to prehltla a vrátil sa ku chlapom. Ona po chvíli zaspala tvrdým spánkom.

Ešte v ten istý osudný večer sa Deril stretol s maskovaným chlapom. Odhalil pred ním svoju totožnosť a vtedy sa prvýkrát obaja rozprávali dlho osamote. Napokon vysvitlo, že Deril správne tušil, kto je. Od tejto chvíle mu Deril odpustil aj únos. „Koľko podôb má vlastne Karoka? A ktorá je jeho pravá?“ premýšľal potom dlho v duchu.

Vzal ho medzi priateľov s tým, že uzavreli medzi sebou mier. Nie všetci s tým súhlasili, ale museli sa podvoliť prianiu Derila.

6. Kapitola – Návrat

Sprievod ľudí pomaly kráčal lesom. Kto by sa lepšie pozrel, uvidel by rôznorodú zmes. Vpredu išli oslobodení zajatci. Za nimi išli lovci z osady a viedli banditov, ktorí sa vzdali.

Brat kráčal vedľa sestry ktorá bola ešte trochu omámená z lieku, čo jej dal Vádio. Keď ráno vyšlo slnko, začali pochovávať svojich mŕtvych. Urobili im dôstojný pohreb a vydali sa na cestu domov. Na obed si urobili prestávku. Unavená Alliena si ľahla do mäkkej trávy a zavrela oči. Dlho takto ostala bez pohybu ležať. Stále sa jej v mysli vynáral Zan, ako padá mŕtvy na zem.

Tu pocítila, že sa na ňu niekto díva. Otvorila oči a prvé čo zbadala bola známa tvár piráta Karoku.

„Čo tu robíš?!“ vykričla vydesene. Ani vo sne by si nepomyslela, že ho teraz uvidí.

„Nekrič! Chcem ti všetko vysvetliť!“

„Deril!“ zavolala na brata ignorujúc Karoku. Brat si k nej sadol.

„Čo tu robíš?“ stále nemohla uveriť, že ho tu vidí.

Karoka od nich odstúpil a nechal ich samých.

„Zachránil mi život v lese a aj tebe v jaskyni. Takže momentálne ide s nami a má môj sľub, že ho ušetším.“

Pozerala na neho udivene. „Ved' ma nasilu uniesol! Všetkému je na vine on!“

„Áno, ale teraz je tu a skús s ním nejako vychádzať.“

„Nič ti nesľubujem,“ povedala už miernejšie.

Nechal ju samú o tom všetkom premýšľať. Potom kývol hlavou na Karoku, ktorý sedel sám.

„Objasnil som jej situáciu, aby nespravila nejakú hlúposť.“

Alliena kráčala pri Kadovi, ktorý išiel s nimi. Rozmýšľala o slovách, čo jej povedal brat. Tým, že mu zachránil život a nakoniec aj jej, ako to brat prezradil, sa naňho už dívala trochu vládnejšie.

Začalo sa stmievať a tak zastavili. Chlapi urobili dočasný tábor na zemi. Keďže ich bolo veľa, nemali strach z divých zvierat. Dievčatá s Kadom, ktorý bol stále pri nich, si posadali okolo ohňa. Chlapi založili aj druhý, na ktorom sa pripravovalo jedlo.

Karoka sa potreboval porozprávať s Allienou. Mal výčitky svedomia a začínal si z toho zúfať, pretože koľkokrát sa na ňu zadíval, vždy pozrela inam. Nezazlieval jej to, lebo cítil, že sa na neho ešte hnevá.

„Takto to ďalej už nevydržím,“ povedal si nakoniec a šiel rovno ku nej. Tu mu ale cestu prehradil Vádio, ktorý sa tam stále ponevieval.

„Kam si sa vybral?“ podozrievalo sa naňho díval.

„Uhni mi z cesty! To sa ťa netýka.“

„Nedovolím ti to! Nechaj ju na pokoji!“

„Váďio!“ pristúpil ku nemu Deril, ktorý počul ako sa do seba obaja pustili. Položil mu ruku na plece. „Nechaj ho, oni sa naozaj potrebujú zmieriť, lebo máme pred sebou ešte dlhú cestu.“

Neochotne ustúpil z cesty, ale zavrčal za ním:

„Skús jej niečo urobiť a budeš mať do činenia so mnou.“

Alliena sa ohrievala pri ohni a všimla si Karoku, ako sa k nej blížil. Chcela sa na neho ešte stále hnevať. Vo svojom vnútri však vedela, že sa jej to darí čoraz menej. Preto sa tvárila, že ho nevidí. No on podišiel blízko k nej a povedal:

„Musím sa s tebou porozprávať osamote.“ Stál tam a čakal, kým mu na to odpovie.

Dievčatá, ktoré pri nej sedeli tiež stíchli a s napätím čakali, čo na to povie. Ona sa ho rozhodla ignorovať. Vedela, že sa správa smiešne, ale netušila, ako má na to zareagovať. Vtedy sa ku nej naklonil a zdvihol ju do náručia.

„Chcem sa s tebou len porozprávať. Tak sa neplaš!“ povedal, keď začala protestovať proti takémuto zaobchádzaniu. Odkráčal s ňou za najbližší strom a zložil ju na zem.

„Čo chceš?“ opýtala sa ho nervózne a odstúpila od neho ďalej.

Ako tam stál, vyzeral opustene a nešťastne. Začal:

„Prepáč, že som ti ublížil. Tam na lodi, som bol arogantný a moja vôľa musela zvíťaziť. Až tu, v tomto nešťastnom pralese, som pochopil, ako som sa k tebe zle zachoval. To preto, že si moje srdce zamotala svojím odvážnym útekom a ja som nedokázal rozumne uvažovať. Odpusť mi to.“

Dopovedal a v jeho očiach bola túžba po zmierení. Po jeho slovách tam stála ako socha. Nikdy by neverila, že sa dokáže tak pokoriť kvôli nej. On, taký hrdý a pyšný. Mlčala pretože nevedela, čo ma na to rýchlo odpovedať.

Pozrel jej priamo do očí a pomyslel si: „Keby si len tušila, čo sa so mnou deje, tak by si mi odpustila.“ Otočil sa a vrátil späť k ohňu.

Ten jeho divoký pohľad ktorý tu po sebe zanechal ju zarazil. V ňom naozaj spoznala chlapa v maske, ktorý jej vtedy v noci neublížil. To poznanie, že ju chránil takýmto spôsobom ju šokovalo. Bol ako víchor ktorý postřha všetko čo mu v ceste stojí. Divoký a nebezpečný. Bála sa, že aj ju strhne so sebou do svojho víru vášni. Bol pravým opakom Zana. Otočila sa prudko za ním, ale on už odchádzal. Napriek tomu ho nezavolala späť. Ešte nie, nebola pripravená mu úplne odpustiť. Stála tam sama a premýšľala. Jeho ľútosť bola ozajstná a tušila, že sa viac k tomuto rozhovoru nevráti. Vrátila sa k ohňu. Ženy sa na ňu zvedavo dívali a čakali, že im niečo povie.

„Tak čo?“ vyzvedali.

„To je osobné.“

„Ale, veď nebuď taká.“

„Nechajte ju na pokoji!“ To sa už do toho vložila Lyona, ktorá chápala, ako sa asi cíti.

Alliena sa otočila.

„Ďakujem.“

„Nevšímaj si ich, sú to ešte pochabé stvorenia,“ dodala s úsmevom.

Vystrela si dlane nad oheň. Celá sa chvela a bolo jej zima. Teplo ju pomaly upokojovalo. Deril im neskôr priniesol jedlo. Spýtavo sa pozrel na sestru, pretože bol zvedavý, ako sa jej rozhovor s Karokom skončil. Ona sa naňho iba usmiala a začala jesť vynikajúcu pochúťku, ktorú im chlapi ulovili. Pripomenulo jej to domov na Zemi. „Ako to už bolo dávno,“ spomenula si v duchu. Nakoniec si všetci políhali. Deril nenechal nič na náhodu a prikázal, aby sa na stráži striedali.

Noc prešla pokojne a spev vtákov zobudil dievčatá do jasného rána. Odpočinitá Alliena sa cítila výborne. Jej mladé telo sa tešilo životu a vychutnávala si krásu, ktorá ich tu obklopovala. Modré nebo sa na nich usmievalo a lákalo k slobode. Muži už boli na nohách, chystali všetko na odchod. Deril sa motal okolo ohňa, ale nakoniec prišiel ku sestre. Tušila, čo od nej chce, ale nemienila mu to uľahčiť. Trochu sa na neho hnevala, že dovolil Karokovi, aby ju takto verejne odniesol preč.

„Ako si sa vyspala?“ začal opatrne.

„Nádherne.“

Nervózne si preplietal prsty na rukách a začal znovu.

„To som rád. A rozhovor? Veď vieš, ten včerajší,“ vyhrklo nakoniec z neho.

„Dobre.“

„No tak, už sa so mnou nehraj. Vieš, ako to myslím.“

„Poď, povedala nakoniec a chytila brata za ruku. Prišli pomedzi stromy a ona mu povedala o čom sa rozprávali. No to ako sa pokoril, nie. Bolo to príliš osobné a ona cítila, že to patrilo len jej. Derilo bol rád, že nevraživosť je nateraz zažehnaná. Aj keď na druhej strane tušil, že ich Karoka bude musieť ešte dlho presviedčať o svojej úprimnosti.“

„Veľmi sa na mňa hnevá?“ spýtal sa netrpezlivo Karoka, len čo ho uvidel ako sa od nej vrátil.

„Myslím si, že to ešte chvíľu potrvá.“

Smutne sklonil hlavu ale do srdca sa mu začala pomaly vlievať tichá nádej.

Bol už najvyšší čas ísť ďalej. Skupinka ľudí sa pohla, aby konečne prišli domov. Kado veselo skákal okolo všetkých. Zavše sa stratil v hustom poraste, ale potom ich vždy našiel. Kráčali okolo močariska, kde kvitli nádherné kvety. Mohutné červené vtáky lovili vo vode ryby a pritom klepotali zobákmi. Kde-tu zbadali divé zvieratá, ale tie sa im vyhli z dohľadu, keďže robili dosť veľký hluk. Blížilo sa poludnie. Už sa tešili, lebo osada bola blízko. Do večera tam určite prídu.

Obloha sa však rýchlo zatiahla a začalo sa blýskať. Prerušili svoj pochod a poschovávali sa pod husté lístie nízkych stromov, ktoré rástli všade naokolo. Hneď na to sa spustil lejak a zadul silný vietor. Z minúty na minútu sa vietor zmenil na ničivú silu. Nakoniec museli rozviazať zajatcov, aby vôbec mali šancu prežiť. Tí to ihneď využili a stratili sa v hustých kvapkách dažďa. Deril so svojimi mužmi sa schovali ku dievčatám, aby ich aspoň trochu chránili.

„Alliena!“ kričal jej pri uchu, aby to vôbec počula. „Neboj sa, to rýchlo prejde!“

Prikývla, že mu rozumie a ešte viac sa schúlila. Odrazu sa Kado vyrútil vpred a pred ich očami sa stratil v skalnej stene oproti.

„To má byť čo?“ zakričal Vádio nechápavo.

Karoka vyskočil a bežal za zvierat'om. O malú chvíľu bol naspäť pri nich.

„Poďte!“ kričal, aby prehlušil víchor, ktorý naberal na sile.

„Je tu jaskyňa!“

Štverali sa doslova štvornožky, aby len odolali prudkému vetru.

Keď sa napokon dostali do jaskyne, boli riadne vyčerpaní. Aspoň že boli na túto chvíľu dobre ochránení pred prudkým lejacom, ktorý už vonku lámal stromy.

„Chodte po dvojiciach a pohľadajte nejaké drevo, konáre, niečo čo by sme zapálili. Musíme sa čo najrýchlejšie usušiť.“ To už nariad'oval Vádio, pretože vedel aké je zradné sa nachladiť.

Trvalo im hodnú chvíľu, kým niečo našli, lebo hlbšie v jaskyni bola tma a tak sa ťažko orientovali. Ale oplátilo sa im to. Našli dost' polámaných suchých konárov, ktoré tam zavial vietor.

Keď plamene konečne pohltili tmú, hneď sa všetci cítili lepšie. Potom ešte rozložili jeden oheň pre dievčatá, ktorý bol trochu ďalej. Ženy potrebovali mať súkromie, aby sa tiež mohli vyzliecť a usušiť. Tešili sa, že vďaka Kadovi nemusia byť vonku, kde zúrila búrka. Stačilo, ak tu vydržia, kým to neprejde.

Konečne sa slnko predralo cez čierne mraky a les opäť ožil. Okolo bolo však ešte veľa vody a blata, preto Deril odporučil ostať vnútri, kým slnko nevysuší mokrú zem. Dohodli sa, že dnes tu naposledy prenocujú. Aj tak by už neprišli do osady za vidna.

Alliena sedela vonku pri vchode a ohrievala sa na slnku. Pozerala na mužov, ako usilovne zháňajú drevo na večer. Bola sama, pretože Lyona s niekoľkými dievčatmi niečo porábala vo vnútri a obe Zanova sestry s ňou nedokázali vyjsť.

Zazlievali jej, že bola príčinou bratovej smrti. Zbytočne im Lyona vysvetľovala, že to bolo jeho rozhodnutie ju zachrániť.

Zrazu zacítila, ako sa zem pod jej nohami slabo otriasla. Vyskočila a vykrikla na dievčatá, čo boli vo vnútri.

„Rýchlo, bežte von!“

Následne prišiel znova otras a ten bol už silný. Premočená pôda sa začala nad otvorom jaskyne rýchlo zosúvať. Ženy s krikom utekali pomedzi padajúce skaly. Lyonu otras hodil o stenu práve vo chvíli, keď vychádzala von. Alliena nemala čas rozmýšľať o nebezpečenstve. Vbehla medzi padajúce skaly a vystrčila ju v poslednej chvíli von. Hneď nato sa zatarasil kameňmi ich východ. Odrazené skaly lietali všade okolo. Zacítila ťažké

bremeno, ktoré jej zasiahlo ruku. Chcela vykriknúť, ale nevládala sa nadýchnuť. Zatemlo sa jej pred očami a potom, ju objala tma.

Z diaľky bolo neustále počuť tupé dunenie. Sťažka sa posadila a vdýchla do seba studený vzduch.

„Už sa cítiš lepšie?“ opýtal sa známy hlas.

„Váδιο?“

„Áno, tu som, pri tebe,“ dohovoril a postavil sa od ohňa. Priblížil sa k nej a kľakol si na zem. Zmeral jej pulz, a popravil obvaz.

„Budeš v poriadku. Ranu som ti vyčistil. Teraz sa napi,“ pridrжал jej fľašu pri ústach. Necítila smäd, ale keď si trocha odpila, hneď jej bolo lepšie.

„Čo ostatní?“

„Stihli to vďaka tebe, kým sa to tu uzavrelo. Ja som sa v tej chvíli nachádzal vzadu pri Kadovi. Ešte som ťa dokázal stiahnuť v poslednej chvíli viac dovnútra. Napriek tomu ťa padajúce skaly poranili.“

„Aha,“ viac nevedela, čo na to povedať. Pozrela sa na ruku. Cez biely obvaz jej presakovala krv.

Váδιο udržiaval oheň, takže im nebola veľká zima. Kado ležal vyvalený pri nich a slastne sa ohrieval. V kúte bola celkom slušná kôpka dreva, ktorú predtým stihli pripraviť.

„Teraz sa nedá nič robiť,“ povedal, keď si všimol, ako sa zahľadela na miesto, kde bol východ z jaskyne. „Musíme len čakať, kým sa neprekopú zvonku. Skúšal som trochu hýbať balvanmi zvnútra, ale zbytočne.“

„Čo vzduch? Budeme ho mať dosť?“ obávala sa.

„Áno, voda, ktorá tu tečie, odteká úzkou štrbinou preč. Odtiaľto k nám prúdi aj vzduch.“

Postavila sa. Trochu sa jej ešte točila hlava a ľavá ruka ju páčila.

Našťastie, Váδιο mal svoj lekársky vak so sebou. Prešla zopár krokov a sadla si ku Kadovi.

Potom sa zadívala na plavovlasého Vádia, ktorý tam postával a nevedel, čo má robiť. V takejto situácii sa ocitol prvýkrát. Bol sám s Allienou, ale úplne inak, ako o tom sníval. Nakoniec si k nej prisadol. Usmiala sa smutne a opýtala sa:

„Ako si sa dostal ku Derilovi na loď? Porozprávaj mi o tom. Aspoň nám prejde čas.“

„Ako?“ zarazil sa, „to nie je dlhý príbeh.“ Priložil ďalšie konáriky na oheň a začal:

„S Derilom sa poznáme už od školy. Vždy sme boli dobrí priatelia. Všade, kde sa dalo, sme chodievali spolu. Potom každý z nás išiel za svojím snom. On sa dostal na bojové vesmírne lode a ja som išiel ďalej študovať. Stal som sa lekárom. Raz ma zavolali ku ranenému kapitánovi na vesmírnu loď. A koho som tam nenašiel? Na lôžku ležal Deril. Po rokoch sme sa znovu stretli. Uzdravil som ho a on mi ponúkol miesto hlavného lekára. Odvtedy sme zasa spolu.“

Alliena sa zavrtila na zemi a pozrela mu rovno do očí.

„Máš nejakú priateľku?“ zvedavo sa spýtala.

Vádio sa zachvel. Jeho oči dostali bolestný výraz.

„Mal som dávno snúbenicu, ale tragicky zahynula. Odvtedy som sám a už som ani nedúfal, že sa znovu zamilujem...“

Pozrel na ňu a vášnivo ju chytil za ruky. Okamžite pochopila jeho pohľad a ihneď oľutovala, že bola taká zvedavá. Vyplašene si vytiahla dlane z jeho rúk a postavila sa. Vôbec netušila, že vzbudila u neho takéto city.

„Nemusíš sa báť,“ vstal aj on. „Nechcel som ti to takto prezradiť, ale tvoje vyzvedanie sa na moju minulosť, spôsobilo, že som sa ti tak otvoril. Teraz je to už jedno. Aspoň vieš, čo k tebe cítim a nehanbím sa za to. No tak, prosím ťa, posad' sa späť.“

Chytil ju za plecia a prinútil sadnúť si. Svoj plášť jej prehodil cez plecia, aby sa zohriala a išiel nabrat' vodu do fliaš.

Sedela ticho a skoro ani nedýchala. Tušila, že mu bude musieť odpovedať. Pomyslela si: „Muži sú naozaj čudné tvory. Prečo sa len nemôžu priateliť bez toho, aby nežiadali viac?“

„Hneváš sa na mňa?“ opýtal sa, keď prišiel späť. Videl, že sa od ich rozhovoru ešte ani nepohla. Nechcel ísť na ňu zhurta, ale potreboval vedieť, či má u nej nejakú nádej.

„Nie,“ odpovedala, „len si ma tým zaskočil. Nevedela som. Potrebujem na to všetko čas.“

„Dokázala by si ma milovať?“ opýtal sa jej priamo a nedal jej viac na výber.

„Cítim k tebe úctu. Vieš byť dobrým a obetavým priateľom a veľmi si ťa vážim. Prepáč, je mi to ľúto.“ Tieto posledné slova povedala a hlas sa jej zlomil.

„Odpusť mi, nechcel som ťa rozplakať,“ zašepkal. „Aký som ja ale arogantný!“ hneval sa sám na seba. Sadol si bokom od nej a sklonil hlavu. Takto tam presedel hodnú chvíľu. Už všetko oľutoval. Príliš na ňu tlačil a tu má výsledok. Vtom pocítil jemný dotyk rúk.

Otvoril oči, Alliena pred ním kľáčala a dvíhala mu hlavu.

„Nikto za to nemôže, je to mimo nás. Tak sa už preto netráp. Pod' sa ohriať.“

Obaja tam potom sedeli ticho a zamyslene, ponorení do svojich smutných myšlienok.

Zatiaľ z druhej strany sa muži snažili odpratať balvany a haldy hlíny, ktoré zatarasili vchod. Išlo to veľmi ťažko a pomaly. Dievčatá tiež pomáhali, ale tam bolo treba mocné ruky.

Ihneď po zasypaní otvoru zistili, že Alliena chýba.

„Alliena! Sestrička!“ kričal Deril, no spoza hromady skál sa nik neozýval.

Karoka sa ihneď vrhol na skaly. Srdce mu splašene bilo a nič iné nevnímal. Ťahal ich ako blázon, až mu Deril prikázal, aby prestal.

„Upokoj sa! Ani Vádia som tu nevidel. Aj on tam musel uviaznuť. Takže, ak by bolo treba, tak jej určite pomôže.“

Keďže osada už nebola ďaleko, vyslal Deril dvoch lovcov, aby priviedli pomoc a nejaké náradie. Oni sa zatiaľ snažili uvoľňovať aj naďalej vchod. Deň sa schyľoval ku

koncu a keďže aj oni potrebovali ostať v bezpečí, kým príde tma, urobili širokú ohradu okolo zavaleného otvoru. Čas im šiel veľmi pomaly kým dorazili posily z osady. Priniesli laná, náradie, krompáče. S týmto všetkým si boli istí, že ich vyslobodia. Znova sa pustili do práce.

Karoka sa divoko prebýjal dnu. Hnala ho obava o Allienu. Radšej by bol sám tam niekde zahrabaný, keby jej to pomohlo. Stále sa obviňoval.

„Toto sa nemalo stať, je to moja vina. Mal som na ňu dávať lepší pozor a byť neustále pri nej. Ak sa jej niečo stalo, tak už nemám chuť žiť ďalej.“

Teraz v tejto nebezpečnej situácii pochopil, ako ju naozaj miluje a toto poznanie ho ohromilo. Otvoril sa mu iný svet, do ktorého doteraz nepatril. V hlave zaháňal aj ďalšiu myšlienku. Čudný a neznámy pocit ho prenasledoval pri predstave, že je pri nej Vádio. Presviedčal seba samého, že je to dobre, aspoň jej pomôže. No červík pochybnosti v ňom stále vrátil.

„Spomaľ, takýmto tempom o chvíľku odpadneš!“ zakričal Deril, keď videl, že sa nemieni zastaviť. „Pomôž mi radšej tu s tým veľkým balvanom,“ ukázal na skalú, ktorá ležala priečne cez otvor.

Spoločne obkrútili lano okolo kameňa a pomocou ostatných ho pohli nabok, kde sa s veľkým rachotom zrútil dole. Takto uvoľňovali aj ostatné. Zažali ohne dookola, aby bolo dobre vidieť na otvor. Niektorí z lovcov sa vybrali na lov, aby mali čo jesť a doplniť si tak sily. Potom si urobili krátku prestávku. Všetci mlčali. Ich obavy boli rovnaké. Čo uvidia, až sa dostanú dnu?

Zem ale odrazu znova zadunela a otrasy spôsobili padanie ďalších skál. Chlapi, ktorí boli blízko jaskyne s výkrikmi odskakovali z cesty padajúcim skalám.

„Bežte rýchlo preč!“ kričal Deril a pomáhal chlapom, ktorých skoro zasypalo.

Bol to hotový chaos. Ženy kričali od strachu a ostatní si navzájom prekážali. Otrasy náhle utíchli. Všade bolo odrazu mĺkvo, len zosúvajúca sa hlina ticho šuchotala.

Naokolo zavládla tma, pretože aj ohne im zhasli.

„Zapáľte oheň,“ rozkázal Deril a priblížil sa k jaskyni s fakľou, aby si ju osvetlil. Zíval tam tmavý otvor, ktorý sa uvoľnil pri otrase. Opatrne vkročil dovnútra, aby sa nedotkol vyčnievajúcich balvanov. Mal pocit, že keby sa o ne obtreľ, znovu by sa zrútili.

„Alliena!“ skríkol, keď bol už dnu. Ozvena jeho hlasu sa odrazila od stien. Tu mu ktosi štuchol do chrbta. Otočil sa a videl, ako sa dnu za ním pchal už netrpezlivý Karoka.

Našli ich sedieť pri dohárajúcom ohni. Opierali sa o seba prikrytí teplým plášťom. Len čo ich Alliena zbadala, vyskočila v ústrety.

„Ach, braček! Myslela som si, že je koniec. Všetko sa tu triaslo,“ povedala potichu a celá sa zachvela, keď si pomyslela na tú hrôzu.

„Upokoj sa, už sme tu pri tebe.“

„Si ranená?“ opýtal sa, keď si všimol, že má obviazanú ruku.

„Áno, ale Vádio ma ošetril.“

„Teraz podme rýchlo von, kým si to jaskyňa nerozmyslí a nepochová nás tu,“ súril všetkých Deril.

Alliena opatrne kráčala za bratom von. Za nimi išiel Karoka, ktorý sa, nevedno prečo, chmúril na doktora. Vádio spolu s Kadom išli poslední. Konečne boli vonku.

Len s Kadom bol problém. Bol širší než otvor, ktorý sa vytvoril po otrase. Chlapi ho museli opatrne rozširovať. Alliena stála blízko pri zvierat'u a upokojovala ho.

„No tak, neplaš sa, o chvíľku budeš aj ty vonku,“ hladila ho po ňufáku, ktorý mal prestrčený cez otvor. Po hodnej chvíli bol konečne aj on na slobode. Víťazne zadupal, zajačal a stratil sa v hustom poraste.

„Kam to ideš?“ kričala za ním prekvapene.

Karoka sa, nevedno prečo, náhle rozosmial. Srdce mu spievalo od šťastia. Podotkol:

„Neboj, on sa ti vráti. Musí sa upokojiť. Veď je to len zviera.“

Tej noci sa nikto neodvážil zaspáť. Čakali, kým sa rozvidní, aby mohli vyraziť domov.

Úsvit ich našiel v spoločnej debaťe. Kado sa zatiaľ neukázal a tak už na neho nečakali. Vádio sa priblížil k Alliene.

„Pod' so mnou na bok, aby som ti mohol previazať ranu pred odchodom.“

Bola hlboká, ale čistá. Vyčistil ju ešte raz špeciálnym roztokom a znovu zaviazal. Alliena pri tom ani nemukla. Bolelo ju to, ale zaťala zuby. Veď predsa tiež dokáže niečo vydržať. Jemne sa jej dotkol. Dvihla oči a on sa na ňu usmial.

„Tak čo? Ostaneme priateľmi?“

Pochopila.

„Vždy sme nimi boli a nič sa na tom nezmenilo,“ vrátila mu láskavý úsmev.

Z diaľky sa na to díval Karoka, ktorý práve uháľal oheň. V momente sa mu srdce menilo na kameň. Počkal si na neho a zatiahol do húštiny. Vytiahol nôž a doktora pritisol k mohutnému stromu.

„Drž sa od nej ďalej,“ výhražne poznamenal.

„Ale, ale, niekto tu žiarli,“ Vádio sa začal smiať, ale Karoka ho ešte viac pritlačil.

„Zneužívaš to, že je ranená!“

„Nepýtam sa na tvoje dovoľenie, je mojou pacientkou.“

„Kde ste, chlapi?“ počuli Derilov hlas, ktorý ich hľadal. Našiel ich v nezvyčajnej polohe.

„Zbláznili ste sa? Okamžite s tým prestaňte!“

„Iba sme trénovali. Ukazoval som doktorovi nejaké triky s nožom,“ odpovedal Karoka, otočil sa a odišiel.

„Vádio, vysvetli mi to!“

„Veď si to počul. Trénovali sme. Neboj sa, všetko je v najlepšom poriadku,“ dodal, aj keď videl, že mu to neverí.

Spoza stromov sa vynorila osada. Tí, čo vládali, sa rozbehli s výkrikom, aby na seba upozornili. Ostatní kráčali za nimi. Ale už aj strážcovia ich zbadali a otvorili širokú bránu dokorán.

Lyona sa otočila k Alliene s otázkou v očiach.

„Len bež! Privítaj sa s rodinou. My sa neponáhľame.“

Kráčali poslední. Deril sa náhle začal sa upravovať.

„Si v poriadku?“ opýtala sa ho začudovane.

„Všetko je v poriadku,“ povedal Vádio. „Neboj sa, nedostal úpal. Poriadne sa pozri k bráne,“ ukázal rukou na postavu, ktorá z nej vyšla a rozbehla sa.

„Merion!“ vykrikla, keď spoznala svoju priateľku.

„Alliena!“ kričala na ňu Merion.

Obe dievčatá sa s plačom objali a sadli do trávy. Mali si toho toľko, čo povedať, až nevedeli, kde začať. Merion sa šťastne usmiala aj na Derila. Srdce jej búšilo a rýchlo sa snažila zakryť rozpaky. Deril si k ním prisadol.

Ostatní zo skupiny pokračovali ďalej.

Vošli do ohrady. Všade okolo nich bolo rušno. Rodiny si vítali svojich blízkych. Vtedy uvideli Daranu ako na nich máva.

„Poďte ku mne chlapci. Potrebujete sa najesť a osviežiť. A zvyšok je kde?“

Aj Merion mi vybehla von ako splašená.“

„Nebojte sa,“ poznamenal Vádio. „Sú hneď za ohradou.“

Darana pokývala hlavou, že rozumie a viedla svojich hostí do príbytku. Položila im na stôl jedlo a nechala osamote. Vrátila sa dolu, kde našla všetkých troch pohromade sedieť a veselo sa baviť.

„Och, Darana! Rada ťa znovu vidím!“ vykrikla Alliena a radostne ju objala. Spoločne vošli do osady dnu. Tu už na nich čakal náčelník Buren.

„Sme vám vd'ační, že ste pomohli oslobodiť našich ľudí. Počul som, že ste boli veľmi odvážni a statoční. Aj keď je smutné, že niektorí naši pritom zahynuli. Ale taký je život.“

7. Kapitola – Odpustenie

Prešlo desať dní po ich príchode, keď náčelník rozhodol, že povinný smútok končí a usporiada sa slávnosť na počesť a šťastný návrat ostatných. V ten večer sa dievčatá znovu presunuli k Lyone, aby sa vyparádili. Staré ženy pri ohni chystali slávnostné jedlo a mladí zasa stáli pohromade a tešili sa na tanec. Lyona nervózne postávala v izbičke pri okne, potom sa nahla k Alliene a pošepkala jej:

„Na chvíľu sa vytratím. Vidím Naruta.“ S tajomným úsmevom zmizla preč.

Merion sa na Allienu pozrela.

„Oni sa ľúbia,“ riekla jej. „Boli dlho od seba odlúčení, tak to musia teraz dohnať.“

„Rozumiem,“ povedala a nenápadne sa pozrela na miesto, kde stál Deril. On akoby vycítil ten pohľad, otočil sa a zamával jej. Alliena to spozorovala.

„Môj brat je v poslednej dobe nejaký veselý, nevieš prečo?“

„Ja?“ začervenala sa Merion.

Alliena sa začala smiať.

„Vy dvaja ste proste skvelí. Tvárite sa, že sa nič nedeje, ale pri tom na vás už z diaľky vidieť, že sa máte radi.“ Pozrela sa na ňu vážne. „Ľúbiš ho?“

Merion sa ešte viac začervenala, ale hrdo jej odpovedala:

„Áno, ľúbim ho už dlho, ale on sa ešte nevyjadril.“

Alliena jej pošepkala:

„Myslím, že aj on ťa ľúbi, daj mu čas.“

Merion rozpačito pokývala hlavou.

„Čo Karoka, už si mu odpustila?“ rýchlo zmenila tému. „Odkedy je pri nás, je z neho iný človek. Zmenil sa.“

„Ja neviem, je to veľmi zložitý.“

„No tak, aspoň mu prepáč to, ako sa správal na lodi. Už to aspoň stokrát vynahradil. Veď aj tvoj brat mu odpustil. A ty máš predsa šľachetné srdce.“

Ona nato len neurčito pokývala hlavou. Vždy, keď si spomenula na neho, celá znervóznela. Doteraz sa jej myšlienky na Karoku darilo celkom potláčať.

Zábava sa rozbehla a všetci sa dobre bavili, kým na rad neprišiel tanec. Tu Alliena zbledla a povedala Merion:

„Musím odísť. Necítim sa dobre.“

Otočila sa a odkračala rýchlo preč. Toto všetko jej bolestne pripomenulo Zana. Chvíľu sa prechádzala popri bráne, aby sa upokojila.

Napokon si sadla na obrovský peň a z diaľky sa dívala na oslavu. Tu zbadala Lyonu, ako sa rozpráva s Merion. Obe sa po chvíli priblížili k nej a posadali si každá z jednej strany.

„Vieme, ako sa cítiš,“ povedala Lyona, „on je už mŕtvy a ty musíš naňho zabudnúť. Zaujíma ňu si určite priať, aby si bola šťastná.“

„Ak chceš, vrátíme sa spoločne do domca na strome,“ povedala Merion. „Lyona mi všetko vysvetlila a ja ti rozumiem.“

„Nie, dievčatá, nemusíte to robiť kvôli mne. Máte pravdu, musím ísť ďalej.“

Spoločne sa vrátili a Alliena zbadala Karoku, ako sa na ňu díva a prediera k nej.

„Čo teraz?“ opýtala sa nervózne priateľiek. Dievčatá sa nad jej rozpakmi zasmiali.

„Chod’!“ povedala prouto Lyona.

To už pri nej stál Karoka. Keďže bola ticho, riekol:

„Dovolíš? Rád by som si s tebou zatancoval.“

Nečakal ani na odpoveď a chytil ju za ruku aby ju odviedol. Dlaňami jemne objal jej štíhly driek, aby mohli spoločne tancovať. Hľadel na ňu zblízka, až sa jej zakrútila hlava. Jeho vášnivý pohľad páliť a hovoril za všetko, aj keď mlčal. Zatvorila oči. Karoka si ju privinul bližšie k hrudi a ona vedela, že sa od tejto chvíli všetko zmení. Srdce jej našepkávalo to, čomu sa doteraz vyhýbala. Hudba už dávno doznela a ona sa až vtedy spamätala. Začervenala sa a odtiahla sa od neho.

„Odprevaď ma, prosím,“ povedala tíško.

Vrátili sa k priateľom. Uklonil sa ešte a odišiel. Pozerala za ním, akoby mu chcela niečo povedať.

„Ty naozaj ku nemu nič necítiš?“ podozrievavo sa na ňu pozrela Merion.

„Už mlč! Bol to len tanec. Nič viac.“

„Lenže to tak nevyzeralo,“ poznamenala znovu Merion. Keď však videla, aká je zadumaná, radšej zmlkla. Nechcela ju ďalej trápiť.

Tejto noci už viac netancovala. Bola rozrušená a chcela byť sama. Vrátila sa do domčeka kde sa chvíľu motkala po izbe a nakoniec si ľahla. Zatvorila oči a snívala. V mysli sa opäť vznášala s Karokom. „Azda je toto láska?“ rozmýšľala v duchu. Ved’ keď bola so Zanom, bola šťastná, ale inak.

„Vari má Merion pravdu? Nie, ju len tak ľahko nedostane.“ Búrila sa v duši a chcela sa strašne zloštiť na Karoku. Ale už jej to nepomáhalo.

„Musím sa z toho vyspať,“ povedala si nakoniec. No akokoľvek sa snažila, nemohla prestať na to myslieť.

Merion aj Darana boli stále vonku. Darana sa vzdialila od žien a hľadala Karoku. Všimla si, že po odchode Allieny sa aj on kamsi vytratil. Nakoniec ho našla sedieť na zemi pri bráne. Hlavu mal zaborenú v dlaniach a nehýbal sa.

„Prepáč, chlapče, že ťa ruším. Cítim, že by si nemal byť teraz sám. Ak dovolíš, posedím si tu s tebou.“

Prekvapene zdvihol hlavu a pozrel na ňu. Nechápal, prečo mu to hovorí.

„Dnes, keď si tancoval s Allienou, som pochopila tvoje trápenie. To, čo tam z vás dvoch

vyžarovalo, cítili všetci. Napriek tomu ty tu sedíš a tváriš sa nešťastne.“

„Milujem ju, ani neviem ako sa to stalo, ale je to tak. Potláčal som dlho svoje city, chcel som sa len pomstiť Derilovi a sám som padol do osídíel lásky. Je to však zbytočné. Ona sa bráni mojej láske,“ smutne si vzdychol.

„Nevzdávaj to! Je to výnimočné dievča. Dívala som sa dnes na nebo a žiadala znamenie,“ pokračovala ďalej. „A dve hviezdy padli k zemi. Ste si osudom predurčení. Avšak konečné rozhodnutie ostáva len vo vašich rukách.“

„Si láskavá, prečo sa o nás staráš? Ved' nás ani nepoznáš.“

„Neviem ti to vysvetliť. Cítim, že vaše šťastie ma urobí tiež šťastnou.“

Jej slová mu pohladili smutnú dušu a vrátili odvahu ďalej bojovať.

„Chod' si pospať,“ pokračovala, „zajtra sa zrodí nový deň plný nádeje.“ Otočila sa a odkráčala preč.

Deril sa tu rozhodol stráviť ešte niekoľko dní, aby si odpočinuli, kým sa pohnú ďalej. Po týždni od oslavy boli Deril s Amurom a Karokom v lese na love nebezpečného dravca. Ten im tu už dlhšie šarapatil a zabíjal dobytok. Náčelník ich požiadal o pomoc, pretože ľudia sa už báli vychádzať von za ohradu. Karoka, ktorý od oslavy nemal možnosť porozprávať sa s Allienou, to len privítal. Spolu s lovcami kráčali hustým lesom a hľadali stopy. Deň plynul, nenašli však nič a preto rozhodli, že vykopú jamu a tak ho chytia do pasce. Prekryli otvor listím a konármi a nakoniec na ňu nahádzali hlinu.

Teraz už mohli len čakať. Vedeli, že príde, len to chcelo čas. Deril sedel s Karokom schovaný vo vysokej tráve, ktorá rástla popri ohrade.

Dlho a otvorene sa rozprávali. Obaja zistili, že okrem iného, majú aj veľa spoločného. Ich povahy boli rovnaké. Deril by nikdy nebol povedal, že jedného dňa sa budú rozprávať ako keby nebolo medzi nimi žiadne nepriateľstvo.

„Alliena ti nechce odpustiť, však?“

Karoka stíchol, lebo nevedel ako to myslí.

„Keď ona je tak strašne tvrdohlavá,“ nakoniec poznamenal.

„To máš pravdu.“

Obaja sa po tomto rozhovore ponorili do vlastných myšlienok.

Deril zavrel oči a pred ním sa mu vynorila Merion. Vošla mu do hlavy aj do srdca. Áno, teraz to už vedel naisto, ľúbi ju a musí sa s ňou vážne porozprávať. Šťastne sa usmial pri tej spomienke.

Spoza ohrady sa ozval strašný rev zvierat'a. Nakoniec im dravec padol do prichystanej pasce. Vyskočili z úkrytu, aby ho rýchlo usmrtili. Bol to on, obávaný prúžkovaný samec s obrovskými pazúrmí, ktorý sa zúrivo snažil vyškriabať von z jamy. Široké a obrovské tlapy zúrivo driapali po okrajoch, akoby sa chcel zachytiť a skočiť. Karoka sa priblížil blízko k okraju, aby ho dorazil.

Tu zviera nečakane nadskočilo a zadraplo sa mu s pazúrmí do nohy. Zaknísal sa a bol by spadol dnu, keby ho Deril v poslednej chvíli nezachytil za rukáv. Okamžite ho ťahal preč od nebezpečného okraja. Keďže mu noha silno krvácala, rýchlo ju obviazal svojou košeľou

a s chlapmi ho odniesli ku liečiteľke Darane.

„Zavolajte Vádia!“ volal Deril, na lovca keď prechádzal bránou.

Opatrne ho položili na lôžko. Darana pristúpila ku Karokovi. Ľavá noha mu škaredo krvácala pod kolenom. V tej istej chvíli dobehol aj doktor so svojim lekársnym vakom.

„Nič mi nie je,“ bránil sa Karoka, keď zbadal vystrašenú Allienu. V jej očiach prvýkrát uvidel obavu o jeho život a to mu v tej chvíli pripadalo ako zázrak.

Zľakla sa, keď ho uvidela takto od krvi. Srdce sa jej silno rozbúchalo a nedokázala sa tváriť, že je jej všetko jedno. Klakla si ku nemu a chytila mu ruky, ktorými sa bránil ošetreniu.

„Nehýb sa, nebuď ako malý chlapec. Musia ťa predsa ošetriť,“ povedala a pozrela mu do očí. To všetko sa udialo tak rýchlo, až ju to zmiatlo.

Neodolal jej pohľadu a už ani nemukol, keď mu doktor ranu čistil a zašival.

„Darana, prosím ťa, obviaž mu nohu ešte svojimi bylinkami. Takto sa mu skôr zahojí,“ požiadal ju Vádia, keď končil.

Starena sa nad ním sklonila. Potom sa prudko zarazila a civela na Karoku. Po chvíli, s trasúcimi sa prstami, mu ranu jemne ovila. Nato vstala a vyšla von ako námesačná. Ostatní už opustili domček a vnútri ostali len Deril s Merion, ktorí sa potichu rozprávali. Alliena vyšla pohľadať Daranu. Stála vzadu pri ohrade a strašne plakala.

„Čo sa ti stalo? Cítiš sa zle?“ triasla ňou celá šokovaná z jej správania, „zavolám Vádia!“

„Počkaj, nebuď splašená!“ povedala po chvíli, keď sa upokojila. „Práve naopak, asi sa stal zázrak. Pamätáš, ako si sa vyzvedala, odkiaľ som sem prišla? Tak teraz nastal čas, aby som ti to povedala.“

Keď som bola mladá, musela som ujsť z domu. Chceli ma vydať proti mojej vôli za muža, ktorého som neľúbila. Vtom čase som už bola zamilovaná do iného, ktorý patrilo do vznešeného rodu. Ale on ma len využíval a po čase opustil. Našiel si inú, hlavne bohatšiu a ja som pre to veľmi trpela. Čo bolo ešte horšie, čakala som jeho dieťa. Nevedela som, čo mám robiť, kam ísť.

Bola som zúfalá a chcela som zomrieť.

Tak jedného dňa, keď sa zotmelo, som sa vybrala k rieke a skočila do objatia studených vln zabudnutia. No neznámy muž, ktorý lovil neďaleko ryby v okamihu skočil za mnou a zachránil ma.

Zľutoval sa nado mnou, nad nešťastnou stvorou, a poskytol mi útočisko, pretože domov som sa už vrátiť nemohla. Bol osamelý a sám žil na svojom zámku s niekoľkými sluhami.

Tam som aj porodila nádherného chlapčeka. Dala som mu meno Daro. Žili sme tam šesť rokov všetci spolu. Bola som celkom šťastná a môj záchranca ma veľmi miloval. V ňom som spoznala nesebeckú lásku. Požiadal ma o ruku a ja som súhlasila. Boli sme dokonalá rodina, kým sa nestala tragédia. Do zámku sa vlámala banda zlodejov. Vyrabovali čo len mohli. Môj muž nás ochraňoval, ale oni ho smrteľne zranili. Ostatných poviazali a hodili nás do pivnice. Kým sme sa vyslobodili, už ich nebolo. Vtedy sme zistili, že aj môj

syn zmizol. Pochovala som muža a všetci sme potom začali hľadať malého Dara. Nemohla som tam bez neho viac žiť. Odišla som dúfajúc, že ho niekde nájdem. Túlala som sa po krajinách, ale chlapca som už nikdy nenašla. Osud ma potom doviedol až do tejto osady a tak som tu už ostala.“

„To je hrozné, čo si si musela vytrpieť!“ zvolala Alliena zdrvená smútkom, ktorý z nej vyžaroval.

„Vieš,“ pokračovala „keď bol Daro ešte maličký, popálil si nohu od horiaceho krbu. Ostala mu na nej pod kolenom veľká jazva v tvare hviezdy. A teraz som ju uvidela.“ Znova zaplakala, ale už od šťastia.

„Karo...?“ Vzdychna si dievčina s úžasom.

„Zdá sa, že je to on.“ Odvetila jej starena a utrela si slzy.

Po tomto rozhovore im trvalo ešte dlho, kým sa obe z toho spamätali.

Celú noc sa spoločne starali o Karoku. Zo zranenia dostal vysokú horúčku a museli mu dávať studené obklady. Merion tiež chcela pomôcť, ale oni odmietli. Nadránom, keď Darana vyčerpaním zaspala, Alliena si prisunula svoje lôžko vedľa neho, aby mu bola nablízku, keby opäť blúznil. Nakoniec aj ju premohol spánok. Nevedela ako dlho spala, keď sa prebudila na zvláštny dotyk. Pomaly otvorila oči a nad ňou sa skláňal Karoka. Bol tak blízko, že sa nemala kam pohnúť.

„Milujem ťa,“ šepkal. „Prečo ma tak trápiš?“

Teraz už nemala kam ujsť. Bola v jeho zajatí.

Už sa viac nedokázala ubrániť jeho láske. Jej oči ju jednoducho prezradili.

Pomaly sklonil hlavu a pritisol svoje pery na jej. Spojili sa svojimi dušami a prepadli sa na malý okamih, do iného sveta. Čas a priestor sa rozplynul. Ostali už len oni.

„Milujem ťa,“ znovu jej povedal. „A ty?“

„Áno,“ tíško vydýchla,“ a srdce jej od šťastia spievalo.

Začuli šramot a tak sa od seba odtiahli. To Darana práve vstala a dívala sa na nich s úsmevom a láskou v očiach. Podotkla:

„Som rada, že ti je už lepšie. Hádám si z toho najhoršieho vonku,“ chytila mu čelo. „Horúčka je preč. Aj noha sa ti skoro zahojí. Len to nepreháňaj a pokojne lež.“

Prichystáme raňajky, aby sme sa všetci posilnili. Bola to pre nás dlhá noc, ale čaká nás krásny deň.“

Ženy sa pustili do varenia. Karoka ležal na chrbte a neveril, že sa to stalo. „Ona ma ľúbi,“ šepkal si ticho neustále dookola. Náhle sa na chvíľu zamračil. „Čo keď len preto, že som vážne zranený, aby mi dala nádej? Ale nie, čo si to namýšľam. Ten pohľad neklamal. V jej očiach som čítal lásku. A ten bozk...“ Jeho srdce sa zastavilo a on dýchal spolu s ňou.

Alliena roztržito pomáhala Darane. Bola ešte stále omámená jeho nečakaným bozkom. Nakoniec sa porezala a Darana ju poslala von na vzduch. Slnko práve vychádzalo a ten úsvit bol nádherný. Cítila sa ľahká a mala pocit, že keby chcela, tak dokáže aj lietať. Vzduch bol svieži a kvety voňali. Sedela tam s hlavou opretou o konár a šťastne sa usmievala. Nepokoj a napätie, ktoré ju tak dlho prenasledovalo zmizlo a všetko bolo jasné.

Po hodine Merion zavolala Allienu. Karoka už sedel pri stole napriek tomu, že mu Darana zakázala vstať. Ved' je predsa chlap a neostane v posteli.

Všetci sa pustili s chuťou do jedla. Karoka z Allieny pritom nespúšťal oči po celý čas a tak nečudo, že mu zabehlo. Začal kašľať a potom sa náhle rozosmial. Nemohol si pomôcť. Alliena sa k nemu pridala. Merion zarazene pozerala na nich a vôbec tomu nerozumela. A Darana? Len sa usmievala. Iba ona vedela, že si boli dávno predurčení. Vtom ktosi zaklopal a dovnútra vošiel doktor spolu s Derilom.

„No, tu sa nám niekto dobre vyspal,“ poznamenal Vádio. „Len to nepreháňaj.“

„Sestrička, teba som nevidel smiať sa už veľmi dlho. To som rád. Dobre sa bavíte?“

Veselo prikývla.

„Áno, dnes je nádherný deň.“ Pozrela na Merion a povedala jej: „Pod', ideme nazbierať huby. Dnes uvaríme polievku my,“ schytila košík a vytiahla ju nasilu von.

„Čo blázníš? Ved' som ani nedojedla.“

„Len pod', musím ti toho veľa povedať, ale nie tu.“

„Hádam to mohlo počkať! Som ešte hladná.“

„Nie, musí to byť hneď,“ nedala sa odbit' Alliena.

Došli až za ohradu. Merion ju chytila za ruku a zastavila.

„Tak už dost! Ďalej nejdem! Bud' mi to povieš tu, alebo sa vrátim dojesť tie moje studené raňajky!“

„Asi ho ľúbim!“ vykrikla a začala bláznivo tancovať okolo nej.

„Počkaj, koho to ľúbiš?“ akosi ju hneď nepochopila.

„No predsa jeho!“

„Karoku?“ váhavo vyslovila Merion jeho meno.

„Áno! No konečne ti to došlo!“ posadila sa zadychčane do trávy, pritiahla ju k sebe a porozprávala o tom, čo sa stalo.

„Som veľmi šťastná!“ nakoniec zvolala.

„Ale ti to trvalo,“ smiala sa Merion.

„Len neviem, čo bude ďalej,“ povedala neisto.

„Čo by malo byť? Ved' sa ľúbite, to je teraz hlavné. Lásky sa báť nemusíš, ona ti ukáže tu správnu cestu. Vráťte sa domov a rozhodnete obaja o svojom osude.“

„Je tu ale jedna maličkosť. Darana.“

„Čo má s tým spoločné?“ nechápala.

„Ona je totiž...“ zaváhala a potom vystrelila, „jeho vlastná matka.“

Merion ta správa doslova vyrazila dych.

„Ty si sa zbláznila? Od šťastia sa ti pletie v hlave.“

Ihneď jej nato vyrozprávala všetko, čo vedela. Aj dôkaz, ktorý pomohol zistiť

Darane, kto je jej syn.

„To je neskutočné. Takéto niečo sa stáva len v rozprávkach,“ nevedela sa z toho Merion spamätať. Neveriacky krútila hlavou a nakoniec dodala:

„Cesty osudu sú nevyspytateľné. No všetko je možné. Tuší Karoka, že je jeho matkou?“

„Nie. Darana mu to chce povedať. Preto potrebujú byť sami.“

„Chudák, bude to pre neho šok. Ale to hádam prežije. Veď už jeden šok ráno zažil.“ Pozrela sa na Allienu a spolu sa rozosmiali.

Deril vôbec nechápal, prečo jeho sestra nedojedla raňajky a vytiahla von so sebou aj Merion.

„Čosi sa tu muselo udiat, cítim to,“ pomyslel si.

„No tak mi radšej ideme.“

„Čo robíš? Veď som mu prišiel vymeniť obväz?“

„Pozrieš ho neskôr. Teraz musím nájsť Merion. Všetko je to tu nejaké divné.“

„Ty si divný!“ povedal nahnevany Vádio a odišiel do svojho príbytku.

Darana s Karokom osameli. Otočila sa a dlho naň pozerala.

„Musím ti niečo povedať, chlapče.“ Začala váhavo, až skoro bojazlivo. Nevedela, ako to prijme a bála sa jeho reakcie.

Zadíval sa na starenu a vo svojej duši zacítil akýsi nepokoj.

„Chcem sa ťa opýtať na tvoju matku. Vieš, kde je teraz?“

„Prečo to chceš vedieť?“ ostal zarazený po jej otázke.

„Poznám ju,“ odpovedala rozrušene.

Karoka sa prudko postavil, ale zranená noha ho tak zbolela, že si znovu sadol.

„Moja matka zomrela, povedali mi to moji strýkovia, u ktorých som vyrastal,“ hovoril a hlas sa mu triasol.

Daranu zbolelo srdce. „Takže takto mu to nahovorili...“ pomyslela si.

„Nie, to nie je pravda.“

Vtedy mu vyrozprávala celý svoj príbeh.

On so sklonenou hlavou prežíval všetko s ňou. Občas sa striasol a prudko mykol, ale neprerušoval ju v rozprávaní. Zmĺkla a ešte dlho bolo medzi nimi ticho.

„Ako tomu môžem uveriť? Vari mi moji strýkovia celý ten čas klamali? Život, ktorý som viedol, bol falošný? Odpovedz mi!“ hlas sa mu triasol od hnevu, že bol toľko rokov klamaný.

„Na tieto tvoje otázky ti môžu odpovedať len tvoji únoscovia. Ich sa spýtaj,“ povedala mu bolestne Darana.

„Už nemôžu, sú mŕtvi.“

„A čo ti hovorí tvoje srdce? Naozaj si nič nepamätáš zo svojho predošlého života?“

Sklonil hlavu a zamyslel sa. Pomaly sa upokojil.

„Ako malému sa mi často snívali sny o mohutnom zámku, kde som behával. V obrovskej miestnosti na stene bola...“

„Kožušina z veľkého čierneho medveďa.“ Dokončila jeho vetu a chytila ho za ruku.

Díval sa na zvráskavenú tvár pred sebou. V jej pohľade pochopil krutú pravdu.

„Mama?“ zašepkal tíško, ako keby sa bál, že sa mu niekam stratí. „Toľko stratených rokov...“

Pohladila ho po líci.

„Môj malý Daro. Konečne si sa mi vrátil.“

Karoka sa postavil, nedbal na bolesť a privinul si mamu k srdcu. Plakal ako malý chlapec. Ale tieto slzy mu oslobodzovali jeho zatrpknutú dušu. Kolená sa mu od bolesti podlomili a spadol na zem.

„Ach,“ zľakla sa Darana.

S jej pomocou sa vrátil na lôžko. Tvár mu blčala. Darana mu priložila znovu studený obklad. Hladila ho po vlasoch a tíšila mu bolesť.

Deril našiel dievčatá na lúke. Všetko mu vysvetlili a on bol z toho taký ohúrený, že sa nezmohol na jediné múdre slovo.

Až popoludní sa všetci vrátili do domu. Chceli im dať čas, aby sa z toho spamätali. V náručí niesli množstvo húb, ktoré medzitým nazbierali. Keď vkročili dnu, Alliena hneď videla na Darane, že sa úplne zmenila. Jej oči boli teraz naplnené šťastím.

„Povedala som mu to.“ Pošepkala jej to, lebo Karoka spal.

„Teraz už bude len dobre, uvidíš,“ tešila ju.

Alliena sedela zadumaná vonku pri bráne. Premýšľala, ako osud dokáže všetko skomplikovať.

Ich odchod sa odsunul, kým sa nevylicí. Ostala tu ale jedna nezodpovedaná otázka. Ako sa rozhodne? Pôjde s nimi až do kráľovstva, alebo sa vráti s matkou do svojho zámku, kde je on pánom? Vedela, že ak sa tak rozhodne, ona mu v tom nemôže brániť. Lebo jeho povinnosťou je postarať sa o svoju mamu. Veľmi dobre to chápala. Obaja sa dlhé roky nevideli. Mali si čo povedať.

8. Kapitola – Cesta domov

Čas rýchlo plynul a Karoka sa zotavil natoľko, že mohli už kedykoľvek odísť. Teraz býval s ostatnými u náčelníka, ktorý im ponúkol svoj prístrešok. Našlo sa len málo chvíľ, kedy mohli byť obaja spolu.

„Prípravy sú ukončené a zajtra vyrazíme, bez ohľadu na to ako sa Karoka rozhodne.“ Povedal jej v ten večer brat a súcitne sa na ňu pozrel.

„Viem, ja a Merion sme prepravené,“ povedala smutne.

„Sestrička, už sme o tom hovorili. Sľúbila si mi, že nebudeš smutná. Iba on sa môže rozhodnúť.“

Ktosi zaklopal a zjavil sa Vádio spolu s Merion.

„Tak čo, priatelia? Neviem sa dočkať, kedy budeme doma. Povedal som si, že pôjdem s vami až do kráľovstva. Chvilku tam pobudnem a potom sa vrátim na svoju milovanú loď.“

„My, zase keď sa vrátíme, začneme nový život,“ chytil Deril Merion za ruku, pritiahol si ju k sebe. Ona mu opätovala žiarivý úsmev a pritúlila sa.

„Alliena, aké máš plány?“ zvedavo sa na ňu pozrel Vádio.

Trošku zneistela a bolo jej to trápne. Prečo práve on sa jej na to pýta?

„Ešte neviem. Je toho tak veľa, čo musím dobehnúť.“

Keď chlapi odišli Merion sa k nej obrátila.

„Ozaj, máte nejaké plány spolu s Karokom? Hlavne keď vysvitlo, kto je jeho matka?“

„Neviem, teraz je prednejšia Darana. Ona rozhodne.“

„Trošku na ňu žiaríš, však? Veľa času trávia spolu a ty si sama.“

„Nie, to nie je pravda!“ bránila sa Alliena. Potom ale dodala. „Len trošku.“

„Kde sú teraz obaja?“

„Šli von.“

„Netráp sa veď uvidíme,“ povedala nakoniec Merion.

Karoka s Daranou sedeli na lúke za ohradou.

„Darana,“ zarazil sa. „Prepáč, mama, chvíľu mi to potrvá, kým si zvyknem.“ Usmial sa nevinne a pokračoval. Pôjdeš so mnou do môjho zámku. Tam budeš konečne doma.“

„Dobre, chlapče môj, ale až odvedieš Allienu bezpečne domov.“

„No, ja ťa tu nemôžem nechať! Teraz nie, keď som ťa našiel!“ vášnivo protestoval.

„Ja tu už bývam mnoho rokov. Tu malú chvíľku ešte vydržím.“

Tvojou úlohou je hlavne očistiť svoje meno, aby Alliena mohla byť na teba hrdá. Potom sa vrátiš ku mne a ja s tebou odídeme, kam len chceš.“

„Aká si len múdra,“ jemne ju objal. „Ďakujem.“

„Teraz sa vrátíme a oznámiš svoje rozhodnutie Alliene. Určite sa veľmi trápi. Miluje ťa. Ale viem, že by sa nikdy nepostavila proti tvojmu rozhodnutiu, ak by si chcel ísť radšej so

mnou. A toho si váž, syn môj.“

Karoka by sa v tej chvíli už najradšej rozbehol.

„Len bež,“ usmiala sa Darana. „Aj ja viem, čo je láska.“

Vbehol rýchlo do domčeka. Schmatol Allienu, ktorá práve s Merion pripravovala jedlo a zdvihol ju do výšky. Začal s ňou po izbe tancovať.

„Čo blázniš?“ prekvapene sa na neho dívala. „Daj ma na zem!“

„Až keď ma pobožkáš!“ vykrikol.

S úsmevom sklonila hlavu a on sa dotkol jej sladkých pier. Takto v objatí ostali hodnú chvíľu. Potom ju zasnene postavil na zem. Merion ihneď pochopila, že tam teraz nemá čo robiť a nenápadne sa vytratila. Karoka Allienu božkával znovu a znovu, až z toho strácala dych.

„Prestaň, veď ma tým zabiješ!“ lapala po vzduchu.

„Áno, milujem ťa až na smrť!“ smial sa ako malý chlapec.

„Čo sa ti to porobilo? Si ako vymenený!“

„Sme tu konečne sami.“ Opäť ju stisol v náručí.

Ona sa mu však šikovne vyšmykla.

„Teraz už vážne!“ snažila sa na neho zlostiť.

„Rozhodol som sa! Idem s vami. Budem ťa sprevádzať pokiaľ neprídeš domov. Potom uvidíme, čo bude ďalej.“ Povedal to už vážne.

„Čo Darana?! To ju tu len tak necháš?!”

„Iba na čas. Potom sa po ňu spolu vrátíme. Súhlasíš?“

„Áno,“ šepala znovu odzbrojená jeho božkom.

Darana sa dnu vôbec neponáhľala. Pred ohradou stretla Merion, ktorá tam postávala.

„O čom si sa rozprávala s Karokom? Správal sa ako blázon. Radšej som odišla, lebo by bol schopný božkávať ešte aj mňa. To by sa veru Derilovi nepáčilo,“ schuti sa začala smiať a Darana sa k nej pridala.

Nakoniec sa vrátili a uvideli Karoku s Allienou, ako sa tíško rozprávajú. Ona mu sedela na kolenách a držala sa ho jemne okolo krku. Keď si obaja uvedomili, že už nie sú sami, v rozpakoch sa rýchlo pustili.

„Treba ísť spať, ráno musíte byť čerství!“ rozkázala nakoniec všetkým Darana.

Ráno sa objavil Deril vo dverách.

„Prichystaní? Vidím, že som prišiel akurát včas.“ Našiel ich totiž sedieť pri stole.

„Prisadni si k nám,“ pozvala ho Darana.

„Nie, ďakujem.“

„Tak pod' so mnou na chvíľku von. Chcem ti niečo povedať.“

Spoločne vyšli von.

„Viem, že Karoka to bude mať tam, u vás, ťažké. Najmä vzhľadom na to, že ste boli nepriatelia. Chcem ťa poprosiť, aby si mu pomohol.“

„Neboj sa, Darana. Pomôžem mu spravodlivo sa obhájiť pred mojím otcom. Ale nič iné ti sľúbiť nemôžem.““

„Ďakujem.“

Prišiel čas sa rozlúčiť. Starena vo svojej chyžke každého objala a pobožkala. Alliene pošepala do ucha: „Daj mi pozor na syna.“ Ona prikývla a pohladila ju.

Keď odchádzali, celá osada ich vyprevádzala. Náčelník im poskytol troch lovcov na cestu, aby sa v bezpečí dostali na miesto, odkiaľ môžu odletieť. Alliena sa dlho lúčila s Lyonov. Sľúbili si, že sa čo najskôr opäť stretnú.

„Kadiaľ sa vrátíme?“ opýtala sa brata.

„Musíme preplávať riekou a vystúpiť na vrch. Odtiaľto sa dostaneme na miesto, kde ste havarovali. Tam už bude signál a mi už len počkáme na záchranný modul, v ktorom odletíme domov.“

„Preplávame riekou?“ neisto zopakovala Alliena.

„Na brehu sme nechali plť,“ poznamenala Merion.

„Lenže nás je už viac,“ pripojil sa k ich rozhovoru aj Amur.

„Neboj sa, niečo vymyslíme.“

Kráčali niekoľko hodín, kým došli k rieke. Z hustých krovín Deril vytiahol odloženú plť.

„Najjednoduchšie by bolo poslať lovcov domov. Avšak les je nebezpečný a čím nás je viac, tým lepšie. Postavíme ešte jednu.“

Chlapi si trochu oddýchli a potom pohľadali naplavené drevo, aby ho lanami pospájali dohromady. Alliena s priateľkou sedeli na brehu. Nepotrebovali ich pomoc.

„Ale im to ide,“ chválila ich.

„Áno, ale priprav sa, že zmokneš. Keď sme sa tu plavili prvýkrát, všetci sme boli mokří.“

Po dvoch hodinách bola plť hotová. Naložili na ňu veci a dotiahli k vode.

„Pod!“ vykrikoval Karoka a zdvihol ju do náručia.

Kráčal s ňou cez vodu až k plavidlu. Usmiala sa na neho. Jeho pery boli tak blízko, že mala chuť ho pobožkať. Zavrela oči, aby tomu pokušeniu odolala.

„Trošičku sa budeš musieť namočiť,“ pošepkal jej. „Ale nedá sa nič robiť. Hlavne, že sa dostaneme na opačný breh.“

Jemne ju zložil. Obzrela sa a uvidela brata, ako tiež prenáša Merion cez vodu.

„Sadnite si a snažte sa nespadať do vody. Budeme sa usilovať udržať plť v rovnováhe. Trochu to bude hádzať. Vyrážame!“ povedal Deril a odtlačil ich od brehu.

Šťastlivo sa preplavili cez riekou aj keď na niektorých miestach sa ledva vyhli

obrovským balvanom trčiacim z vody. Premočení sa utáborili na brehu.

Lovci rozložili oheň, aby sa zohriali a usušili. Ženy si zobliekli mokré šaty a zahalili sa prikrývkami, ktoré im požičali lovci, pokiaľ ich šaty neuschnú.

Z blízkeho lesa sa vynorilo zvláštne zviera. Oňuchávalo trávu a išlo po stopách, ktoré tu zanechali. Prvý ho zbadal Karoka.

„No ale toto? Kde sa tu berie?“ postavil sa prekvapene.

„Kam si sa dlhú dobu túlal?“ priskočila ku nemu Alliena držiac si pri tele prikrývku. „Už sa nám za tebou cnelo, Kado.“

Priviedli ho bližšie k ohňu. Spokojne si medzi nich ľahol. Merion ani nedýchala. Vôbec to nechápala.

„Nič ti neurobí,“ povedal jej Deril. „Alliena sa s ním totiž spriatelila,“ usmial sa na ňu povzbudivo. No ona sa pre istotu pritisla ku Derilovi. Jemu úžasne vyhovovalo, že má z Kado strach. Takto ju mohol aspoň ochranársky objímať.

Ráno, keď Alliena otvorila oči, uvidela brata spolu s Amurom, ako niečo opekajú nad ohňom. Takto nasýtení začali plánovať svoju cestu.

„Prišli sme zo severu z toho úbočia,“ povedal Amur a ukázal rukou na vysoké bralo nad nimi. „Teraz to ale bude zložité. Buď to obídeme a okľukou sa dostaneme na vrch, alebo vylezieme priamo po ňom hore. Keď sme tu schádzali prvýkrát, išli sme okľukou dva dni. Teraz sa rozhodnite, ako pôjdeme,“ vystrel sa a pozrel na každého z nich. „Môj návrh je ísť priamo hore úbočím. Je to nebezpečné, ale zvládli by sme to. Ešte dnes by sme tam prišli.“

„To je šialenstvo!“ povedal Vádio. „Ja ako hlavný lekár vám to zakazujem! Čo už bude záležať na niekoľkých hodinách? Tu ide hlavne o našu bezpečnosť.“

„Ja s ním súhlasím,“ pridal sa Karoka a pozrel na Allienu. „Sú tu s nami ženy, ktoré musíme chrániť.“

„Alliena? Počkáš ešte niekoľko hodín kým uzrieš rodinu?“ opýtal sa Deril.

„Pravdaže.“

„Tak je rozhodnuté! poznamenal Deril.

Kráčali popod skalnaté úbočie, ktoré sa dvíhalo nad nimi.

Z druhej strany cestičky sa zase nachádzal nebezpečný močiar. Stačilo malé vybočenie a bolo by zle. Opatrne kráčali dopredu a Kado šiel za nimi. Vďaka nemu boli v bezpečí. Už len svojou prítomnosťou nastrašil niekoľko dravcov, ktorí nemali odvahu si s ním začať. Malý sprievod zastavil, keď zistili, že táto cesta sa končila obrovským masívom zosunutých skál. Bolo to ako nepreniknuteľný múr, ktorý sa nedal nijako obísť.

„Čo teraz, Deril?“ opýtala sa neisto Alliena.

Stál tam a premýšľal.

„Zdá sa, že nedávne zemetrasenie, ktoré sme aj my zažili, tu narobilo škody. Ďalej sa nedostaneme. Musíme sa vyšplhať priamo nahor.“

Vádio si nahlas zanaďoval.

„Určite tade neprejdeme.“ Nešťastne poznamenal pri pomyslení, že sa musí znova šplhať.

„Ak je to tak, urobím menšie opatrenie. Tebe Deril radím to isté,“ povedal Karoka.

Pristúpil ku Alliene, vytiahol lano z batoha a priviazal si ju k sebe.

„Čo to robíš?“ protestovala. „Nie som nijaký osol, že ma musíš priviazať!“

„Správne! To je dobrý nápad!“ potešil sa Deril a prišiel k Merion.

Ona sa len smiala. Vôbec ju nenapadlo, že by sa mohla preto zloštiť.

„Aspoň sa mi nestratíš. Lano ti nechá voľnosť na potrebný pohyb pri lezení,“ poznamenal Karoka.

„Čo urobíme s Kadom?“ ozval sa Vádio, ktorého si nik nevšimal.

„Bude tu musieť ostať, alebo sa vráti do osady. Jeho cesta končí,“ povedala Alliena a podišla ku nemu.

„Bol si dobrým priateľom a veľakrát si nám pomohol. Teraz sa ale vráť k ľuďom z osady a ochraňuj ich.“ Pohládila ho po ňufáku.

„Hor sa do výšav!“ zavelil Deril a začal prvý stúpať spolu s Merion. Za nimi sa pohli lovci s ostatnými. Karoka objal Allienu.

„Neboj sa, pomôžem ti.“

Prikývla. Mala strach, ale nič nepovedala. Vykročili bok po boku.

Kado tam ostal sám a žalostne jačal. Ako keby pochopil, že ich už neuvidí.

Karoka s Allienou opatrne liezli nahor. Zachytávali sa koreňov stromov a skál, šmýkali sa na malých kamienkoch, ktoré sa drobili pod ich nohami. Veľakrát sa Alliena zošmykla a nebyť toho, že bola pripútaná ku Karokovi, by sa už dávno zrútila dole. On ju ale vždy udržal. Dodával jej odvalu, keď videl, že už stráca silu.

Deril s ostatnými bol nad nimi. Občas na seba zakričali, aby mali istotu, že sú v poriadku. Alliena mala už doráňané ruky od skál. Nohy sa jej podlamovali čoraz častejšie.

V duchu obdivovala Merion za jej statočnosť.

Keď dvihla hlavu, aby to Karokovi povedala, pod nohami sa jej zasa zošuchli kamienky a nestihla sa zachytiť vyčnievajúcich koreňov malého stromu. Bolo to už skoro pri vrchole brala pod prečnievajúcou skalou. Ostala visieť na lane, kým ju opatrne nepritiahol k sebe.

„Už len kúsok, miláčik,“ povedal nežne, keď videl, že už to nezvláda.

Pomohol jej priblížiť sa na dosah vyvráteného hrubého kmeňa. Ten tam ležal osamelý a zakliesnený do pukliny skál. Posadil ju na jeho korene a ona sa chrptom oprela o jeho kmeň.

„Ja už nevládzem,“ pomyslela si. „On má pocit, že som silná. No ja to vzdávam. Ostanem tu a ani sa nepohnem.“

Hlavu mala sklonenú na skrčených kolenách a snažila sa vydýchať. Karoka stál pri nej bezradne a nevedel to pochopiť. Ona, vždy taká silná, ktorá dodávala odvalu aj iným, tu teraz sedí a správa sa ako malé dieťa. Nie, to ju len určite zmorila únava. Keď sa upokojí,

bude jej lepšie. Prisadol si a objal ju. Ihneď sa mu schúlila do náručia. Potrebovala cítiť jeho silu. Hladil ju po vlasoch a mlčal. A ona presne to potrebovala.

Zhora nad nimi sa ozval Derilov hlas.

„Ste tam? Hodím vám ďalšie laná a vytiahneme vás, dobre? Odpovedzte!“

„Práve oddychujeme! Laná nám však môžeš spustiť. Dáme vám vedieť, keď budeme pripravení!“ zakričal Karoka a šiel ich chytiť. Opatrne sa potom vrátil ku Alliene a znovu si sadol. Dvihla hlavu a pozrela sa na neho.

„Je ti už lepšie?“ opýtal sa jej.

„Áno.“

Privinul si ju ešte silnejšie na hrud'. Takto v objatí ostali hodnú chvíľu. Potom jej nadvihol hlavu a nežne ju pobožkal.

„Si pripravená?“ pošepol Karoka.

„Teraz už áno.“

Zhodenými lanami sa obaja pripútali.

„Môžeš ťahať!“

Pomaly sa posúvali a snažili popritom vyhýbať ostrým kameňom a koreňom. Nakoniec sa dostali až na vrch úbočia.

„Ste celí?“ strachoval sa Deril. Zadíval sa na sestru, ktorá mala doškriabané ruky aj nohy.

„Nič si z toho nerob. Všetci sme takto dopadli,“ poznamenal Vádio a ukázal jej, tiež svoje ruky.

„Tu neďaleko vyviera čistý prameň vody. Keď sme tadiaľ išli prvýkrát, tak sme naň natrafili,“ poznamenala Merion.

„Pôjdem vyslať signál. Pod' so mnou Vádio,“ požiadal ho Deril.

On len čosi zadudral, pretože sa chcel umyť od špiny. Chvíľu chodili hore a dole.

„Mám to!“ vykrikoval vzrušene, keď sa zo zariadenia začal ozývať signál. Teraz už musíme čakať.

„Všetko je vybavené!“ veselo vykrikoval keď sa vrátili.

Merion nadšene zvýskla.

„Potrebujem sa umyť,“ povedala Alliena.

Merion sa postavila, ale Karoka ju jednoducho vzal do náručia a odniesol k prameňu.

„Ďakujem, no teraz odíď ďalej!“ prikázala mu.

Veľmi neochotne sa vzdialil, ale neodpustil si poznámku.

„Rád ti pri tom aj pomôžem.“

„Radšej dávaj pozor, aby ma tu nik neprekvapil.“

Karoka na to čosi zadudral a stratil sa jej z dohľadu.

Keďže nič nebezpečné neobjavil, vrátil sa potichu naspäť. Schovaný za stromom ju sledoval. Šaty mala už vyzlečené a ostala len v malej košielke, ktorá vôbec nezakrývala jej nádherné telo. Pociťoval silnú túžbu byť pri nej a hladiť ju. Jeho vášeň mu spaľovala telo, ale musel sa ovládať. Dúfal však, že jedného dňa príde chvíľa, keď bude mať na ňu právo. A ona sa mu odovzdá s celou svojou dušou. Vtedy sa pohne nebo a zem, a stane sa zázrak.

Alliena sa pokojne umývala v studenej vode. Vystrela sa v celej nádhere a usmiala sa v duchu. Inštinkt jej vravel, že nie je celkom sama. Studená voda chladila telo, ktoré jej oživalo pod dotykmi. Potom sa znovu zahalila do šiat a ľahla si na trávku. Nechala sa usušiť a zohrievať slnečnými lúčmi. Karoka sa napokon vrátil k prameňu a tiež sa konečne umyl.

Počula, ako sa potichu približuje. Pootvorila viečka a uvidela Karoku, ako si sadá k nej na zem. Slnko stratilo svoj jas a na perách pocítila vášnivý bozk.

Vyrušilo ich náhle pípanie, ktoré prichádzalo spoza krovia, kde ležali. To ich vrátilo do prítomnosti. Posadili sa a začuli dupot nôh. To Deril už trielil k svojmu prístroju. „Konečne!“ kričal nahlas.

Starý muž driemal pri okne sediac vo vysokom zdobenom kresle. Hlavu mal opretú dozadu a tvár mu krásila nádherná biela brada. Cez seba mal prehodený čierny plášť podšitý teplou kožušinkou.

„Otec!“ ozval sa výkrik a dnu vbehol vysoký mládenec. Jeho jemné črty tváre sa chveli rozrušením.

Starec sa strhol z driemot.

„Čo sa deje, Selon?“

„Máme signál! Konečne!“

Muž mladistvo vyskočil z kresla.

„Naozaj?“ otvoril ústa, ale viac slov z neho nevyšlo.

„Poslal som už záchranný modul. Čo nevidieť budú doma aj s Allienou!“

Starcovi sa zakrútila hlava. Selon otca zachytil a posadil ho naspäť do kresla. Kráľ sa rozplakal ako malé dieťa.

„Upokoj sa, otec.“ Sadol si ku nemu na koberec.

„Chod' všetko prichystať,“ povedal a pohladil svojho syna po hlave.

Mládenec okamžite odbehol preč. Kráľ podišiel k stolu, stlačil v ňom zabudované zelené tlačidlo a povedal:

„Nech príde ku mne Soraya!“

Kým čakal, prechádzal sa rozrušene po svojej izbe. O chvíľu počul klopanie.

„Pod' ďalej!“ zakričal a dnu vošla stará žena.

Sivé vlasy jej vykukovali z nádherne čipkovaného čepca. Dlhé šaty sa jej pri každom kroku vlnili, akoby boli živé.

„Potrebuješ niečo kráľ Ziper?“ opýtala sa ho a sadla si do ponúknutého kresla.

„Naša malá Alliena sa vrátila. O niekoľko hodín ju tu budeme mať.“

Soraya na neho vyvalila oči a vykrikla:

„Moje dievčatko sa mi už vráti?! Konečne! Po toľkých rokoch odlúčenia...“ Pery sa jej roztriasli a do očí tlačili slzy. „Nešťastná moja pani, nedočkala sa návratu svojej dcérky,“ zavzdychala nahlas. „Idem prichystať jej izbu. Bude určite unavená.“

Kráľ ostal stáť sám pri okne a v duši sa mu rozlialo šťastie.

„Milovaná láska,“ pomyslel si, „splnil som svoj sľub a doviedol našu dcéru domov. Teraz už môžeš pokojne odpočívať.“

Z oblakov pomaly klesal žiarivý modul, ktorý ľahko dosadol na mäkkú trávu. Otvorili sa dvere a z neho vyskočil svalnatý muž.

„Mirad! to som rád, že práve teba poslali,“

„Deril! Priateľ môj! Konečne! Boli ste dlho preč, začali sme mať o vás obavy. Už vtedy som chcel ísť po teba, keď prišli zranení a mŕtvi piráti. Ale nikto nevedel, kde sa budeš nachádzať. Až teraz, keď sa zapol prístroj.“

„Zvládol som to a vďaka priateľom sa všetko dobre skončilo. Poď, ťahal ho k sestre.

„Som rád, že ťa konečne vidím,“ povedal Mirad a uklonil sa jej na znak úcty. Keď ju videl naposledy, bola ešte malé dievčatko.

Alliena si ho obzerala. Bol od Derila menší a starší. Mal krátke husté čierne vlasy.

Vľúdne sa usmieval a bolo vidieť, že je to čestný človek. Na sebe mal oblečenú peknú čiernu uniformu s vysokými čizmami.

„Sme priatelia už mnoho rokov,“ povedal Deril. Bol aj mojím učiteľom v zbrani. Veľa sme spolu zažili.“

„Hádám by sme už aj mali ísť,“ podotkol Karoka, ktorému sa vôbec nepáčilo, ako sa pozerá na jeho Allienu.

Mirad sa strhol, keď si ho všimol.

„Vidím, že si zajal aj Karoku. To si mal šťastie, ale prečo si ho ešte nespýtal?“

„Poď, všetko Ti vysvetlím,“ odtiahol ho Deril bokom od ostatných.

Ženy si medzitým posadali do vnútra modulu.

Karoka išiel zachmúrene za nimi. Tušil, čo môže očakávať až príde do kráľovstva. Tak veľmi by chcel Allienu od toho uchrániť. Vedel, že to nebude možné.

Sadol si ku nej a objal ju.

„Ľúbim ťa,“ tíško šepkal.

„Čo sa deje?“ opýtala sa ho, ale on iba smutne pokýval hlavou a usmial sa.

„Všetko je tak, ako má byť, miláčik. Už sa netráp.“

Tuho sa ku nemu pritúlila. Cítila nejasnú hrozbu, ktorá sa nad nimi vznášala.

Deril s pilotom sa po chvíli vrátili a každý si sadol na svoje miesto. Modul sa začal odpútať od zeme. Lovci, s ktorými sa rozlúčili, sa vzdľaľovali čoraz viac, až zmizli. Konečne nabrali správny smer. Domov. Sedela s hlavou opretou o Karokove rameno, keď pristúpil k ním Deril a povedal:

„Poď na chvíľu so mnou.“

Alliena sa tiež zdvihla, ale brat jej naznačil, aby ostala sedieť. Keď odišli, prisadla si k nej Merion.

„No tak, nebuď smutná. Vari sa netešíš?“

„To áno, ale čosi sa tu deje a Deril mi to nechce povedať.“

„Netráp sa, to je predsa chlapecká záležitosť,“ upokojovala ju.

Deril sa otočil ku Karokovi. Pilot riadil modul a nevšimol si ich.

„Uvedomuješ si, že ak sa s nami vrátiš, tak ti hrozí zatknutie? Mirad mi povedal, že za tvoje dolapenie je vyhlásená odmena. Pochopím ak teraz odmietneš ísť s nami. Môžem ťa niekde vysadiť ak budeš chcieť.“

„Viem, čo ma čaká od prvej chvíle, čo som uzrel Allienu. Mne sa za moju lásku k nej oplatí bojovať aj trpieť. Ty ma už teraz dobre poznáš. Možno, keď budem mať šancu, aby ma spoznali aj iní, tak zmenia na mňa názor. Ale ďakujem za tvoj návrh. Cením si to, nie som však zbabelec.“

Deril ostal zarazene stáť a hanbil sa za svoj návrh, aby Karoka ušiel. V kútiku svojej

duši ho začal obdivovať za jeho odvahu. Teraz mu dokázal, že sa naozaj zmenil. Len veľmi ľutoval sestru. Tá isto ani netuší, že tieto chvíle s Karokom sú možno jej posledné.

Leteli dlho ponad more kým sa v diaľke nakoniec neobjavila zem.

„Už sme doma!“ vykrikla Merion a dívala sa šťastne z hranatého okna.

„No, Alliena, už sme tu. Dívaj sa,“ povedal Vádio a aj jeho pohľad zaletel do diaľky.

Pozrela von. Na obrovskom útese, ktorý sa vynáral z tmavého mora stál veľkolepý hrad. Jeho hrubé múry sa ťahali do výšky. Klenby troch striech sa nakláňali do stredu, kde sa nakoniec spojili. Boli prekrásne červené a z výšky pripomínali obrovské kvety, ktoré sa skláňajú pred horúcim slnkom.

Celý útes sa ťahal ďaleko ponad more. Všetko to podopierali mohutné stĺpy. Tie sa strácali pod vodou zabudované až do jeho dna. Celé mesto sa nachádzalo ďalej od mora a bolo ho vidieť aj z hradu. Za ním sa rozprestierali úrodné nížiny a medzi nimi pretekala rieka. Veľké kráľovstvo bolo ohradené vysokým múrom. Ten ho chránil pred pieskovými búrkami, ktoré tu boli veľmi často.

Modul nakoniec zosadol.

„Tak sme tu,“ povedal Deril a otočil sa k sestre. „Vystúp prvá a privítaj sa s rodinou.“

Pozrela na Karoku a on v jej očiach videl, že je šťastná. Po toľkých rokoch bola konečne doma.

„Chod', ja vystúpim spolu s ostatnými,“ povedal veselo, no srdce mu zvierala bolesť a žiaľ. Pomyslel si: „Možno sa ešte niekedy uvidíme. Budem dúfať aj v nemožné.“

9. Kapitola – Boj o lásku

Len čo vystúpila, porozhliadla sa dookola a všade videla množstvo ľudí, ktorí ju prišli privítať. Tu k nej pristúpil vysoký mládenec. Podobal sa na Derila, len jeho črty tváre boli jemnejšie. Ihneď vedela, že je to Selon, jej druhý brat. Bez slova ju silno objal.

„Vitaj, moja malá sestrička. Je to už strašne dávno! Ako si len vyrástla. Pod', otec ťa chce privítať. My sa potom neskôr porozprávame.“

Spolu pomaly a dôstojne kráčali k otcovi. Nevydržala to a nakoniec sa celkom obyčajne rozbehla. Starec bez slova roztvoril náruč.

„Ocko!“ vykrikla a pritísila sa na jeho hrud'. Okamžite sa jej vynorili zabudnuté spomienky z detstva. Otcova láska k nej a jeho pohladenia. Ľudia okolo začali tlieškať a kričať na slávu. Oni si to ale nevšímali.

„Dcérika moja! Na tak dlho som ťa musel opustiť! Je mi to veľmi ľúto, ale inak to nešlo. Musel som ťa ochrániť aj za tú cenu, že by som ťa už nemal nikdy vidieť. No nakoniec si sa vrátila. Ty moja malá ružička,“ pošepkal jej tíško a ona si spomenula, že jej tak vždy vravieval, keď boli sami.

Cez závoj slz všimla, ako sa jej bratia stretli a bez slov sa objali. Z modulu už vyšli všetci a nasadli do pripraveného vozidla, ktoré ich odviezlo smerom k hradu.

„Pod', dcérka,“ prerušil jej pohľad otec. „Aj my už pôjdeme.“

Priblížil sa k nim nádherný kráľovský koč. Bol okrúhly a všade dookola mal nakreslený symbol ich rodu – oheň. Vznášal sa tesne nad zemou a tlačili ho tri zvláštne zvieratá. Boli vysoké ako človek a pod širokým telom mali obrovské laby. Mohutné hrubé telá sa im nakláňali dopredu. Boli celí čierni a poslední svojho druhu na tejto planéte. Preto patrili iba kráľovi.

Nakoniec sa zastavili pri obrovskej bráne, kde vystúpili. Otec ju stále držal za ruku, akoby sa bál, že sa mu stratí. Prechádzali cez nádhernú záhradu. Všade dookola kvitli kvety a bolo počuť žblnkot mnohých fontán. Ticho pretínal spev vtákov ktorých tu bolo veľmi veľa. Vkročili dnu do chladivej siene, kde už na nich ostatní čakali. Prechádzala pomedzi uličkou ľudí, ktorých nepoznala a oni sa jej ukláňali

„Kde je Deril? A Merion?“ opýtala sa otca. „Nevidím ich tu.“ Bála sa tiež opýtať, kam sa podel Karoka. Tušila, že tu nebude veľmi vítaný.

„Išli sa ubytovať,“ povedal otec. „Večer sa všetci spolu stretnete.“

„Moja malá Alliena!“ vykrikla už z diaľky žena, ktorá práve prichádzala.

„Soraya?“ neverila vlastným očiam. Dokonca aj na jej meno si hneď spomenula.

„Takže si na mňa nezabudla?“ smiala sa a zároveň aj plakala jej pestúnka, keď ju objímala.

„Ale kdeže, veď si sa o mňa starala spolu s mojou mamou...“ Tu sa zarazila a zmĺkla.

Spomienka ju zabořila.

Ostatní utíchli tiež a nastalo trápne ticho.

„Pod' so mnou, dieťaťko,“ chytila ju za ruku, aby ju odvieďla k jej izbám, ktoré práve prichystala. „Musíš si hlavne oddýchnuť.“

Spolu podišli k veľkému schodisku.

Postavili sa na prvý stupienok a ten dal do pohybu všetky schody. Alliena sa zaknísala, ale Soraya ju zachytila.

„Vari si už zabudla?“

„Áno,“ usmiala sa. „Veď som bola ešte dieťa.“

„Tak často sme ťa na týchto schodoch naháňali. Vždy si sa rada po nich vozila.“

Vystúpili na poschodí, kde sa nachádzali štyri dlhé chodby, ktoré sa navzájom v strede pretínali. Soraya zabočila do pravej a zastavila sa na jej konci.

„Teraz ťa nechám na chvíľu samú. Ty si zatiaľ odpočiň. Neskôr sa porozprávame.“ Pobožkala ju na čelo a vrátila sa.

Dvere, pred ktorými ju nechala stáť, boli zo vzácneho dreva a kovu. Nemali kľučku. Otvárali sa dotykom malého výčnelku, ktorý bol orámovaný a zabudovaný v stene. Pohľadom prebehla po miestnosti. Vyzdobené skrine ladili s nádherným dreveným obkladom stien. Zvedavo ich otvorila. Vnútri bolo množstvo krásnych šiat. Na stenách boli namaľované výjavy zo života ich rodu. Pod oknom zase stála okrúhla posteľ zahalená priesvitnými závesmi. Vykukla von oknom a pred jej očami sa rozprestierala záhrada. Podobala sa tej, ktorou nedávno prešli. Tu niekto zaklopal, potom sa dvere otvorili a ukázala sa opäť Soraya.

Pripravila jej osviežujúci kúpeľ. Potom jej pomohla do šiat podobných, aké mala vo vesmírnom korábe.

Pri spoločnej večeri sa potom dlho všetci rozprávali o jej prežitom živote. Otec nakoniec pripomenul, že na jej počesť usporiada veľkú slávnosť.

„Dnes bol naozaj zvláštny deň,“ pomyslela si, keď už ležala na posteli v izbe. Dívala sa na klenbu stropu. „Kde je jej láska? Kam sa všetci stratili?“

Úplne sa zotmelo a na oblohu vyplávali dve okrúhle malé mesiace, ale ona to už nevidela. Zaspala.

Zobudila sa na spev maličkých modrých vtáčikov, ktorí štebotali priamo v jej okne. Chvíľu ešte ostala schúlená v posteli. Napokon sa premočila a vstala. Rozhodla sa poobzerať po hrade. Obliekla sa a vytratila z izby. Všade panovalo ticho a bolo pusto. Kráčala po chodbe a dívala sa na obrazy, ktoré lemovali okolité steny. Priblížila sa až k pohyblivému schodišťa, keď zbadala svoj obraz na stene. Zarazilo ju to. Ale potom pochopila. Srdce jej tlklo až kdesi v hrdle. Ta úžasná podoba! Len oči boli zelené. Alliena malá fialové, po svojom otcovi.

„Mamička moja...“ povedala nahlas a rukou sa dotkla podobizne. „Vrátila som sa domov a ty mi tu veľmi chýbaš...“

„Hm-hm,“ ktosi za ňou ticho zakašľal. Obzrela sa. Stál tam mladý muž. Svetlé vlasy mu voľne viseli až na plecيا a jeho plné líca sa na ňu usmievali.

„Nie je dobré zostávať v minulosti,“ poznamenal.

Zadívala sa na neho prekvapene.

„Vari sa nepamätáš na malého nezbedníka, s ktorým si trávila toľko času?“

„Lodar?“ vyslovila jeho meno pomaly a neisto.

„Áno! Som rád, že si ma spoznala. Vitaj doma,“ priblížil sa k nej a veselo ju objal na privítanie. Alliena sa mu so smiechom vymanila.

„Spomínam, že vždy si ma takto stískal, keď sme sa stretli.“

Uškrnul sa.

„Vidím, že si tu sama a potrebuješ sprievodcu,“ pokračoval ďalej. „Tu pri tebe je jeden voľný.“

Prikývla hlavou.

„Bola som príliš dlho preč. Určite sa tu veľa pomenilo. Budem rada, ak ma tu prevedieš.“

Kráčala vedľa svojho staršieho kamaráta, s ktorým sa často hrávala, kým tu žila.

Cestou si ho tajne obzerala. Vyrástol na pekného a prítazlivého muža. Trošku smutný vyraz tváre zmierňovali jeho hnedé oči a záhadný úsmev. Keď boli malí, často spolu chodili

na výpravu. Snažili sa odhaliť všetky tajomstvá ich hradu. Teraz ju sprevádzal cez množstvo chodbičiek a tajných zákutí. Na konci druhého poschodia bol namaľovaný obraz starodávneho jazdca. Otočil sa k nej.

„Pamätáš?“

„Áno!“ odvetila a dotkla sa očí na obraze. V stene ticho zašumelo, obraz sa posunul a objavili sa tajné dvere.

„Ak sa nebojíš, tak pod!“ chytil ju za ruku a nezbedne ťahal za sebou ako kedysi.

„Čo ak nás tu niekto uvidí?“ obávala sa trochu.

„Všetci ešte spia.“ Keby aj, veď ti to tu tiež patrí!“

Schádzali maličkými vysekanými schodmi pridržiavajúc sa steny. Alliene sa to tu videlo veľmi tesné. „Samozrejme, veď sme boli malé deti. Vtedy sa to zdalo širšie,“ spomínala si v duchu. Prechádzali chodbu, ktorú náhodou objavili pri hre. Zišli dole a dostali sa do veľkej mramorovej siene. Boli tam len jediné dvere. Pred nimi stála kovová socha zobrazujúca strieborného rytiera. Jeho vystreté ruky ich vítali a pozývali ďalej. Pristúpila bližšie a pozrela sa do mramorovej dlane. V nej sa černel otvor v tvare ohňa. Zdvihla hlavu a s otázkou sa pozrela na Lodara.

„Spomínam si, ako sme špehovali Derila a Selona. Chodievali často a mňa nikdy nechceli zobrať so sebou,“ usmiala sa. „Keď ma tu prichytili, vždy mi hovorili: „Až príde ten správny čas.“

Zaváhala, ale potom položila ruku do kamennej dlane. Pocítila vo svojej dlani horúčosť a ihneď nato z nej vyšľahlo jasné svetlo. Zľakla sa toho, akoby urobila niečo zakázané a vytiahla ruku. Socha sa pomaly otočila chrbtom k nim a dvere sa roztvorili. Lodar nedočkavo vošiel dnu a Alliena za ním váhavo vkročila. Na jej prekvapene tam bola len prázdna hala, ale po celom jej obvode bolo množstvo tlačidiel.

„Ach, už viem, čo je to!“ skríkol Lodar. „Holografická sieň! No načo vám je? Nechápem.“

Keď zbadala ako zvedavo zapína tlačidlá v stene, rozhodla sa odísť. Nepáčil sa jej, jeho pohľad. Odrazu akoby odhodil nejakú masku a stal sa z neho nebezpečný chlap. Vyšla z miestnosti a dvere sa začali automaticky zatvárať. Lodar mal čo robiť aby tam neostal zatvorený.

„Čo to robíš? Konečne sme sa mohli všetko dozvedieť!“

„Bez dovolenia tam už nepôjdem!“ Teraz sa aj ona cítila zodpovedná za udržanie tajomstva tejto sály.

„Vráť me sa,“ povedala neprijemne dotknutá jeho správaním.

Lodar sa za ňou pozrel. Konečne mal možnosť zistiť, akým spôsobom získavajú svoju záhadnú silu ohňa. Veľmi to chcel spoznať. Toto ho však veľmi naštvalo.

„Počkaj,“ zakričal a rozbehol sa za ňou, „bol som len zvedavý. Prepáč!“ snažil sa zamaskovať svoje správanie.

Ostala stáť na vrchnom schodíku a čakala, kým k nej došiel.

„V poriadku.“

„Chcem ti ukázať ešte jeden zázrak, ak mi ešte trochu veríš, tak pod.“

Vrátili sa naspäť do hlavnej chodby. Zbehli o poschodie nižšie a prišli k bočným dverám. Tie ústili priamo von do záhrady. Alliena ostala prekvapene stáť. Mala pocit, že v živote nič krajšieho nevidela. Viedol ju tunelom vytvoreným z divých ruží priamo k nádhernej fontáne. Odtiaľ sa vinuli mnohé cestičky po celom parku a sem-tam roztrúsené lavičky.

„Sadnime si,“ pristúpil k lavičke.

Sadla si a zatvorila oči. Vdychovala nádhernú vôňu, ktorú si pamätala ešte z detstva.

„Si šťastná?“ opýtal sa náhle.

„Ja?“ zaskočila ju tá otázka. „Samozrejme, veď som znovu doma.“

 Podozrievavo sa na ňu zahľad.

„Nevyzeráš na to.“

„Nie?“ nechápala kam tým mieri.

„Ja som tu na teba celé roky čakal.“

„Na mňa?“ čudovala sa.

„Pamätáš ako som ti sľúbil, že budeme spolu? Jedného dňa si záhadne zmizla a ja som ostal sám. Dúfal som, že sa raz vrátiš.“

 Začala sa smiať, až sa prehýnala. Pripadalo jej to veľmi smiešne.

„Vari si nikoho iného za ten dlhý čas nespoznal?“

„Ó, áno. Mnohé dievčence mi nadbiehali. Ale tie krátke vzťahy vôbec nerátam. Bolo to len také rozptýlenie.“

„Veď sme boli vtedy malé deti. Tie sľuby, ktoré sme si dávali, boli len detským snom.“

 Lodar sa urazil. On to totiž vtedy myslel vážne.

„Hádam si niekoho spoznala?“

 Zosmutnela a odvetila mu:

„To sa ťa netýka.“ Spomienka na Karoku ju bolela. „Každý z nás ma inú cestu životom.“

 Chcel jej ešte niečo povedať, ale vyrušili ho náhlivé kroky, ktoré sa k nim blížili.

Po úzkom chodníku prichádzal Deril. Už z diaľky na ňu volal:

„Kam si sa zatúlala? Všetci ťa hľadajú. Soraya si zmyslela, že ťa znova uniesli...“ Vtom zbadal Lodara.

„Čo ty tu robíš?“ Nepáčilo sa mu, že ho vidí v prítomnosti svojej sestry. Nikdy ho nemal rád.

„Sprevádzam Allienu po okolí.“

„To nemusíš. Na to má svojich bratov,“ odvetil a chytil sestru za ruku.

„Pod, otec ťa chce vidieť.“

„Dovidenia, princezná,“ uklonil sa jej Lodar a odišiel.

„Čo máš proti nemu?“ opýtala sa ho, keď si všimla, ako sa zamračil.

„Zatiaľ nič, len sa mi nepozdáva, ako ťa našiel. Myslím si, že má dačo za lubom. Nezačínaj si s ním.“

„Toho sa báť nemusíš. To mi určite nehrozí. Deril, kde si sa túlal? A Karoka je s tebou?“

 Konečne sa mohla spýtať na to, čo ju najviac trápilo.

„Teraz nemôže prísť.“

„Kde je?“ zopakovala znovu, keď videla, ako sa vykrúca.

„Vo väzení, ak to chceš počuť.“

 Zalapala po vzduchu. Myslela si, že zle počula.

„Dýchaj!“ prikázal jej brat, keď uvidel, ako zbledla. „Zatiaľ mu nič nehrozí. Čo si čakala? Veď on vedel, že takto dopadne. Svojho času bol nepriateľom krajiny. Predsa tu nikto nemohol ani tušiť ako sa zmenil.“

„On to vedel? napriek tomu sem išiel?“ Na viac slov sa nezmohla.

„Len z lásky k tebe sa nechal dobrovoľne zatknúť.“

„Idem k otcovi a všetko mu vysvetlím. Je to omyl!“ vykrikla zúfalo.

„Počkaj trochu! Nebuď pochabá!“ krotil jej vášeň.

„Po oslave pôjdeme za ním všetci. Budeme jeho svedkovia, že sa zmenil. Zatiaľ mu tam nič

nehrozí.“

Nateraz ju len ťažko prehovoril, aby bola rozumná. Po ceste mu vyrozprávala, kde bola a aj o tajomnej sieni, ktorú náhodou otvorila.

„Takže sa ti otvorila?“ To znamená, že si už pripravená“

„Na čo?“

„Dar, ktorý sa dedí v našom rode. Tá sila sa ukáže až v dospelosti a častokrát dokáže zachrániť život. Neboj sa, pomôžem ti ju lepšie pochopiť, ale až budeme mať viac času. Len jedno sa mi nepáči. Ako ťa Lodar zneužil, aby sa tam dostal. Dám tam postaviť stráž. Už nič nenechám na náhodu.“

„Tu som, ocko,“ povedala, keď ju Deril doviedol dnu do vladárových siení.

„Kde si sa nám zatúlala? Všetkých si nás vystrašila. Bál som sa o teba. Už by som nezniesol tvoju stratu. Dievčatko moje malé, viacej mi to nerob.“

„Prepáč, vieš stretla Lodara a ten ma zaviedol do záhrady.“

„Áno? To som rád, je to šikovný mladý muž. Je mojím tajomníkom. Pomáha mi s právnickými zákonmi tejto krajiny.“

„Prečo? Veď máš na to svojich synov. Vari Deril so Selonom by to nezvládli?“

„Oni majú iné povinnosti. Keďže Lodara mám vždy pri sebe, tak je predsa samozrejmé, že mi pomáha.“

„On tu aj býva?“

„Je to smutný príbeh. Po nešťastnej smrti jeho rodičov som ho prijal k sebe na hrad. Jeho otec bol totiž mojím najlepším priateľom. Teraz sme ako jeho rodina. Preto mi to pripadalo správne.“

„Aha,“ viac na to nepovedala nič.

Dvere sa tichučko otvorili. Dnu vletela pestúnka a hneď začala lamentovať.

„Kde si sa túlala? Takto nás všetkých vyľakal!“

„Bola s Lodarom!“ povedal nahlas kráľ. „Nič sa jej preto nemohlo stať.“

„S ním?“ zdvihla prekvapene obočie. „Ale, veď on predsa...“

„Nič nehovor. Nemienim sa s tebou, Soraya, znovu hádať!“ pobožkal dcéru na čelo a odišiel preč.

„Ty vieš niečo o Lodarovi?“ vyzvedala Alliena keď boli samé.

„Nemám ho rada. Chodí si po hrade ako páv a tvári sa, akoby mu to tu všetko patrilo.“

Veď aj tvojemu otcovi som to mnohokrát vravela, ale on sa ho zastáva.“

„Ako deti sme sa spolu hrávali,“ poznamenala Alliena. No to už bolo dávno. Zistila som, že ho vlastne ani poriadne nepoznám.“

„Teraz nad nim nerozmýšľaj a radšej sa najedz! Určite už bude všetko studené. Zatiaľ pripravím šaty, ktoré by sa ti hodili na slávnosť. Tá sa začne o tri dni.“

Kým jedla, dívala sa na Sorayu, ako jej vyberá jedny šaty za druhými.

„Na takúto slávnosť sa hodia dlhé, jemné, prešivané. Áno, áno, tieto som mala na mysli,“ mumlala si nahlas pestúnka. V rukách sa jej objavili nádherné belasé šaty. Alliena bez slova vstala.

„Ukáž?“

Boli prešívane maličkými striebornými hviezdčkami. Patrili k nim aj náušnice a náhrdelník.

„Boli tvojej matky. Nikdy si ich však neobliekla. Ušili ich na počesť tvojich narodenín. Tie sa ale už nestihli uskutočniť.“ Soraya sa pri spomienke rozplakala.

„Prepáč, som nejaká citlivá, odkedy si sa nám vrátila,“ rýchlo si utrela slzy.

Objala svoju milú pestúнку a dala jej božtek na čelo. „Sľubujem, že ich s hrdosťou budem nosiť.“

Soraya si sadla na posteľ a pritiahla ju k sebe.

„Teraz mi porozprávaj o svojom živote, ktorý si žila tam na Zemi. Som strašne zvedavá...“

Obe sa dlho rozprávali. Alliena spomínala na tie roky, ktoré tam prežila. Hodiny ubiehali a ony ani nezbadali, ako sa deň nachýlil.

„Už ťa nechám,“ a zamyslene odkráčala z jej izby.

Alliena ostala sama spolu so šatami, ktoré mala prichystané na slávnosť.

„Musím byť pekná, aby bol otec spokojný. Potom bude skôr načúvať útrapám môjho srdca. Mama by to pochopila,“ šepkala si potichu. Bola rozhodnutá bojovať o svoju lásku za každú cenu.

Pod jej oknami sa zjavil tieň. Stál tam dlhú chvíľu, kým sa znovu pohol.

„Musíš dodržať svoj sľub! Donútim ťa k tomu,“ mrmlal si mužský hlas. „Takúto príležitosť si nenechám ujst’.“

„Alliena, vstávaj!“

Otvorila oči.

„Merion? No konečne! Kde si bola tie dva dni?“ vyčítavo ju vítala.

Priateľka sa na ňu láskavo usmiala.

„Prepáč, som tu bez teba stratená.“

„No tak, len to nepreháňaj. Bola som doma u svojich rodičov, ktorí bývajú v meste. Deril ma tam odprevadil. Chvíľu som u nich ostala, lebo sme sa dlho nevideli a mali sme si čo povedať. Až budeš mať chvíľku čas, tak ťa k nim dovediem. Budú sa tešiť, pretože som im o tebe veľa rozprávala.“

„Rada sa s nimi zoznámim. Teraz mám však iné starosti.“

„Ja viem. Deril mi to povedal. Musíš byť silná. Nejako sa to už len vyrieši. Ved’ keby ťa Karoka nemiloval, tak by tu nebol.“

„Som všetkému na vine,“ vyčítala si Alliena. „Nemala som chcieť, aby išiel so mnou.“

„Nezabránila by si tomu. On to tak chcel. Tomu sa hovorí láska. Teraz je dôležité počúvať tvojho otca a potom ťa skôr vypočuje, aby mu dal milosť. Preto nebedákaj a obleč sa. Pôjdeme spolu s Derilom von. Prídeš na iné myšlienky a spoznáš aj nových ľudí.“

Deril ich čakal vonku pred bránou. Dnes chcel ukázať sestre tú nádheru, ktorá ich obklopovala. Sedel v okrúhlym vznášadle pripravenom na let. Obe dievčatá si prisadli k nemu a on zdvihol stroj do výšky. Sklopil strechu, aby mali krajší výhľad. Pomaly preleteli ponad vysoký hrad a pod nimi sa objavilo čierne more.

Vzduch bol teplý a hladil im rozpálené tváre. Preleteli ponad mesto až za ochranný múr. Potom stočil vznášadlo doľava. Tam sa už nachádzali strmé útesy skál. Opatrne pristáli na brehu.

„Sme na mieste,“ povedal a pomohol dievčatám vystúpiť.

„Aká som rada, že si ma vytiahla z hradu, Merion. Toto je niečo úžasné,“ nadchýnala sa Alliena tou krásou. Táto divá príroda jej pripomenula domov na Zemi. V tieni rozpukaných útesov sa nachádzali maličké príbytky. Vyzerali, akoby boli prilepené priamo na skaly.

„Neďakuj mi a radšej sa poobzeraj. Žijú tu skvelí ľudia. Nepotrebujú ochranu mesta, aby prežili.“

Deril ju zoznámil so svojimi priateľmi.

Ich vodca bol vysoký zrelý muž s drsnými črtami tváre. Na jeho správaní bolo vidieť, že sa

na nich úprimne tešil. Cítila sa pri nich príjemne. „Ako je to dávno, čo som takto slobodne žila,“ pomyslela si zasnene v duchu. Konečne našla ľudí, s ktorými si rozumela. V takejto atmosfére čas ubiehal rýchlo, tak sa museli rozlúčiť.

„Ako si to predstavujete! O chvíľu prídu hostia a ty, Alliena, ešte nie si prichystaná!“ takto ich vítala pestúnka len čo ich zazrela.

„No tak, Soraya,“ chlácholila ju. „Nepokaz mi to. Dnes som zažila úžasné veci. Nehnevaj sa, veď všetko spolu stihneme. Už sa aj idem obliecť, ale musíte mi pomôcť.“

Zvečerilo sa. Stála pred zrkadlom a nemohla uveriť že je to naozaj ona. Hodvábne šaty jej padali v jemných vlnkách, až na zem. Dlhé vlasy mala posplietané do mnohých vrkôčikov a v nich pozapichovali malé strieborné hviezdičky. Obe ženy sa na ňu pozreli spokojne so svojím dielom. Teraz bola dokonalá.

„Keby ťa videla tvoja matka, bola by pyšná,“ poznamenala pestúnka.

Zosmutnela pri spomienke na mamu. Len ona vedela, ako veľmi jej chýba. Premohla sa a povedala:

„Poď, Merion, už je čas ísť.“

„Ja ťa len odpreviem ku schodom. Nepôjdem s tebou ďalej. Toto je tvoja chvíľa. Tak ju využi pre vašu lásku,“ radila jej. „Tvoj otec sa vždy veľmi tešil na slávnosť tvojho návratu. Vravieval, že až sa vrátiš, tak ti splní všetko, čo len chceš. Preto buď rozumná a až príde tá správna chvíľa, požiadaš ho o milosť.“

Dievčatá vyšli z izby. Dole pod nimi bolo počuť hluk pozvaných hostí.

„No, choď. Uvidíme sa potom. Deril a ja sa tam ku tebe pripojíme.“

Alliena prikývla. Niekoľkokrát sa nadýchla, snažila sa zahnať trému.

Nemala v úmysle spustiť pohyblivé schodisko. Chcela kráčať pomaly a dôstojne. Bola rozhodnutá bojovať o svoje šťastie akýmkoľvek spôsobom.

Otec sedel v kresle a veselo sa bavil. Pri ňom stál Selon. Derila nebolo vidieť, iba Lodar sa ponevieval sem a tam, akoby nemal čo robiť. Hudobníci, ktorí hrali nádhernú baladu dopĺňali krásu tejto veľkej slávnosti.

Na chvíľu sa zastavila a pozorovala ich.

„Alliena, sestrička moja! Konečne si tu!“ pribehol ku nej Selon, len čo ju zbadal. Podal jej ruku a ona sa ho chytila pevne, akoby potrebovala jeho silu.

„Nemaj trému,“ povzbudzoval ju s úsmevom, keď videl, aká je nervózna.

„Ďakujem. Len ťa, prosím, ostaň pri mne. Nechcem byť sama, nikoho tu nepoznám.“

„Samozrejme.“

Ani si nevšimla, ako vrava ľudí pomaly utíchla. Obzrela sa. Hostia sa na ňu zvedavo dívali a šuškali si.

„Dcéрка, poď!“ to už k nej prichádzal otec. Otočil sa a povedal:

„Na počesť návratu mojej dcéry otváram tento ples!“

Hudba, ktorá utíchla, znovu začala hrať. Mladí to hneď využili na tanec. Okolo nej sa zhromaždili dámy, aby sa s ňou zoznámili. Boli nádherne vyobliekané a zdvorilo sa jej na všeličo vypytovali. Alliena sa snažila s nimi držať krok, ale veľa vecí nepoznala, takže sa niekedy cítila trápne. Pozrela sa prosebne na Selona.

„Dovolíte, dámy? Chcem si so sestrou zatancovať.“

Ženy sa vzdialili a ona si vydýchla. Viedol ju pevným krokom na tanečný parket.

„Zabudla som tancovať. Budú sa mi určite smiať,“ šepkala mu potichu.

„Nie je to ťažké. Tri kroky dopredu, tri dozadu a trikrát sa otočíš.“

Viedol jej kroky a ona to rýchlo pochopila. Nakoniec mala z toho tanca aj radosť.

„Dnes večer však musíš tancovať aj s inými. Tak to káže zvyk,“ povedal, keď skončil úvodný tanec. Pristúpil starší, malý muž a uklonil sa. Selon jej ruku vložil do jeho dlane a opustil ich.

„Som rád, že ste sa vrátili, princezná. Vidím, že chýry o vašej kráse neklamali,“ povedal a žmurkol na ňu. „Volám sa Faren.“

Alliena v tej chvíli nevedela, ako sa má zatváriť.

„Teší ma, že vás poznávam,“ vyjachtala.

Faren bol dobrým tanečníkom. Alliena mu však občas stúpila na nohy, pretože bola nervózna. Keďže sa tváril, že sa nič nedeje, tak mlčala. Obzerala sa okolo, keď zbadala Derila a Merion, ako sa na ňu usmievajú.

Pristúpil ďalší tanečník. Odstrčil Farena a postavil sa pred ňu.

„Lodar?“ vydýchla.

„Prišiel som ťa zachrániť od neželaných tanečníkov,“ povedal namyslene a pohrdavo sa pozrel na jej spoločníka.

„Nie som si istá, či chcem ešte tancovať.“

„No tak, vari by si si so mnou nezatancovala? Čakám tu na teba celý večer.“

Chytil ju okolo pása a ani nečakal na jej súhlas.

„Dnes si prekrásna. Ozajstná princezná,“ šepkal náruživivo.

Jemne sa od neho odtiahla. Z jeho dychu cítila víno.

„Pusti ma, prosím,“ požiadala ho, ale on sa len nadšene usmieval nevnímajúc okolitý svet.

„Alliena, dovoľíš?“ Deril pochopil jej situáciu a prišiel na pomoc.

„Konečne!“ vydýchla si s úľavou, keď ju viedol preč. „Prosím ťa, odprevaď ma von. Potrebujem si oddýchnuť.“

Vyšli na terasu.

„Ďakujem. Chcem sa vrátiť do svojej izby. Odprevaďíš ma?“

„To nemôžeš!“ povedala Merion, ktorá prišla za nimi a počula posledné slová.

„Odkedy som prišla, každý mi niečo prikazuje. Keby tu bol Karoka, ten by ma pochopil!“

„No tak, spamätaj sa!“ miernila jej hnev priateľka.

Chytila brata za ruku a prosebne sa na neho pozrela.

„Musím ho vidieť, pochop!“ v očiach sa jej zaligotali slzy.

Merion sa pozrela na Derila.

„Hádam by sme mohli niečo vymyslieť. Azda sa dá niečo urobiť.“

„Skúsím, ale neručím za to, že to vyjde!“ odvetil, vyhládal Selona a spolu niekam zmizli.

Karoka ležal na posteli, díval sa na strop a sníval o Alliene. Odkedy pristáli, ju nevidel. Ihneď ho odvedli preč a uväznili. Dali ho do stráženej izby, v ktorej bola iba posteľ. Holé steny, čo ho obkolesovali, boli nabité silnou energiou. Akýkoľvek dotyk na ich povrchu, ho mohol zraziť na zem. Jediný svetlý bod bolo malé okno. Z neho videl rozbúrené more, ktoré hlasno šumelo. A tak tam len ležal a pozoroval stenu, na ktorej sa mihali tiene. Po dňoch jeho samoty sa ozval tichý bzukot a svetlá zhasli. Vyskočil rozrušene z postele a uvidel, ako sa dvere otvárajú. Dovnútra vstúpil tieň zahaleného človeka. Ustúpil dozadu, lebo nevedel, čo má očakávať.

„Karoka!“ zaznel bolestný výkrik. Alliena si zhodila na zem plášť, pod ktorým sa schovávala.

„Alliena!“ pribehol k nej a silno si ju stisol v náručí. „Miláčik, ako si mi len chýbala. Už som ani nedúfal, že ťa uvidím!“ Vášnivo zašepkal a nežne ju bozkal na pery. Dvihol ju do náručia a posadil na posteľ.

„Dlho tu nemôžem ostať,“ šepkala mu rýchlo. „Bratia mi pomohli, aby sme sa mohli stretnúť. Zabávajú stráž. Doniesli im niečo z hostiny. Deril pozná veliteľa a tak nás pustil. Neboj sa, poprosím otca, aby ti dal milosť...“

Ďalej jej ale Karoka zavrel ústa ďalším bozkom. Po dlhej chvíli sa len s námahou od nej odtiahol, premáhajúc svoju túžbu.

„Nie!“ povedal nahlas.

„Čo nie,“ nechápala.

„Budem mať súd a sám sa obhájam.“

„Čo to hovoríš! Veď oni ťa nepoznajú. Potrebuješ nás!“ hnevala sa, keď pochopila, čo chce tým dosiahnuť. Bol príliš hrdý na to, aby dovolil niekomu pomôcť mu. Postavila sa. Pozeral na ňu vlúdne. Stála tam a v lúčoch dvoch mesiacoch a jej šaty sa trblietali ako maličké hviezdy na oblohe.

„Si nádherná, miláčik. Navždy budeš moja!“ šepkal.

Dvere sa otvorili a dnu vstúpil Deril.

„Zdravím ťa, Karoka. Alliena, už musíme ísť. Stráž sa bude o chvíľu meniť.“

Pozrela sa na Karoku s bolesťou v očiach.

„Usmej sa na mňa, Alliena. Všetko dobre dopadne, uvidíš.“ Otočil sa k Derilovy.

„Nezabudnem ti to.“ Stisol mu ruku. „Daj na ňu pozor, prosím.“

„Neboj sa.“

O malú chvíľu sa rozsvietilo svetlo a Karoka vedel, že je znovu väzňom. Stál tam uprostred izby sám a opustený. Ale v srdci sa mu zažal plamienok nádeje. Musí to vydržať pre ich spoločnú lásku.

Všetci traja sa rýchlo ponáhľali a spomalili až v záhrade. Tam na lavičke ich čakala Merion.

„Videla si ho?“ opýtala sa jej.

Alliena len prikývla. Hrdlo jej zvierala neviditeľná ruka a nedokázala nič povedať. Merion pochopila.

„Neboj sa,“ upokojovala ju. Teraz musíš byť odvážna, ak chceš Karokovi pomôcť. On nebude navždy väzňom,“ snažila sa ju utešiť.

„Musíme sa vrátiť, aby nás nezačali hľadať,“ poznamenal Selon. „Zdržali sme sa dlhšie, než sme mysleli.“

Tu začuli, ako sa blížia hlasy. Na cestičke pred nimi sa objavil ich otec v sprievode niekoľkých svojich hostí.

„Kade ste sa túlili, deti moje? Záhadne ste mi zmizli, tak som vás išiel hľadať.“

„Bolí sme sa trochu prevetrať. Alliena sa necítila dobre, tak sme jej robili spoločnosť,“ rýchlo dodal Deril.

„Dcéрка?“ pohliadol na bledú Allienu.

„Už je dobre,“ odvetila.

Vrátili sa spoločne naspäť do zámku, vládár chytil pohár vína, zdvihol ho do výšky a povedal zhromaždeným:

„Pripíjam na našu princeznú.“

Hostia sa postavili a slávnostne si pripili. Slávnosť pokračovala ďalej množstvom jedál, ktoré sa vynárali odniekiaľ spolu so sluhami.

Alliena sedela tíško a len málo jedla. Jej otec si to všimol.

„Jedz, dcérenka, musíš sa posilniť. Si bledá, trápi ťa niečo?“

„Áno, ale až zajtra sa s tebou o tom porozprávam, teraz je tu priveľa ľudí.“

Začudovane sa na ňu pozrel. Viac nenalieval. Po večeri sa opäť ozvala hudba. Tu k

nej pristúpil znovu Lodar. Zdalo sa, že už vytriezvel.

„Dovolíš?“ a podával jej ruku na tanec.

„Už netancujem,“ odmietla rázne jeho ponuku. Nemala chuť sa s ním znovu naťahovať.

„Vari si sa unavila v záhrade po návrate z väzenia?“

Prekvapene na neho pozrela. Obzrela sa, či to niekto nepočul. Keďže hudba hrala hlasno, tak jeho slová ihneď zanikli. Dvihla sa ako námesačná a on ju viedol na parket.

„Niečo sa ti asi zdalo,“ odpovedala mu vyhýbavo.

Lodar sa začal smiať. Naklonil sa, aby ho počula:

„Neviem, neviem, či sa náhodou nezabudnem a nepoviem to, čo som zistil. Oddychoval som na lavičke z druhej strany oddelený krikmi. Odišiel som tam po našom tanci, aby som trochu vytriezvel. Dnešný večer som popil viac vína než som zvyknutý. Vtedy ste tam dobehli vy, ako splašení. Nedalo sa nepočuť, keď ste tak nahlas rozprávali. Ktohovie, čo by povedali ľudia. Princezná a pirát!“

„O čo ti vlastne ide?“ spýtala sa znepokojene.

„Chcem, aby si ma milovala!“ povedal jej to priamo.

„Veď to sa nedá! Počuješ sa vôbec, čo hovoríš?!“ rozhorčene mu riekla.

„Všetko sa dá, ak je človek ochotný.“

Alliena sa od hnevu už neovládla a jednu mu vylepila. On to vôbec nečakal a ostal tam šokovane stáť.

Otočila sa a vrátila k otcovi, ktorý si nič nevšimol. No Deril to ale zbadal, niečo pošepol Selonovi a obaja podišli ku Lodarovi aby ho vyviedli von.

„Ocko, som unavená, môžem sa vrátiť do svojej izby?“

„Dobre, zajtra sa uvidíme.“

„Merion, prosím ťa, pod' so mnou. Nechcem byť sama. Dnes nie.“

„Idem, aj tak sa mi Deril niekam stratil.“

„Čože?!“ vykrikla rozhorčene Merion, keď jej Alliena povedala, čo sa stalo pri tanci.

„Určite nás musel špehovať, inak to nevidím. Žiadna náhoda, ale úmysel!“

„Čo teraz? Môže Karokovi ublížiť!“

„Nedá sa nič robiť. Musíš ísť za otcom.“

„Áno, chcela som mu to povedať, ale zajtra.“

„Nie! Potrebuje to vedieť ešte dnes, aby ťa Lodar nepredbehol. Veď slávnosť sa skončila a ty ho môžeš navštíviť.“

Alliena chvíľu čakala kým vyšla z izby. Chcela si byť istá, že otec bude u seba. Chodba bola prázdna a tichá. Na tomto poschodí nebola žiadna stráž, aby nenarušovala súkromie panovníka. Na stenách blikali len malé modré svetielka, ale inak tu vládlo šero. Kráčala po hrubom koberci, ktorý tlmil jej kroky. Dostala sa na koniec chodby a tam, už začínali otcove izby. Úplne nečakane sa pred ňou vynoril chlap a ona do neho narazila.

„Kdeže si sa vybrala?“

Naľakane vykrikla, keď spoznala ten hlas.

„Lodar! Čo tu robíš?“

„Čakám, až pôjdeš okolo,“ odpovedal prekvapivo pokojne.

„Ty ma špehuješ?“

„Kdeže. Ja len dávam na teba pozor.“

„Ustúp mi, ponáhľam sa!“ chcela sa popri ňom prešmyknúť, ale on ju schmatol silno za ruku.

„Nedovolím ti to! Viem, prečo si sa sem vybrala. Chceš prosieť za toho piráta. Čím ti tak

počaroval, že si sa až tak ponížila a dala mu svoju lásku?“

„Pusť ma!“ snažila sa mu vytrhnúť, ale on ju pevne držal a húdol si ďalej.

„Ja som sa tu roky snažil získať priazeň vládára. Čakal som, až sa vrátiš a požiadam ťa o ruku. Viem, že tvoj otec by s tým súhlasil. Veď neraz sa vyjadril, že takého zaťa by chcel mať. Získal by som teba a tým aj výsady. Preto teraz nedovolím, aby si išla za neho prosiť.“

Chytil jej obe ruky a skrútil dozadu za chrbát. Jeho tvár sa ocitla blízko nej a on neodolal a surovo ju začal bozkávať na ústa. Alliena sa snažila od neho odtiahnuť, ale márne. Kolená sa jej podlomili a ostala visieť v jeho zovretí. Nemohla sa nadýchnuť a ani kričať. Nakoniec sa prestala brániť. Omdlela...

„No vidíš, teraz si už povolná!“ zasmial sa ticho.

Poobzeral sa dookola, či ich niekto nevidí.

Dvihol ju a odnášal dole po služobných schodoch, až do starých pivníc. Tie sa nachádzali hlboko pod celým hradom. Často tu chodieval a veľmi dobre sa tu vyznal.

Vedel, že takmer nikto sem nechodí. Tu sa nachádzala aj jeho skrýša.

Dlho niesol krehké bremeno prevesené cez plece, až prišiel k okovaným dverám. Tie potichu otvoril čipom, ktorý mal pripevnený na zápästí. Preniesol Allienu dnu do pekne zariadenej izby a položil na posteľ. Často tu aj on sedával a sníval. Vedel, že ho nik nebude rušiť. Bolo to jeho kráľovstvo. Ešte raz sa na ňu zadíval a rýchlo vyšiel von. Zamkol miestnosť a ponáhlal preč. Všetko už mal vopred premyslené.

Merion čakala na priateľku veľmi dlho. Keďže neprichádzala, zdalo sa jej to podozrivé a rozhodla sa ísť ju hľadať. Kráčala s nádejou, že sa po ceste stretnú. Nestalo sa tak. Pohládala Derila, ktorý ešte postával vonku. Veľmi sa začudoval, keď ju uvidel. Nebol sám. Spolu so Selonom niečo vážne preberali.

„Alliena tu nie je?“ spýtala sa opatrne.

„Nie, prečo?“ zadivil sa Deril.

„Išla za otcom, potrebovala sa s ním porozprávať. Je to už dlho a ešte sa nevrátila. Mám o ňu obavy.“

Bratia urýchlene prišli ku otcovi. Ten sa zatváril prekvapene, keď sa ho opýtali na Allienu.

„Nebola u mňa, prečo sa na to pýtate?“

„Niekde sa zasa zatúlala, tak ju hľadáme. Chod' spať otec, nájdeme ju.“

Opustili ho a vyšli von.

„Deril, mám zlé tušenie,“ povedala Merion po ceste.

„Nie si sama. Poďte, niečo mi napadlo.“ Zbehli za ním dole na prízemie. Zastavili sa až pri bočných izbách. Tam mali svoje izby ostatní, ktorí bývali a pracovali v hrade. Deril zastavil a stlačil tlačidlo na prvej izbe.

„Lodar otvor!“ povedal.

Dvere sa po chvíli otvorili a z nich vyšiel rozospatý muž. Strapatými vlasmi sa snažil zakryť fialový monokel pod okom.

„Čo chceš, je neskoro!“ skríkol podráždene.

„Kde je Alliena?“

„Princezná? Vari sa vám stratila? Ja vám ju predsa nestrážim,“ opovržlivo sa usmial.

„Pusť ma dnu!“ rozkázal Deril a nasilu vošiel. Jeho izba bola však prázdna. Nikto iný tam nebol. Lodar sa opieral o stenu a sledoval Derila prižmúrenými očami.

„Si spokojný?“

Neodpovedal a vrátil sa k priateľom.

„Nikde ani stopa po nej. Je to záhadné a čosi mi tu nesedí. Určite niečo vie, veď sa nám doslova vysmieval.“

Znovu sa vrátili k otcovi, aby mu naznačili svoje obavy. Na jeho príkaz začali stráže prehľadávať hrad. Spomenul mu aj podozrenie na Lodara. Starý kráľ sa nazlostil.

„Dôverujem mu a pokiaľ nemáš dôkazy, tak ho neohováraj!“ nechvejne povedal.

Dievčina otvorila oči a prekvapene zistila, že leží na obrovskej posteli. Všetko sa zbehlo tak rýchlo, že ničomu nerozumela.

„Prečo to Lodar robí?“ premýšľala v duchu.

Posadila sa a pozorne poobzerala dookola. Izba bola prepychovo zariadená. Steny obložené vzácnymi tapetami a kožušinami. Stôl a skrine doslova kričali bohatstvom. Nik iný tu nebol, len na podnose položené jedlo. Pochopila, že je to pre ňu. Vstala a podišla k dverám. Nikde ani náznak nejakého zariadenia, aby ich mohla otvoriť. Nebolo tu ani jedno okno. Chcela sa aspoň pozrieť, kde sa nachádza. Dlhو prezerala steny, či tam nie sú nejaké tajné dvere. Nič nenašla. Odovzdane sa naspäť posadila.

Prešlo niekoľko dlhých hodín, kým svitlo ráno. Bratia s otcom práve oddychovali a premýšľali ako ďalej, keď v tom zaznela siréna.

„Čo sa to deje!“ zakričal Ziper.

Dovnútra vošiel veliteľ kráľovskej stráže.

„Vladár, mám zlú správu! Karoka dnes v noci ušiel! Práve sme to zistili.“

„Ako je to možné?! Veď to sa nedá, len tak zmiznúť!“

„Ani my to nechápeme. Určite musel mať nejakého pomocníka. Stráže sme našli ráno niečím omámené. Dvere do jeho cely boli otvorené a jeho nikde.“

„Tak Allienu musel uniesť on!“ s presvedčením povedal vladár.

„Nie, to nemôže byť pravda!“ vykričala Merion. „On by to nikdy neurobil.“

„Čo ty o tom môžeš vedieť. Je to pirát a ním aj ostane.“

„Pane, musíme sa s vami osamote porozprávať!“ požadovala Merion.

„Teraz nie, dievčatko. Neskôr.“

„Je to dôležité!“ trvala na svojom.

„Vypočuj ju otec,“ pridala sa Selon, aby ho prehovoril.

„Dobre, nechajte nás teda osamote!“ povedal strážam.

„No, čo je teda také dôležité?“

„Karoka by Alliene nikdy neublížil, pretože ju miluje.“

Vladár po tomto vyhlásení, ostal zarazený. Pozrel na každého z nich, ale v ich očiach videl, že je to pravda.

„Ako to môžeš tvrdiť? Vari sa mi vysmievaš?“ nechcel tomu uveriť.

„Pane,“ pokračovala ďalej Merion, „dnes v noci sa chcela s vami Alliena rozprávať o Karokovi, aby ste mu dali milosť. Viete, ona ho veľmi miluje. My, čo sme tu, všetci môžeme potvrdiť, že odkedy Karoka spoznal Allienu, veľmi sa zmenil. Mnohokrát jej zachránil život, ale aj nám. On radšej zomrie, ako by ju mal stratiť.“

„Je to tak, otec, hovorí pravdu,“ ozval sa Deril. „Teraz je to náš spojenec. Viem, že ti to znie čudne, aj ja som tomu hneď neveril. Veď nedávno sme boli ešte nepriatelia.“

Starý Ziper sa musel posadiť.

„Teraz už naozaj ničomu nerozumiem. Keď ju neuniesol, tak kam zmizol?“

„Možno ani sám nevie, že sa Alliena stratila,“ poznamenala Merion.

„Neboj sa, ona je dosť silná a určite si poradí,“ utešoval otca Deril.

Po dlhom čase sa dvere konečne otvorili. Lodar vošiel dnu a vyzeral spokojný.

Alliena vyskočila a prebehla rýchlo okolo neho, aby sa vyšmykla von.

On to ale očakával a chytil ju.

„Okamžite ma pust'!“ rozkázala nahnevane.

„Ale, ale, dievčatko. Vari ti tu je zle? Čo ti chýba? Máš kde spať, máš čo jesť.“

Držal ju za ruku a smial sa ako blázon.

„Nemáš žiadne právo ma tu väzniť! Až sa to dozvie môj otec, tak potom uvidíš!“

„To ťažko. On si myslí, že ťa uniesol Karoka.“

„O čom to hovoríš?“

„No, ten tvoj pirát sa záhadne vyparil a nik nevie, kde je.“

Na chvíľu ju tá správa zmiatla. „On ušiel a ju nechal samú,“ pomyslela si.

„Tak, tak. Netreba nikdy veriť pirátovi,“ podpichoval ju.

„Dokedy ma tu mieniš väzniť?“ riekla rozvážne.

„To záleží na tebe. Až keď budeš ochotná a vydáš sa za mňa.“ Otočil sa a odkráčal rýchlo preč.

Alliena ostala bez slova stáť. Pochopila, že Lodarje vlastne chorý. Veď to by normálny človek nerobil.

Ani po dvoch dňoch sa na nič neprišlo. Deril, zakaždým, keď stretol Lodara, cítil, ako sa mu vysmieva. Dohodol sa so Selonom, že ho budú sledovať na každom kroku. Otcovi radšej nič nehovorili, aby ho on svojim správaním na to neupozornil. Napriek tomu bol Lodar veľmi obozretný. Keď cítil, že ho niekto sleduje, ani neschádzal dole do skrýše. Hľadanie pokračovalo a už aj v starobylych pivniciach sa začalo tmoliť čoraz viac ľudí. Lodar sa začal obávať, že jeho úkryt predsa len môžu objaviť. Preto sa rozhodol, že Allieniu odvedie až za hradby mesta. Tam mal svoj ďalší úkryt.

Pod rúskom noci potichu otváral kovové dvere. Podišiel k posteli.

„Alliena, vstávaj!“ prikázal jej. Ona sa však nehýbala. Vytiahol zbraň a pritlačil ju k jej hrudi.

„Dvíhaj sa!“ opakoval. „Dobre viem, že nespíš!“

Otvorila oči.

„Chceš mi ublížiť?“

„Ak ma k tomu prinútiš, tak nemám na výber. Aj tak už nemám čo stratiť.“

Vstala, pretože ho nechcela ďalej dráždiť. Možno takto sa jej skôr naskytne príležitosť ujst'. Kráčala pred ním a spoločne vyšli von z izby. Lodar sa poobzeral na každú stranu.

„Hýb sa!“

Vtedy mu niekto vyrazil zbraň z ruky a šmaril ho o stenu.

„Alliena, si v poriadku?“ opýtal sa jej známy hlas.

„Karoka!“ vykrikla od šťastia.

To sa už spamätal aj Lodar a vytiahol nôž, ktorý stále nosil za opaskom.

„Takto sa mi odplácaš za to, že som ti umožnil ujst'?“

„To si bol ty?“ nevychádzal z údivu Karoka. „Čo si tým sledoval?“

„No predsa to, aby ťa obvinili z únosu princeznej. Teraz ťa zabijem a dostanem k tomu aj odmenu.“

„Si obyčajný zločinec!“ kričala nahnevane Alliena, keď pochopila, ako ich všetkých chcel podviesť.

Okamžite sa vrhol na bezbranného Karoka. Bol to nerovný boj. Karoka uhýbal, ale Lodar bol skúsený bojovník a stihol ho poraniť.

Kým doteraz nebola Alliena schopná pohybu, zrazu sa na neho vrhla. Skočila mu zozadu na chrbát a rukami sa mu zadrpala do hrdla. On sa narovnal a snažil sa ju zo seba striasť. Prudko sa oprel chrbtom o stenu.

Tú chvíľu využil Karoka a odplazil sa nabok, kde zbadal odhodenu zbraň. Lodar si to však všimol a vrhol sa na zem. Alliena sa neudržala a pustila ho.

„Tak to ukončíme!“ vykrikoval a rozohnal sa na piráta. Vtedy vyšľahol biely záblesk a on ním zasiahnutý spadol na zem a ostal ležať.

„Miláčik, si v poriadku?“ kričal Karoka na Allienu a krvácajúc sa k nej priplazil.

Ležala vysilená na zemi, neschopná ničoho. Nežne ju objal a ostal bez síl ležať pri nej.

„Alliena?“ z diaľky začula svoje meno.

„Áno?“ pomaly sa preberala. V mysli sa jej postupne premietalo všetko, čo sa stalo.

„Už je dobre, všetko sa skončilo,“ odpovedala priateľka, akoby jej čítala myšlienky.

„Karoka...“

„Nemaj obavy. Leží v izbe na prízemí a je pod dohľadom lekára.

„Ako som sa dostala z podzemia? Nepamätám si.“

„Deril ťa našiel spolu so Selonom. Sledovali Lodara a keď sa im stratil v podzemí, pochopili, že tam musí mať skrýšu. Potvrdilo sa im to, keď zbadali záblesk. Všetci traja ste tam ležali v bezvedomí. Keď sa Lodar prebral, zatvorili ho do väzenia. No museli ku nemu poslať lekára, pretože dostal záchvat zúrivosti. Vrieskal ako nepríčetný. Teba a Karoku preniesli hore do izieb.“

Ona sa na to šťastne usmiala a znovu zaspala. Merion pri nej presedela celú noc. Na druhý deň sa dostavila horúčka. Občas, keď sa prebrala, vždy našla pri sebe niekoho, kto ju strážil. Vystriedali sa všetci, od Merion až po doktora Vádia, ktorého zavolali na pomoc.

Po dvoch dňoch keď sa nakoniec prebudila, cítila sa lepšie. Váδιο sedel v kresle a driemal.

„Váδιο?“ ozvala sa unaveným hlasom. Ihneď sa prebudil.

„Cítiš sa už lepšie?“

„Bola som chorá?“ prekvapilo ju to.

„Veľmi, ale už si z toho vonku.“

„Karoka?“

„Aj on je v poriadku. Skôr o teba som mal strach.“ Zadíval sa na ňu svojimi peknými očami a ona na ňom videla, že ju ešte vždy ľúbi. Zabolelo ju to.

„Prepáč.“

Pochopil.

„Už je to za nami.“ Postavil sa. „Zavolám ti Derila, chcel sa s tebou rozprávať. Ja sa prídem na teba pozrieť zajtra.“

„Zbohom a ďakujem,“

Do izby vkročil Deril.

„Cítiš sa už lepšie?“ opýtal sa starostlivo.

„Áno,“ zašepkala. „Dobre že si tu. Potrebujem vedieť, čo sa mi stalo tam dole. Ten záblesk z dlane.“

Pohladil ju po vlasoch. Vedel presne, čo prežíva.

„To je náš dar, ktorý sa u nás dedí. Veď aj tá miestnosť, v ktorej si bola prvýkrát s Lodarom, je určená práve na ovládanie tejto sily. Tam sa pomocou vymyslených nebezpečných situácií prevádza simulácia, kde sa rozvíjajú naše schopnosti. Zdá sa ale, že ty si na to podvedome prišla sama, keď si sa bránila. Ak budeš chcieť, tak tam pôjdeme spolu, a ja ti ukážem, ako

to robím ja.“

Zamyslene ho počúvala a potom prikývla.

„Dobre, braček, potom, teraz som unavená.“

„Nechám ťa pospať si,“ pobožkal ju na čelo a odišiel.

„Miláčik?“ počula hlas, ktorý ju ráno zobudil. To sa nad ňou nakláňal Karoka.

„Bála som sa o teba,“ šepala ticho, keď zistila, že to nie je sen, ale skutočnosť.

„Som v poriadku. Zopár škrabancov.“ Sadol si k nej a chytil ju za ruku. Pozeral jej do očí a usmieval sa.

„Prezrad' mi, ako si sa dostal von a ako si ma našiel?“

„Spal som, keď v noci ktosi otvoril izbu. Svetlá boli vypnuté a dnu vošiel zahalený muž. Ten chlap mi povedal, že si zmizla a keď ťa chcem nájsť, tak musím ujsť. Váhal som, pretože inštinkt mi hovoril, že je to nejaká pasca. Ale tie dvere boli stále otvorené a nikto iný nechodil. Vyšiel som von a tam na zemi ležala stráž. Vedel som, že ak sa teraz vytratím, tak ma budú z toho obviňovať. Myšlienka na teba, že sa niekde trápiš, ma však hnala ďalej. Došiel som až na nádvorie, no tam sa to hemžilo ľuďmi, ktorí ťa hľadali. Rýchlo som sa schoval do stajne a zahrabal do sena. Keďže som nevedel čo ďalej tak som vyčkával. Vtedy som si všimol chlapa, ktorý sa zvláštne obšmieval pri mure. Sledoval som ho a s prekvapením zistil, že sa v ňom záhadne stratil. Šiel som opatrne za ním a objavil tajné dvierka. Zišiel som dole schodmi a tam našiel teba.“

Nežne ju pobožkal na oči.

„Čo bude teraz s nami?“ spýtala sa ho.

„Deril sa zaviazal za mňa tvojmu otcovi, že neujdem, kým neprebehne súd. Dal mi jednu zo svojich izieb.“

„Súd?“ bolestivo zopakovala.

„Neplaš sa! Budem sa obhajovať sám. Všetci sa už tu za mňa u vladára prihovorili. Dokonca aj Vádio svedčil v môj prospech. To som od neho vôbec nečakal. Je to šľachetný muž. Má môj obdiv.

Ten súd ma musí verejne oslobodiť, aby ľudia o mne už viac nepochybovali.“

Karoka mal nakoniec veľkolepý súd. Mesiac po jeho zranení, spoločne s priateľom Moratom, čelili obvineniam. Boli to hlavne tie, ktorých sa dopustil ako vesmírny pirát. To všetko sa stavalo proti nemu a hrozilo mu väzenie. Ale jeho správanie, ktoré sa zmenilo hlavne po zoznámení sa s Allienou, mu nakoniec pomohlo. Odvaha a statočnosť, ktorú celú dobu v pralese preukazoval, ho posunula vpred v očiach jeho sudcov. Mnoho ľudí svedčilo proti nemu. No ešte viac za jeho dobré skutky. Dokonca prišli aj priatelia z osady spolu s náčelníkom Burenom. Opäť sa stretol so svojou matkou Daranou ktorá mu prišla pomôcť.

„Týmto zbavujem Karoku všetkých obvinení, lebo dobrom, ktorým pomáhal ľuďom, bolo viac. Zachraňoval nevinné životy osadníkov a taktiež oslobodil bývalých zajatcov, ktorí boli unesení na ťažké práce. Odčiniť tak svoje únosy, ktorými sa dopúšťal ešte prednedávnom. Od tejto chvíle sa považuje za slobodného.“

Takto znel zjednotený výrok sudcov.

„Čo budeš teraz robiť, Karoka? Môžeš ísť kam chceš,“ spýtal sa ho Deril, pri gratulovaní hneď po súde.

„Ešte jeden boj musím vybojovať. Požiadam Allienu o ruku.“

„Nejako to rýchlo rozbiehaš? Nezdá sa ti?“ usmial sa príjemne zaskočený.

„Práve naopak. Mám pocit, že bez nej už nemôžem žiť.“

„Mám nápad! O týždeň máme s Merion zásnuby. Tam ju môžeš verejne požiadať o ruku.“

Karoka prikývol a srdečne mu stisol ruku.

„Mám k tebe ešte jednu prosbu. S tvojím dovolením by som tu chcel na nejaký čas prichýliť svoju matku.“

„Bude tu u nás vítaná.“

Tri ženy sedeli spolu v izbe a výborne sa zabávali.

Darana sa z kresla dívala šťastne na Allienu. Vďaka nej sa znovu stretla so svojim synom. Priniesla do ich života novú nádej. Aj teraz sa vrátila kvôli synovi. Sám Deril po ňu prišiel do osady.

„Potrebuje ťa tvoj syn,“ povedal a jej viac nebolo treba nič vysvetľovať. Karoka si obhájl svoje meno a Alliena môže byť právom na neho hrdá. Hodiny ubiehali a tak sa rozišli do svojich izieb. Alliena si ľahla na posteľ a snívala. Zaspala, keď ju zobudil zvláštny zvuk pri okne. Vstala a prišla k nemu. Vyklonila sa a uvidela tam stáť Karoku. Mal cez seba prehodený plášť, aby splýval s tmou.

„Alliena! Láska moja!“ snažil sa šepkať.

„Čo tam robíš? Prečo nespíš? Je neskoro,“ nevychádzala z údivu.

„Musel som ťa vidieť. Chýbaš mi. Pod' dole ku mne. Skoč, neboj sa, chytím ťa!“ a nezbedne sa zasmial.

„No, to teda nie! Hádám by to malo byť opačne. Ty pod' hore.“

Vtom zaznela zvučka pri dverách.

„Bud' ticho a čakaj! Niekto je pri dverách.“

„Otec?“ to teda nečakala.

„Môžem na chvíľku?“

„Samozrejme, ocko.“

Starý vládár si unavene sadol na pohovku a ustarostene sa zadíval na dcéru. Mal ju veľmi rád, ale v poslednom čase ju trošku zanedbával.

„Si šťastná?“ opýtal sa priamo.

„Áno!“ prekvapene odpovedala.

„Miluješ Karoku?“ konečne to dostal zo seba. Odkedy sa dozvedel od Derila o ich vzťahu, trochu ho to trápilo. Ani vo sne by ho nenapadlo, že jeho dcéra sa zamiluje do piráta.

„Áno!“

„Si si istá, že to, čo cítiš, je tá pravá láska a nie iba nejaké poblúznenie?“

Nezamieňaš si vďačnosť za lásku? Pretože tieto dva city sú od seba vzdialené.“

Prisadla si ku nemu a pritúlila sa.

„Ja viem, že to, čo cítim, je naozaj láska. Nemusíš sa o mňa báť. Karoka je ten najlepší muž, ktorého som poznala. Dobrý a šľachetný. Pri ňom mám pocit, že sa nemusím ničoho obávať.“

„No dobre, nebudem ťa ďalej trápiť. Je škoda, že tvoja mama sa toho nedožila. Bola by šťastná. Chcel som sa len uistiť, že muž, ktorého tak miluješ, si to zaslúži.“

„Áno, bezpochyby,“ riekla vášnivo.

„Upokoj sa, moja malá. Verím ti. Teraz som už pokojný.“ Dal jej bozk na líce a odišiel.

Ostala sama stáť uprostred izby s búšiacim srdcom. Chápala jeho obavy. Bol to predsa jej otec a ona jeho jediná dcéra. Keď sa spamätala, pristúpila k oknu. Vykukla von, ale Karoku tam už nevidela. Sklamane sa odvrátila. Vtom ju niekto prudko stisol do náručia, až prekvapene vykrikla.

„Karoka?!“ chcela mu vynadať, ale on jej zapečatil ústa vášnivým bozkom. Prekvapená sa chvíľu bránila, ale nakoniec podľahla. Nadvihol ju a jemne položil na posteľ.

„Čo tu robíš!“ povedala, keď konečne mohla rozprávať. „Nieкто môže prísť!“

„Schovám sa pod posteľ,“ usmial sa. „Prepáč, že si ťa takto doberám, ale vypočul som si váš rozhovor. Tvoje slová ma zasiahli rovno do srdca. Teraz však odídem, lebo sa neovládnam a urobím niečo, čo nie je správne. Chcem si ťa zobrať čestne, ako tvoj manžel a nie potajme.“

Nasilu sa od nej odtrhol a zmizol v otvorenom okne. Alliena tam ostala ležať rozhorúčená láskou a neschopná pohybu. Milovala ho a bola by sa mu oddala celá. No on mal svoje zásady a to sa jej na ňom páčilo.

„Má viac rozumu ako ja. Pretože aj keď ma veľmi ľúbi, dokázal odolať tomu pokušeniu,“ pomyslela si v duchu, keď pomaly usínala.

Prišiel deň zasnub Derila a Merion. Od rána sa Alliena spolu s Daranou krútili okolo nej. Pomáhali jej so všetkým. Večer, keď prišli pozvaní hostia, sa začala hostina.

Všetci sedeli v honosnej sále a výborne sa bavili, keď sa postavil Deril a riekol:

„Dnes vám chcem predstaviť svoju nastávajúcu manželku,“ podal ruku Merion a ona sa tiež postavila. „Už dávno ju milujem, ale chýbala mi odvaha to povedať.“ A pred všetkými ju pobožkal. Merion ostala stáť v rozpakoch. Hostia im nadšene tleskali a gratulovali krásnemu páru.

Alliena pozrela na Karoku a ten sa na ňu šibalsky usmial. Potom sa zadíval na svoju matku a ona prikývla. Deril opäť vstal, aby utíšil vravu ľudí.

„Teraz si, prosím, vypočujte Karoku.“

Hostia stíchli a zvedavo sa nahýnali. Karoka sa postavil, uklonil vladárovi a hostom na znak úcty a otočil sa k Alliene.

„Alliena! Tu teraz pred všetkými vzácnymi hostami ťa chcem požiadať o tvoju ruku. Prosím, prijmi odo mňa tento starobyľý náramok, ktorý sa dedí v našej rodine už mnohé storočia na znak úcty a najhlbšieho citu k tebe.“

Toto určite nečakala a práve nie v deň zasnub svojho brata. Vstala a zadívala sa do Karokových očí. Videla v nich jeho obrovskú lásku ku nej a podala mu svoju ruku. Navliekol jej náramok, ktorý bol vyzdobený zelenými diamantmi.

Vtedy sa hostia postavili a začali tleskať. Takéto ukončenie zasnub nečakali. Pristúpil k nim aj vladár Ziper.

„Karoka! Ani by ma nenapadlo, že onedlho budem sláviť dve svadby. Čo bolo medzi nami je minulosť a ja ti dávam moju malú Allienu.“ Objal ho a pobožkal si aj dcéru.

„Postarám sa o ňu, pane. Sľubujem,“ povedal hrdo.

Nastala tlačienica, pretože každý z pozvaných hostí chcel zablahoželať aj im.

Neskoro v noci odprevádzal Karoka milovanú Allienu.

„Už sa neviem dočkať, kedy budeme spolu sami,“ šepkal jej náruživô.

Prišli k dverám a ona ho rýchlo objala a pobožkala.

Dvere tíško otvorila a šikovne vkĺzla dnu. Zavrela mu ich pred nosom. Ostala stáť opretá o ne a snažila sa upokojiť. Bola šťastná. Karoka stál omámený z druhej strany. „No počkaj, už mi nebudeš dlho zatvárať dvere pred nosom!“ zadudral a smejúc sa odchádzal preč.

„Vstávaj, dcérenka!“ budil ju Daranin hlas. Bolo to týždeň po zasnubách.

„Prišiel tvoj čas!“

Od rána sa robili prípravy na obe svadby. Obaja sa totiž dohodli, že ich budú mať spoločne. Dievčatá mali plno práce so šatami. Darana, ktorá bola vždy nablízku, im radila. Nevesty si svojich milovaných len málo užili, lebo aj oni mali toho veľa.

Závoj zo súmraku zahalil celé mesto a ono vzplanulo tisíckami svetiel. V hradnej

kaplnke prebiehali obrady. Nádherné nevesty stáli po boku svojich ženíchov. Obe vyzerali úchvatne. Po hodine už odtiaľto vychádzali ako šťastní manželia. Množstvo pozvaných hostí im gratulovalo a ich svadobná hostina trvala hlboko do noci.

Záver – Svadobná cesta

Karoka si svoju milovanú Allienu niesol v náručí. Kráčal s ňou sám opustenou chodbou. Tento úžasný večer celý pretancovali a boli radi, že je to za nimi. V pripravenej kráľovskej izbe opatrne položil svoju manželku na mäkkú posteľ. Usmiala sa na neho s očakávaním a túžbou. Karoka sa nad ňou naklonil a vášnivo ju pobozkal. Teraz mu už patrila celá a on ju smie milovať po celý svoj život. Pomaličky jej rozopínal nádherné šaty, mal čas a nemienil sa ponáhľať s odhaľovaním jej tajomstiev. Ruky sa mu chveli, keď ju hladil po nahom tele. Alliena slastne privrela oči a celá sa mu v tom okamihu oddala.

Táto noc patrila len im. Milovali sa až do rána a potom unavení, šťastne, zaspali.

Ráno prvé, čo uvidela, bol Karoka. Ležal na boku a podopieral si hlavu rukou. Záhadne sa na ňu díval.

„Dobré ráno, miláčik. Ako si sa vyspala?“

„Nádherne...“

Nahol sa a ona sa znovu ocitla v jeho zajatí. Vášnivo ju bozkával znova a znova. Potom sa nasilu otočil.

„Musíme sa najprv posilniť,“ poznamenal. Vstal a priniesol pripravený stolík s jedlom. Spoločne jedli a popritom on poznamenal:

„Zajtra stadiaľto odchádzame.“

„Kam?“

„Vrátíme sa na môj hrad. Celé roky čakal na svoju pani. Rozprával som sa aj s mamou. Ona s tým súhlasila.“

„Je mi jedno, kam pôjdem. Hlavne, že budeme spolu,“ šepla.

Chcela ešte niečo povedať, ale on sa pomaly zmocnil jej tela aj duše. A ona sa stratila v jeho sile. Až v podvečer sa ukázali obaja v sieni. Bola prázdna, ale po hodine sa nakoniec stretla celá rodina.

„Dcérika, počul som, že odchádzate.“

„Áno, ocko.“

„Bude nám za vami smutno. Boli sme však pozvaní tiež, takže sa tam onedlho ukážeme. Zatiaľ sa tam udomácní.“

„Neboj sa, otec, budem tam šťastná.“

„O tom nepochybujem.“ Pozrel sa na Karoku a v jeho pohľade uvidel nesmiernu lásku k jeho milovanej dcére.

Na druhý deň sa so všetkými rozlúčili, nasadli do vznášadla a odleteli. Karoka riadil a premýšľal. Konečne si domov vezie milovanú Allienu a mamu. Dve najdrahšie bytosti. Po niekoľkých hodinách konečne pristáli na nádvorí jeho kamenného hradu. Jeho ľudia ich prišli privítať. Karoka pomohol matke zostúpiť dole. Potom sa otočil a Allienu chytil do náručia. Všetci sa sklonili na znak toho, že prijímajú nových hradných pánov. Alliena v sprievode manžela vkročila dnu do hradu a vedela, že sa v tej chvíli začína nádherný život.

Ráno ju manžel prekvapil a povedal:

„Mám pre teba darček, našu svadobnú cestu strávime na Diamantovej planéte. Je tam more, pláž, skaly, ktoré v noci svietia. Objavil som tú zem, keď som sa ako pirát plavil a snažil získať bohatstvo. Okrem mojich najvernejších ľudí o nej nevie nik. Vybudoval som na nej svoju základňu. Teraz je už síce opustená, ale nám dobre poslúži. Môžeme sa tam prechádzať sami a nik nás nebude rušiť. Budeme sa milovať priamo na pláži kedykoľvek sa

nám zachce. Je to raj a je náš.“

Nepovedala na to nič, iba ho vrúcne pobožkala. Tešila sa, že po toľkých rušných dňoch, ktoré prežila, bude s ním sama ďaleko od všetkých.

Po niekoľkých dňoch sa rozlúčili s Daranou a nastúpili na Karokovu loď. Za malú chvíľu sa už vznášali vesmírom k vytúženému cieľu. Ležali nahí vo svojej kajute, keď cez vysielaciu počuli Moratov hlas.

„Kapitán, blíži sa k nám neznáme plavidlo a žiada, aby sme zastavili.“

„Ani tu nemáme pokoj,“ hneval sa, ale rýchlo vyskočil a obliekol sa. „Ty si ešte polež, ja to vybavím,“ nahol sa a pobožkal ju. Odkráčal preč. Ale ona nemienila ostať. Bola zvedavá, kto ich núti zastaviť. Pribehla za ním práve vo chvíli, keď začula povedomé slová.

„Vzdajte sa, zaberáme vašu loď!“

Prekvapene sa pozrela na manžela a ich pohľady sa stretli v nemom úžase...